

ed ammonizioni, acciò la pena serva per sanare la piaga dell'anima; ma se l'ostinazione sarà grande, sia anco grande la penitenza, e tutti l'aiutino con orazioni, e si potranno approfittare di discipline conventuali, e reclusione della comunità, più digiuni, o cose simili.

Capitolo xn.
Di quelle che dovranno essere ricevute all'abito e professione.

1. Non si riceva alcuna, che non sia abile per recitare l'offizio divino, e che stia in forze e salute per seguire la comunità, e che si riconosca essere di buon intelletto, e naturale: dovranno essere d'anni quindici, o almeno di dodici, essendo persone, che per giuste cause ed utilità possano essere ricevute.

2. Per laori del coro (cioè converse) si ricevano persone di forze e di salute, e che abbiano gran desiderio di servire a Dio.

3. Per ricevere l'une e l'altre dovrà precedere licenza del nostro padre provinciale, al quale la madre priora informerà delle qualità di quelle che pretende, avendo prima fatte informazioni nella forma solita della sua legittimità e purità di sangue.

4. Il modo circa di riceverla, e dargli l'abito e la professione, si osservi la forma, che sino qui si è osservata, conforme ordina il ceremoniale dell'Ordine e dispongono le costituzioni; parimente nelle cerimonie che appartengono al coro, processioni solenni di defunte, e loro anniversario, cerimonie di refettorio, e altre cose che appartengono al buon governo e regolare osservanza, si debbano osservare le costituzioni ed ordine del ceremoniale, come s'osserva e costuma in tutti gli altri conventi di religiosi e religiose del nostro Ordine, come si è detto.

5. Tutte le quali costituzioni ed ordini con l'aiuto del Signore s'adempiranno facilmente quando con vivo desiderio se ne chiederà a sua divina

maestà l'adempimento, con aver mira al maggior onore e gloria di Dio, aumento e credito della nostra santa riforma e recollezione, ed utile delle anime nostre. Del tutto ne sia lodata e servita la SS. Trinità, Amen ».

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, dictus Ferdinandus constitutiones huiusmodi, quo firmitus subsistant et serventur exactius, apostolicae nostrae confirmationis patrocinio communi summo desideret: nos, piis ipsius Ferdinandi votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere, dictasque moniales specialibus favoribus et gratis prosequi volentes, et earum singulares personas a quibusvis excommunicationis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, de Congregationis nonnullorum ex venerabilibus fratribus nostris S. R. E. cardinalibus ad suprascriptas constitutiones examinandas specialiter deputatae, quae rem mature discussit, consilio, omnes et singulas constitutiones praesentatas, auctoritate apostolicam, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus, ac omnes et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras, et constitutiones praesentatas, semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit,

Confirmatio pontificia.

Clausula.

CLII.

Confirmatur decretum Congregationis Rituum de primatu in functionibus et iure processionis peragendae pro fratribus Praedicatoribus contra fratres Minores de Observantiâ in Quitensi provincia¹.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

Derogatio contrariorum.

in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios ac delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Transumptum fides.

§ 4. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, et, quatenus opus sit, dicti Ordinis, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 5. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio quam extra illud ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxii februarii MDCLXXXV, pontificatus nostri anno ix.

Dat. die 22 februarii 1685, pontif. anno ix.

Decretum praedictum, quo etiam declaratur, licere Franciscanis eandem processionem intra claustra instituire.

§ 1. Emanavit nuper a Congregatione venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium sacris ritibus praepositorum, ad favorem dilectorum filiorum fratrum provinciae Quitensis in Indiis Occidentibus Ordinis Praedicatorum, decretum tenoris qui sequitur, videlicet: « In causa Quitensi praecedentiae proposita per eminentissimum et reverendissimum dominum cardinalem Pamphilium pro patribus Dominicanis provinciae Quitensis contra patres S. Francisci Minores Observantes eiusdem provinciae, sacrorum rituum Congregatio, auditis ac discussis iuribus hinc inde deductis atque allegatis ab utraque parte et informante, censuit decernendum esse, prout decrevit, ad favorem patrum Dominicanorum, tum quoad praecedentiam eisdem patribus Dominicanis debitam supra praefatos patres S. Francisci Minores Observantes in omnibus actibus publicis et processionibus, tum quoad ius peragendi processionem dominicam infra octavam Corporis Christi privative quoad dictos patres Franciscanos, et signanter in civitate Quitensi; ac insuper declaravit licere praedictis patribus Franciscanis eadem die dominicam infra octavam Corporis Christi facere processionem intra claustra eorum conventus et ecclesiae: et ita sancivit et servari mandavit die

¹ De huiusmodi primatu pro fratribus Observantibus vide constit. ed. MDCLXXXV, die 25 ianuarii, pontif. ix.

x februarii MDCLXXXV. — N. cardinalis LUDOVICUS BERNARDUS CASALIUS, sacrorum rituum Congregationis secretarius ».

Confirmatur.

§ 2. Cum autem, sicut dilectus pariter filius Ignatius de Quasadi dicti Ordinis fratrum Praedicatorum professor in sacra theologia magister, ac dictae provinciae Quitensis procurator, nobis subinde exponi fecit, ipse decretum huiusmodi, quo firmiter subsistat et servetur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum desideret: nos, ipsum Ignatium procuratorem specialibus favoribus et gratis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium duntaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praesentium, auctoritate apostolica, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus; salva tamen semper in praemissis auctoritate praefatae Congregationis cardinalium.

Ciananias.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 3. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Obstantium remolio.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxvi martii MDCLXXXV, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 26 martii 1685, pontif. anno IX.

CLIII.

*Conceduntur indulgentiae perpetuae clericis saecularibus in communi viventibus*¹.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

Cum nos institutum et constitutiones clericorum saecularium in communi viventium auctoritate apostolica confirmaverimus; et, sicut accepimus, iidem clerici in vinea Domini ad animarum salutem strenue laborent, multaque pietatis et christianae charitatis opera assidue exercent: hinc est quod nos, felici eorum in via mandatorum Domini progressui, dictique instituti ad Dei gloriam et Ecclesiae Catholicae, cui superni dispositione consilii, meritis licet imparibus, praesidemus, utilitatem, specialemque christifidelium aedificationem, propagationi et incremento, quantum nobis ex alto conceditur, providere cupientes, de omnipotentis Dei misericordia ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius auctoritate confisi, omnibus et singulis clericis saecularibus, qui dictum institutum in posterum ingredientur, die prima eorum ingressus, si

Indulgent ut in rubrica.

¹ De indulgentiis concessis similibus Congregationibus presbyterorum saecularium B. M. V. Assumptae, vide const. ed. MDCLXII, die 20 maii, pontif. VII; de privilegiis harum clericorum vide const. ed. MDCLXXXV, die 9 februarii, pontif. IX, et ibi notata.

vere poenitentes et confessi sanctissimum Eucharistiae sacramentum sumpserint, plenariam; illis quoque qui institutum huiusmodi ingressi, et in eo viventes, iuramentum de perseverando usque ad mortem in eodem instituto iuxta constitutiones praedictas praestiterint, et vere similiter poenitentes et confessi eo die sacra communione refecti fuerint, itidem plenariam; ac praefatis clericis saecularibus in communi viventibus, nunc et pro tempore existentibus, in cuiuslibet eorum mortis articulo, si vere pariter poenitentes et confessi ac sacra communione refecti, vel, quatenus id facere nequiverint, saltem contriti nomen Iesu ore, si potuerint, sin minus, corde devote invocaverint, etiam plenariam; praeterea eisdem praesentibus et futuris clericis saecularibus vere similiter poenitentibus et confessis, ac sacra communione refectis, qui aliquam dicti instituti ecclesiam vel oratorium, vel parochialem ecclesiam loci, ubi pro tempore commorabuntur, die festo S. Petri ad Vincula a primis vesperis usque ad occasum solis diei huiusmodi annis singulis devote visitaverint, et ibi pro felici praefati instituti progressu, propagatione, ac pro christianorum principum concordia, haeresum extirpatione, ac sanctae Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, pariter plenariam; insuper eisdem clericis saecularibus in communi viventibus, qui spiritualia exercitia per octiduum continuum in aliqua eiusdem instituti domo peregerint, et interea vere quoque poenitentes et confessi sanctissimum Eucharistiae sacramentum praedictum sumpserint, ac, ut praefertur, oraverint, similiter plenariam semel in anno omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus. Ac de prius eisdem clericis saecularibus prae-

sentibus et futuris sub instituto praedicto viventibus, qui singulis diebus mane conscientiam suam diligenter examinerint cum proposito a peccatis abstinendi et se corrigendi, ac litanias Beatae Mariae Virginis devote recitaverint, et, ut supra expressum est, oraverint, centum dies pro unoquoque die, quo id egerint, de iniunctis eis seu aliis quomodolibet debitis poenitentibus in forma Ecclesiae consuetam relaxamus. Praesentibus perpetuis futuris temporibus validis.

Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Clausulae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XI aprilis MDCLXXXV, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 11 augusti 1685, pontif. anno IX.

CLIV.

*Communicantur privilegia universitatis S. Thomae civitatis Monilae universitatibus S. Fidei et B. Ferdinandi civitatis Quitensis Ordinis Praedicatorum in Indiis Occidentalibus*¹.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius Iacobus Rivius, procurator generalis Ordinis fratrum Praedicatorum, in sacra theologia magister, quod (licet in con-

Laudes universitatis S. Fidei.

¹ De universitate S. Thomae vide const. ed. MDCLXXXI, die 7 augusti, pontif. V; de nonnullis vero studiis Praedicatorum, vide Innocentii XII Const. ed. MDCXCIII, die 20 octobris, pontif. II.

ventu SS. Rosarii et collegio S. Thomae civitatis Sanctae Fidei in novo regno Granatensi in Indiis Occidentalibus dicti Ordinis sit et semper fuerit universitas studii ab initio foundationis dicti conventus per litteras felicis recordationis Gregorii PP. XIII praedecessoris nostri erecta, et subinde a recolendae memoriae Paulo PP. V praedessore pariter nostro per suas litteras ad dictum collegium translata, ipsaque universitas fuerit in possessione conferendi gradus academicos omnibus professoribus et discipulis scholae S. Thomae Aquinatis ibidem litterarum studiis operam navantibus; ut autem dicta universitas in maiori auctoritate esset, et eiusdem S. Thomae doctrina magis ampliaretur, bonae memoriae Christophorus Porres, dum vixit, archiepiscopus dicti novi regni Granatensis, qui in minoribus constitutus professionem regularem in Ordine praedicto emiserat, magnificum in dicta civitate collegium maius, in quo saeculares nobiles et bonae conditionis edocerentur, sua impensa fundaverit, in eoque erexit cathedras philosophiae, sacrae theologiae, sacrorum canonum et legum, quibus pro instituto est sequi et docere doctrinam S. Thomae, prout ibidem sit cum magna utilitate studentium, qui, post peracta studia, susceptasque in dicta universitate laureas, ad servitium ecclesiarum ac ad ministeria parochorum et praebendarum admittuntur) nihilominus, huiusmodi pacifica possessione gradus in eadem universitate suscipiendi non obstante, nonnullae personae a modico tempore rumorem sparserunt, et aliis persuadere conati sunt, quod gradus, in praefata universitate recepti, non sint sufficientes et validi ad hoc ut graduati possint admitti ad oppositiones et concursus praebendarum magistralium,

doctoralium, poenitentiariarum et theologiae, ac dignitates et officia, quae de iure requirunt ut illas et illa obtinentes huiusmodi gradibus insigniti sint; unde hoc praetextu thomistas a praefatis officiis et dignitatibus omnino excludunt, et, quatenus eos admittant, dicunt capitulares, se propter gradus defectum non posse eis locum in nominationibus dare: quod quidem in gravissimum redundat praeiudicium collegialium supradictorum ac in diminutionem existimationis doctrinae tanti doctoris. Cum enim non ex alia causa excludantur, quam ex eo quod doctrinae eiusdem S. Thomae sequaces et in praefati Ordinis universitate graduati sint, nemo amplius erit, qui doctrinae S. Thomae studiis operam dare velit, et intra modicum tempus collegium supradictum, quod hodie litterarum seminarium est, destructum remanebit, peribit universitas, et doctrina S. Thomae in illis partibus extinguetur, quae tamen olim a multis Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris commendata fuit, non sine mandato ut illius ampliationi in universitatibus opera daretur.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, nos, per quasdam nostras in simili forma Brevis anno MDCLXXXI expeditas litteras, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negociis propagandae fidei praepositorum consilio, facultatem conferendi gradus scholasticos in omnibus scientiis, quae in collegio B. Ferdinandi regis catholici Sancti nuncupati dicti Ordinis civitatis Quitensis in eisdem Indiis Occidentalibus docerentur, sub certis modo et forma tunc expressis concesserimus; earissimus vero in Christo filius noster Carolus Hispaniarum rex catholicus non solum regium suum beneplacitum super institutione collegii

Praerogativa
alterius universi-
tatis beati
Ferdinandi.

huiusmodi impertitus fuerit, sed etiam, per schedulas suas regias anno MDCLXXXIII emanatas, collegium ipsum sive illius universitatem omnibus privilegiis et praerogativis regalis collegii decoraverit, idque intuitu magnae utilitatis, quae in illis partibus adeo remotis ex doctrina memorati S. Thomae et copia operariorum evangelicorum, qui legem evangelicam tam christianis quam infidelibus praedicent, illosque doceant, proventura speratur; ac proinde dictus Iacobus procurator generalis plurimum cupiat a nobis declarari quod supradictae universitates conventus S. Fidei et collegii B. Ferdinandi civitatis Quitensis sint certae; verae et reales universitates, prout sunt Limana et Mexicana, absque ulla differentia, ac cum omnibus gratiis, privilegiis, praerogativis, consuetudinibus et solemnitatibus, prout collegio S. Thomae civitatis Monilanensis in Indiis Philippinis anno MDCLXXXI concessimus, et, quatenus opus sit, dictas universitates de novo erigi in universitates publicas ad instar Limanae et Mexicanae cum omnibus gratiis et privilegiis, ita ut graduati in praedictis universitatibus reputentur habiles et idonei, tamquam graduati in publicis universitatibus, ad hoc, ut, cum Dei honore et publico beneficio ac catholicae fidei propagatione, ampliatur quoque praefati S. Thomae Aquinatis doctrina, illiusque studiosi et sequaces damna et praeciudicia, quae nunc sustinent, amplius non patiantur: nobis propterea idem Iacobus procurator generalis praefati Ordinis nomine humiliter supplicari fecit ut in praemissis opportune providere de benignitate apostolica dignaremur.

§ 3. Nos igitur, ipsum Iacobum procuratorem generalem specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensio-

Praedictis sit
communicatio
privilegiorum,
anno MDCLXXXI
universitati sancti
Thomae con-
cessorum.

nis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censes, huiusmodi supplicationibus inclinati, ac nostrarum pariter in forma Brevis ad favorem collegii et universitatis sancti Thomae civitatis Monilae anno MDCLXXXI emanatarum litterarum tenorem praesentibus pro plene et sufficienter expresso ac de verbo ad verbum inserto habentes, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. praefatae cardinalium negociis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum consilio, omnia privilegia, praefato collegio et universitati S. Thomae civitatis Monilae dicto anno MDCLXXXI a nobis concessa, praefatis universitatibus S. Fidei et B. Ferdinandi regis catholici civitatis Quitensis, auctoritate apostolica, tenore praesentium, communicavimus; salva tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis eorundem cardinalium negociis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum.

§ 4. Decernentes easdem praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicut in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiti debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 5. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apo-

Clausulae.

Constatiorum
derogatio.

1 Aptius lege *communicamus* (R. T.).

stolicis, necnon, quatenus opus sit, dicti Ordinis et universitatum, seu collegiorum praefatorum, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâ in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XI aprilis MDCLXXXV, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 11 aprilis 1685, pontif. an. IX.

CLV.

Confirmatur decretum Congregationis episcoporum et regularium super electione praecipuorum officialium pro fratribus Recollectis Ordinis Minorum sancti Francisci in Hispania¹.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

Decretum
praedictum.

§ 1. Emanavit nuper a Congregatione venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita super quibusdam dubiis pro parte dilectorum filiorum fratrum tam Recollecto-

¹ Alia statuta pro hisce fratribus habentur in Urbani VIII const. ed. MDCXXV, die 20 novembris, pontif. III, et Innocentii XII constit. ed. MDCCIII, die 15 augusti, pontif. II; necnon constit. ed. MDCCXCIX, die 30 maii, pontif. VIII, ubi agitur de definitore.

rum quam de Observantiâ nuncupatorum provinciarum Hispaniae Ordinis Minorum sancti Francisci decretum tenoris qui sequitur, videlicet: « Sacra Congregatio eminentissimorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita, ad infra-scripta dubia, referente eminentissimo Casanate, tam ex parte patrum Recollectorum quam Minorum Observantium sancti Francisci provinciarum in regnis Hispaniarum proposita:

Primum videlicet: An virtute constitutionum unum definitorem recollectioni praescribentium, patres recollecti exclusi maneant in voce passivâ ad provincialatum et custodiatum.

Secundum: Utrum provinciali seu custode, aut utroque, ex recollectis assumpto, vel ob convenientiam totius provinciae, vel ex qualitate personae electae, debeat nihilominus Recollectioni dari suus definitor in praedictis constitutionibus praescriptus.

Ad primum respondit *Negative*.

Ad secundum *Affirmative*.

Romae, XXIII februarii MDCLXXXV. — G. cardinalis CARPINEUS. B. PANCIATICUS secretarius ».

§ 2. Cum autem, sicut pro parte praefatorum fratrum recollectorum nobis subinde expositum fuit, ipsi decretum huiusmodi, quo firmiter subsistat et servetur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum desiderent: nos, specialem ipsis exponentibus gratiam facere volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et

Confirmatio
relati decreti.

CLVI.

Resolvuntur quaedam dubia circa modum celebrandi capitula generalia Ordinis Cisterciensis¹.

Innocentius Papâ XI,
ad futuram rei memoriam.

Clausulae.

absolutos fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praesentium, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus; salvâ tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis cardinalium.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Derogatio con-
trariorum.

§ 4. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, et, quatenus opus sit, praefatorum Ordinis et provinciarum, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâ in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XVI aprilis MDCLXXXV, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 16 aprilis 1685, pontif. anno IX.

Dubia praedicta.

§ 1. Cum in causâ praetensae nullitatis quorundam capitulorum generalium Ordinis Cisterciensis, inter dilectos filios abbatem Cistercii totius Ordinis generalem, ex unâ et abbates monasteriorum de Firmitate, et Posignaco, de Claravalle, et de Morimundo ex alterâ partibus vertente, proposita fuerint in Congregatione venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita nonnulla dubia, nempe: 1° an sit servanda consuetudo, qua pro indicendo capitulo generali abbas Cistercii consuevit cum quatuor primariis abbatibus deliberare, ac de eorumdem consilio et assensu capitulum indicare? 2° an ad capitulum, ad hoc ut sit generale, vocandi sint omnes abbates Ordinis? 3° an in capitulo generali Ordinis Cisterciensis definitiones sumendae sint per filiationes et non per vota capitulum? 4° an in capitulo generali dicti Ordinis omnino adhibendi sint viginti quinque definitores, itaut, non existentibus tot abbatibus, numerus integrandus sit ex aliis religiosis benemeritis? 5° an pariter interesse debeant quatuor primarii abbates, et iis non intervenientibus substituendi eorum loco? 6° an capitulum generale anni MDCLXXII fuerit nullum? 7° an fuerit pariter nullum capitulum anni MDCLXXXIII:

¹ De capitulo generali vide Gregorii XIII constit. ed. MDLXXVIII, die 22 maii, pontif. VII; et de transitu monachorum in aliam religionem, vide huius Pontif. constit. ed. MDCLXXXVI, die 5 augusti, pontif. X.

Resolutor
et in rubrica.

§ 2. Hinc est quod nos, qui in supremo iustitiae throno a Domino constituti sumus, lites et controversias, quae fraternae inter viros religiosos suave Christi iugum portantes charitatis serenitatem obnubilare possent, tollere, illisque in futurum ansam praecidere, ac dubia praedicta dirimere volentes, de memoratorum cardinalium, qui partes tam in voce quam in scriptis informantibus audiverunt remque mature discussurunt, consilio, in indicendo capitulo generali Ordinis praedicti abbatem Cistercii non teneri requirere neque consensum neque consilium quatuor primariorum abbatum; ad capitulum vero generale vocandos esse quoscumque qui de iure interesse debent; in capitulis autem generalibus eiusdem Ordinis votandum esse viritum et non per filiationes; porro in deputatione definitorum, non existente sufficienti numero abbatum, posse suppleri ab abbate ex aliis religiosis magis dignis eiusdem generationis, non tamen in casu voluntarii recessus; et quoad effectum deputationis definitorum servandum esse solitum; quo vero ad defectum suffragii abbatis absentis, non esse locum subrogationi, auctoritate apostolica, tenore praesentium, decernimus et declaramus. Denique omnes nullitates, quatenus in praefatis capitulis generalibus anno MDCLXXII et anno MDCLXXXIII respective celebratis intervenerint, auctoritate et tenore praedictis, sanamus; ac definitiones et ordinationes utriusque capituli usque ad novum capitulum generale Ordinis praedicti servari, eadem auctoritate, harum serie, mandamus et praecipimus.

Clausulae.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore

spectabit, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 4. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon, quatenus opus sit, dicti Ordinis, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis et ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 5. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio quam extra illud ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die x maii MDCLXXXV, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 10 maii 1685, pontif. anno IX.

CLVII.

Confirmatur decretum Congregationis episcoporum et regularium quo superioribus sancti Francisci de Obser-

Derogatio
contrariorum.

Fides transumptorum.

vantiâ iniungitur, ne permittant saeculares ingredi septa coenobii cum sclopis aut armis, vel ibi ludere aut morari ultra tres dies.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

Decretum
praedictum.

§ 1. Emanavit aliâ a Congregatione venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita, ad supplicationem tunc existentis commissarii generalis curiae Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantiâ nuncupatorum, decretum tenoris qui sequitur, videlicet: « Sacra Congregatio eminentissimorum et reverendissimorum cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita, religiosae quieti et tranquillitati fratrum Ordinis Minorum sancti Francisci de Observantiâ benigne consulens, iniungendum censuit, prout praesentis decreti tenore iniungit, omnibus et singulis dicti Ordinis superioribus, provincialibus, localibus, eorumque subditis, sub poenâ privationis officiorum Ordinis immediate incurrendâ, ne ullo unquam tempore quovis praetextu vel quaesito colore permittant aut consentiant saeculares quoscumque ingredi septa suorum conventuum deferendo per sylvas, hortos et prata sclopos ad venandum, sive alia armorum genera, vel illa apud fratres tam superiores quam subditos deponere, pariterque ludere quomodolibet per claustra aliaque loca publica vel privata ipsorum conventuum, et convivere ac pernoctare in eis ultra triduum tantum, pia hospitalitatis titulo: et sic servari mandat. Non obstantibus, etc. Romae 1 decembris MDCLXXXIX ».

Ita reperitur in registro authographo sacrae Congregationis negotiis et con-

1 De vineis et pratis habendis vid. Urbani VIII const. ed. MDCCXXV, die 20 nov., pont. III.

Bull. Rom. — Vol. XIX.

80

sultationibus episcoporum et regularium praeposita. In quorum fidem, etc. Romae hac die IX augusti MDCLXXXV. — B. PANCIATICUS secretarius.

§ 2. Cum autem sicut, dilectus filius Franciscus Diaz a S. Bonaventura, carissimi in Christo filii nostri Caroli Hispaniarum regis catholici concionator et theologus, ac pro ultramontana familia fratrum dicti Ordinis in Romanâ Curia vicecommissarius generalis, nobis nuper exponi fecit, ipse decretum huiusmodi, quo firmiter subsistat et servetur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communitur plurimum desideret: nos, ipsius Francisci vicecommissarii generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet inodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praesentium, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robor adii-cimus; salvâ tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis cardinalium.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et

Confirmatio
relati decreti.

Clausulae.

definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contrariorum derogatio.

§ 4. Non obstantibus, constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac, quatenus opus sit, dicti Ordinis, illiusque provinciarum et conventuum quorumvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides transumptorum.

§ 5. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum tam in iudicio quam extra adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xx septembris MDCLXXXV, pontificatus nostri anno IX.

Dat. die 20 septembris 1685, pontif. anno IX.

CLVIII.

Confirmantur statuta capituli generalis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantiâ, et innovatur constitutio Pii V circa eleemosynas praedicatorum et bibliothecas communes¹.

¹ Alia statuta cap. gen. habentur in Urba-

Innocentius Papa XI, ad futuram rei memoriam

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius Franciscus Diaz a S. Bonaventura, lector generalis iubilatus, carissimi in Christo filii nostri Caroli Hispaniarum regis catholici concionator et theologus, ac pro ultramontanâ familiâ fratrum Minorum Ordinis sancti Francisci de Observantiâ nuncupatorum in Romanâ Curia vicecommissarius generalis, quod dudum, videlicet anno MDCXXXIII, in capitulo generali dicti Ordinis circa eleemosynas quae concionatoribus eiusdem Ordinis fieri solent, et circa libros fratrum defunctorum communibus bibliothecis conventuum Ordinis huiusmodi applicandos, ipsarumque bibliothecarum conservationem et incrementum, ac bibliothecariorum institutionem, facta fuerunt pro utrâque familiâ nonnulla statuta tenoris qui sequitur, videlicet:

I. « Praedicatores quicumque eleemosynas praedicationis praetextu oblatas penitus non recipiant; nec de illis sub quovis praetextu vel quaesito colore disponere aut quomodolibet tractare praesumant et audeant; sed, si absolutâ praedicatione vel ante contigerit fieri a quovis genere personarum praedicatoribus ipsis eleemosynarum oblationem, respondeant, syndicis conventuum dumtaxat libere et integre transmittendam et consignandam fore. Quod si constiterit quempiam praedicatorem per se aut per alios pecuniam recipere vel recepisse, proprietatis poenâ omnino puniatur, et actibus legitimis per sexennium privetur; quam poenam etiam

ni VIII constit. ed. MDCXXV, die 20 novembris, pont. III; nonnulla etiam extant in huius Pontificis constit. ed. MDCLXXIX, die 22 novembris, pontif. IV; et in constit. ed. MDCLXXXVI, die 19 iunii, pont. X legitur quoddam decretum de syndicis.

Statuta huiusmodi edita fuerunt in capitulo generali anno MDCXXXIII.

Primum statutum de eleemosynis praedicatorum.

guardiani subeant, si eorum culpâ vel negligentia contra fieri contigerit.

Secundum de bibliothecis communibus.

II. Adeo nihil penduntur hisce temporibus conventuum nostrorum bibliothecae communes, ut quae aliâs diligentius rectae splendorem, nunc vero negligentius desertae dedecus potius religioni asferre videantur. Ut igitur opportunum adhibeamus tanto malo remedium, praecipimus provincialibus ministris, sub poenâ privationis officiorum irremissibiliter incurrendâ, ut vigilantius curent defunctorum fratrum libros fideliter, et quanto citius fieri poterit, transmittendos in communes bibliothecas; praecipientes insuper universis superioribus, cuiuscumque gradus et dignitatis existant, universis etiam subditis, sub poenâ excommunicationis ipso facto incurrendâ, et sub aliis item gravissimis poenis ad superiorum beneplacitum infligendis, ut nullo modo, nec per se, nec per apostolicum syndicum, sub quovis praetextu, quaesito colore, occasione vel causâ, alienent, vendant, commutent, donent, aut quomodolibet aliter fraudent vel distrahant defunctorum fratrum libros, aut eos, qui ad particulares bibliothecas quavis ratione pertineant, vel quocumque modo seu titulo fuerint etiam deinceps monasterio acquisiti.

Tertium de earum conservatione et accretione.

III. Verum, ad opportunam communium bibliothecarum restorationem, continuam accretionem, et perpetuam conservationem, praecipimus omnibus superioribus provincialibus, sub propriorum officiorum privatione, ut quolibet anno ducentos ad minus aureos nummos, defunctorum interventu et consilio, de communibus eleemosynis, expendendos studeant in libros, consimili eorundem defunctorum interventu et consilio, communibus bibliothecis applicandos.

¹ Edit. Main. legit recte (R. T.).

Quartum de bibliothecariis.

IV. Sed cum ratio dictet et experientia doceat, bibliothecas communes brevi temporis spatio consumptum iri, nisi bibliothecarii instituantur, qui libros disponant, ordinent, in classes redigant, purgent, reficiant, reparent, ac cetera praestent, quorum executione praedictae bibliothecae/suo pristino splendori redantur, et obtento decore serventur; consulto praecipimus provincialium ministris, sub poenâ privationis officiorum, ut, tempore capituli et congregationis, omnium bibliothecarum instituendos curent bibliothecarios, qui vel praedicationis munere praediti sint, vel saltem qui universali et competenti quadam facultatum librorumque notitiâ polleant. Memoratarum bibliothecarum libris uti possint praedicatores et lectores praesertim, iis tamen legibus ut schedulam, quae acceptorum librorum numerum contineat, quaeque propriâ manu accipientium libros subsignata sit, in manibus relinquunt bibliothecariorum, qui nequeat nisi unius mensis spatio ad summum traditorum librorum usum permittere, itaut, absoluto mense, accommodatos libros repetant, eosque bibliothecis ad reliquorum fratrum usum restituendos omnino procurent. Bibliothecarii, qui dictorum librorum restitutionis executionem omiserint, propriis officiis spolientur, et fratres, qui acceptos libros restituere noluerint, ulteriori librorum participatione privati existant.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, licet statuta huiusmodi subinde a felicis recordationis Urbano Papa VIII praedecessore nostro de consilio tunc existentium S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum confirmata fuerint, nihilominus illa, prout etiam quaedam litterae recolendae

Praedicta statuta confirmata fuere ab Urbano VIII.

¹ Aptius lege nequeant (R. T.).

memoriae Pii Papae V praedecessoris pariter nostri die iv novembris MDLXVIII in formâ Brevis (ut asseritur) expeditae, per quas libros e dictis bibliothecis furto subtrahi, sub poenâ excommunicationis, cuius absolutio Romano Pontifici reservata esset, prohibuit, non ubique, prout par esset, accurate observentur: nobis propterea dictus Franciscus vicecommissarius humiliter supplicari fecit ut in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolicâ dignemur.

Nova confirmatio relatorum statutorum.

§ 3. Nos igitur, ipsum Franciscum vicecommissarium specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, statuta praesentia, in dicto capitulo generali, sicut praemittitur, edita, et a memorato Urbano praedecessore confirmata, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, confirmamus pariter et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus, ac omnes et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus. Praeterea, praefati Pii praedecessoris vestigiis inhaerentes, omnibus et singulis personis ecclesiasticis, saecularibus et regularibus, cuiuscumque status, gradus, Ordinis vel conditionis existant, etiamsi pontificali dignitate praefulgeant, eadem auctoritate harum serie mandamus, ne ex bibliothecis conventuum et domorum regularium Ordinis praedicti, aut eorum aliquâ, librum aliquem aut quaternum furto subtrahere quoquo modo

praesumant: nos enim quoscumque subtrahentes excommunicationis sententiae subiacerere volumus et decernimus ipso facto, a qua nullus ab alio, quam a nobis vel Romano Pontifice pro tempore existente, possit, nisi dumtaxat in mortis articulo, absolutionis beneficium obtinere.

§ 4. Decernentes pariter easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 5. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, et, quatenus opus sit, dicti Ordinis, eiusque provinciarum et conventuum quorumlibet, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 6. Volumus autem ut praesentium litterarum exemplum, saltem quoad ea quae ad bibliothecas praedictas pertinent, in valvis earumdem bibliothecarum, aut alio illorum loco conspicuo,

Clausulae.

Contrariorum derogatio.

Fides transcriptorum.

ubi ab omnibus cerni et legi possit, affixum remaneat; utque earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus habeatur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xvi octobris MDCLXXXV, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 16 octobris 1685, pontif. anno x.

CLIX.

Reformatur Breve circa Melitenses ad sacros ordines promotos cum falsis dimissoriis¹.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

Ab Urbano VIII privati fuerunt fori privilegio Itali ordinati cum falsis dimissoriis.

§ 1. Aliâs (postquam felicitis recordationis Urbanus Papa VIII praedecessor noster per quamdam suam constitutionem, cuius initium est *Secretis aeternae providentiae consiliis, etc.*, inter alia voluerit, Italos, si quos tunc imposterum clericali caractere insigniri vel ad minores ordines promoveri ab alieno episcopo cum falsis dimissoriis contigisset, etiamsi qualitatibus per Concilii Tridentini decretum cap. xvi sess. xxiii requisitis praediti essent, nihilominus, secutâ tamen prius desuper iudicis ecclesiastici declaratione, fori privilegio minime gaudere, sed saeculari iurisdictioni, ut antea, plene in omnibus subiacerere et sub-

¹ Hoc Breve ed. fuit anno MDCLXXXIV, die 1 iulii, pontif. viii, ubi vide notata; item vide Innocentii XII const. ed. anno MDCXIII, die 14 decembris, pontif. ii, quae est de suscipiendis ordinibus extra tempora.

iectos esse) pro parte dilecti filii magni magistri hospitalis S. Ioannis Hierosolymitani nobis exposito, quod, ut incommodis in insulâ Melitensi in dies insurgentibus occurreretur, Congregatio venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium Concilii Tridentini interpretum die viii maii MDCLXXVII declaraverat, Melitenses ordinatos seu ordinandos cum falsis seu absque dimissoriis non gaudere privilegiis, sed posse praefatam Urbani praedecessoris constitutionem per nos ad insulam Melitae extendi: nos, supplicationibus eiusdem magistri nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, de memoratorum cardinalium consilio, supra expressam praefatae constitutionis Urbani praedecessoris dispositionem ad insulam Melitae (ita ut quod¹ Melitenses, quos cum falsis dimissoriis vel sine dimissoriis contigisset ab alieno episcopo clericali caractere insigniri vel ad minores ordines promoveri, secutâ prius iudicis ecclesiastici declaratione, fori privilegio minime gaudere, sed saeculari iurisdictioni in omnibus subiacerere deberent) auctoritate apostolicâ extendimus et amplavimus, salvâ tamen semper in praemissis auctoritate supradictae Congregationis cardinalium, et aliâs, prout in nostris desuper in simili formâ Brevis die 1 iulii MDCLXXXIV expeditis litteris, quarum tenorem praesentibus pro plene et sufficienter expresso et inserto haberi volumus, plenius continetur.

§ 2. Cum autem animadvertendum fuerit, decretum dictae Congregationis cardinalium super praemissis emanatum in illius extensione excedere sancita in § 4 dictae Constitutionis Urbani praedecessoris in eâ parte in qua includantur etiam ordinati absque dimissoriis proprii Ordinarii, ideoque praefatae

¹ Vel quod vel ut redundat (R. T.).

Causa reformativa.

nostrae litterae, quae iuxta decretum huiusmodi expeditae fuerunt, congruenter reformandae videantur: nos, opportune in praemissis providere volentes, de eorumdem cardinalium consilio, auctoritate praefata, tenore praesentium, reformamus supradictas nostras litteras circa promotos seu promovendos sine litteris dimissoriis, perinde ac si emanassent dumtaxat quoad promotos seu promovendos cum falsis dimissoriis; salvâ tamen pariter in praemissis auctoritate eiusdem Congregationis cardinalium.

Clausula. § 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, plenissime suffragari, et ab illis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Obstantium remotio. § 4. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die xxx ianuarii MDCLXXXVI, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 30 ianuarii 1686, pontif. anno x.

CLX.

Confirmantur constitutiones Congregationis Benedictino-Bavaricae sub invocatione Ss. Angelorum Custodum¹.

¹ Praeposit. ab delemus (R. T.).

² Erectio huius Congregationis habetur in

**Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.**

Militantis Ecclesiae regimini meritis licet imparibus per ineffabilem divinae sapientiae atque bonitatis abundantiam praesidentes, ea, quae pro felici prospereque congregationum monasticarum, uberes in Ecclesia Dei bonorum operum fructus assidue proferre satagentium, regimine et gubernio provide prudenterque constituta et ordinata esse noscuntur, ut firma semper et inviolata persistant, et sub illorum directione christifideles, divinis obsequiis sub suavi religionis iugo mancipati, mandatorum Dei stadium faciliore in dies progressu decurrere, populumque christianum bono vitae suae exemplo fructuosius aedificare, et spiritualium aromatum odore perfundere valeant, apostolici muniminis praesidio, cum id a nobis petitur, libenter constabilimus.

§ 1. Alias siquidem nonnulla tunc expressa monasteria Ordinis sancti Benedicti, in civitate Ratisbonensi ac in dominio dilecti filii nobilis viri Maximiliani Emmanuelis utriusque Bavariae ducis, sacri Romani Imperii principis electoris, respective existentia, in unum corpus univimus et coniunximus, sicque unita et coniuncta, alia monasteria eiusdem Ordinis illis sub certa tunc expressa forma aggreganda, in novam Congregationem sub titulo Ss. Angelorum Custodum Bavaricam nuncupandam, ad instar Congregationis Helveticae dicti Ordinis, perpetuo ereximus et instituimus. Ac eidem Congregationi, sic de novo erectae et institutae, pro bono eius regimine et gubernio, in primo ipsius Congregationis capitulo generalis constitutiones,

constit. ed. MDCLXXXIV, die 26 aug., pontif. VIII, et de electione abbatum agitur in constitut. ed. MDCLXXXVI, die 9 februarii, pontif. X.

¹ Legerem atiaque (R. T.).

Exordium.

Refertur erectio huius Congregationis cum facultate concedendi constitutiones.

quae tamen nullam validitatem aut robur assequerentur, nisi postquam ab Apostolica Sede fuissent expresse confirmatae, efformandi, facultatem tribuimus et impertiti sumus, et alias, prout in nostris desuper in simili forma Brevis die xxvi augusti MDCLXXXIV expeditis litteris, quarum tenorem praesentibus pro plene et sufficienter expresso et inserto haberi volumus, uberius continetur.

Constitutiones a primo capitulo generali anno MDCLXXXIV editae et iussu Pontificis correctae et reformatae.

§ 2. Cum autem, sicut pro parte dilectorum filiorum Caelestini abbatis monasterii S. Emmerani Ratisbonensis praesidis et ceterorum abbatum dictae Congregationis Bavaricae nobis nuper expositum fuit, ipsi eodem anno MDCLXXXIV primum eorum capitulum generale in dicto monasterio Ratisbonensi celebraverint, in eoque iuxta facultatem sibi a nobis, sicut praemittitur, attributam, nonnullas constitutiones pro felici prospereque eiusdem Congregationis Bavaricae regimine et gubernio efformaverint, quae in unum volumen redactae et ad hanc Sanctam Sedem transmissae fuerunt, ac iussu nostro a Congregatione nonnullorum ex venerabilibus fratribus nostris S. R. E. cardinalibus, et aliquorum Romanae Curiae praelatorum, ad easdem constitutiones examinandas specialiter deputata, sedulo examinatae, et, aliquibus additis, aliis sublatis, correctae et emendatae sunt, tenoris qui sequitur, videlicet:

PROOEMIUM.

Intentio Congregationis Bavaricae Ordinis sancti Benedicti sub titulo Ss. Angelorum Custodum a sanctissimo domino nostro Innocentio Papa XI auctoritate apostolica anno MDCLXXXIV noviter erectae, non est novam regulam introducere, aut novas obligationes religiosas, ad conscientias eorumdem gravandas, imponere, sed collapsam monasticam disciplinam, iuxta regulam sancti Bene-

dicti, ad quam tam abbates quam ceteri religiosi nostri Ordinis vi votorum emisorum tenentur, ita restaurare, ut eadem regula iuxta charitatis et perfectionis leges debite observetur, ac Ecclesiae ritibus et legibus omnia accommodentur. Quamobrem, aliarum congregationum laudabilium, nempe Cassinensis, S. Mauri et Vallisoletanae, salutaribus statutis et declarationibus in praxim iam redactas, quantum possumus, nos conformabimus, cuncta sic disponendo, ut, nihil nimis arduum et onerosum iniungendo, iter evangelicae perfectionis et observantiae regularis uno corde et animo in vinculo pacis et charitatis cum gaudio et spiritus consolatione curramus.

CAPUT I. — *De forma et ordine Congregationis Bavaricae.*

Congregatio Bavarica sacris canonibus Summorum Pontificum decretis conformiter eatenus formanda et ordinanda est, ut pro debita observantia regulae sancti Benedicti in primis per medium capitulum generalium, tum per visitatores singulorum monasteriorum, perfectior disciplina regularis, eaque, quantum possibile erit, conformis in omnibus Congregationis huius monasteriis introducat et conservetur.

Singulis trienniis, inchoando a proxime celebrando capitulo, aliud generale capitulum celebrabitur in aliquo monasterio ad hoc, in quo omnes abbates (nisi canonicas praepeditions habeant) personaliter conveniant, et continuis aliquot diebus diligentissime tractent de reformatione Congregationis et observantia regulari, aliisque rebus ad regimen Congregationis pertinentibus.

Convenientes vitam ducant communem omni superfluitate exclusâ, refectionem in mensâ regulari sumant, continuatâ lectione libri spiritualis per totam mensam, fiatque a singulis proportionata

§ 1. De capitulis seu conventibus generalibus.

expensarum refusio illi monasterio, in quo capitulum celebratur.

In proximo capitulo praesidebit dominus Caelestinus abbas S. Emmerani, qui novissime electus fuit in praesidem Congregationis: in aliis vero eligentur in principio capituli per vota secreta in scriptis praeses et duo visitatores: in hoc quoque proximo capitulo tali modo eligendi erunt; unaque cum praeside eidem praesidere debebunt, directorium habebunt, proponenda proponent, consilia et vota aliorum requirent, atque secundum ea, quae scilicet per maiorem partem suffragiorum ultra medietatem fuerint conclusa et approbata, recessus seu statuta capitularia conficiet: et, quod taliter circa observantiam regularem rite et recte statutum fuerit, inviolabiliter observetur ab omnibus, omni excusatione, contradictione et appellatione remotis.

Ipsa vero modernus abbas S. Emmerani proximum generale capitulum a monasterio ab eo deputando indicet; futura vero eiusmodi generalia capitula a praeside pro tempore existente, vel, eo non existente, aut legitime impedito, a primo visitatore, congruis temporibus intimari ac convocari debebunt in loco a praecedenti capitulo generali designato.

Qui legitime impediti comparere personaliter non poterunt, constituant (docto prius de eiusmodi legitimo impedimento, traditaque in scripto potestate) procuratorem, sive unum ex aliis abbatibus, sive priorem, aut alium religiosum conventualem, seu monasterii, qui proinde omnibus consultationibus intererit, et inter abbates (ultimo tamen loco) sedeat et votum dabit. Quod si plures sic constituti procuratores adfuerint, is inter eos, sed post omnes abbates, ses-

1 Nempe duo visitatores (R. T.).

2 Potius lege in pro a (R. T.).

sionis suffragiique servetur ordo, qui inter abbates constituentes, si adessent, servetur¹.

Omnia et singula monasteria, sive singuli conventus religiosi, Congregationis nostrae conventualem sacerdotem, maiori suffragiorum conventus parte in procuratorem electum, ad capitulum generale ablegabit², singulari memoriali instruendum, cui ipsorum nomine tum gravamina tum alia proponenda committentur; qui etiam in punctis consultandis rationes suas pro vel contra proponet, simulque post abbates vel eorum procuratores secundum ordinem professionis locum obtinendo, votum consultivum habeant. Ili missi procuratores e suis quatuor eligere poterunt, qui votum etiam decisivum post abbates supradicto modo habebunt. Cum autem omnes tam abbates quam procuratores, ad locum, in quo capitulum celebrari debet, convenerint, maiori Sancti Spiritus missa decantata, cui omnes intererunt, sumptoque per singulos sanctissimae Eucharistiae sacramento, accedent ad capitulum; tum praeses, brevi exhortatione facta, legitimam esse Congregationem, declarabit. In aliis autem agendis, praesertim quoad electionem praesidis et definitorum ferendaque suffragia, observabunt ea, quae iuxta sacrorum canonum dispositionem servanda sunt.

Praeses autem et definitores electi nominabunt et instituent tres causarum auditores, abbates duos et procuratorem conventualem unum, qui temporalem statum monasteriorum examinabunt, summas receptarum et expensarum, creditarum quoque et debitarum pecuniarum cuique monasterio, ex brevibus computorum triennii praecedentis cuiuslibet monasterii quae procuratores iisdem tra-

1 Forsan servaretur (R. T.).

2 Legerem ablegabunt (R. T.).

dere tenebuntur, inspicient; et, si quem ipsi auditores excessum in administratione temporalium animadverterint, ad definitores deferent, qui pro bono monasteriorum, prout expedire viderint, super his providebunt.

Definitorum auctoritas tempore dumtaxat capituli generalis durabit; ac tam praeses quam ipsi definitores ac visitatores, non solum quamdiu in officio erunt, sed in perpetuum, ad servandum silentium, statim electi, praestito iuramento, se obstringent.

Protocolla quoque capituli generalis et visitorum, si praesidis et visitorum arbitrio asservari ulterius necesse non sit, comburentur; quae vero servanda erunt, ita caute custodientur, ut nullo modo in illorum deveniant manus, quos visitatio et accusatio concernere potest.

Pro feliciori successu capituli proxime celebrandi, si ita praesidi et visitoribus videbitur, unus abbas ex alia Congregatione Ordinis sancti Benedicti evocandus erit, qui domino abbati S. Emmerani moderno praesidi nostrae Congregationis assideat, primumque locum immediate post eundem praesidem teneat; successive vero alii omnes abbates iuxta consuetam eorundem praecedentiam.

Intra triennium quoque, omnia quae per abbates non commode expediri, neque tamen ad capitulum generale differri possunt, ad ipsum praesidem referantur, petendo consilium vel decisionem pro ratione subiectae materiae iuxta tenorem regulae sancti Benedicti et nostras constitutiones.

Ipsa autem dominus praeses, vel statim, ponderatis rationibus, per se resolutionem dabit, vel, in casibus dubiis et gravioribus, consilium a visitoribus, aliisque abbatibus vicinis praerequiret: atque huiusmodi decisiones seu resolutiones domini praesidis, licet ante con-

firmationem capitularem vim statuti perpetui non habeant, tamen, usquedum causa in proximo capitulo proponatur, sine oppositione vel contradictione observentur.

Libera etiam sit appellatio singulis religiosi, qui a proprio abbate se gravari, et proinde iustam appellandi causam habere credunt, ad dominum praesidem conceditur; eo tamen observato, ut per litteras gravamina proponant, nec nisi vocati personaliter eundem accedant; item, ut cum religiosa modestia, sine insolenti despectione proprii abbatis, provocationes huiusmodi fiant. Quod si nec a domino praeside iuste iudicatum quispiam censeat, ad capitulum generale, si quidem causa gravaminis sit gravis, et proportionata sit, provocare poterit, et a capitulo generali ad sanctam Sedem Apostolicam, ad quam etiam semper et quaecumque liber patet recursus. Quo facto, omnis processus sit suspensus, et, si pro causarum vel circumstantiarum qualitate provocans huiusmodi in suo monasterio quiete vivere non posse videatur, pro convenienti tempore ad aliud monasterium transferetur per praesidem.

Habeat dominus praeses sigillum speciale Congregationis in manu et custodia sua, quo utetur in expeditione seu communicatione decretorum capitularium, item recessuum seu chartarum visitationis, et si quae alia, non proprio, sed totius Congregationis, vel saltem nomine domini praesidis et visitorum, expedienda erunt. Asservabit etiam dominus praeses omnia documenta, protocolla, aliaque scripta, quae pro futuris eventibus asservari, ut supra, necesse erit, consignanda post expletum triennium suo successoribus.

In quem finem in uno monasterio a capitulo nominando archivium constitue-

tur; in quo documenta, quae universam Congregationem concernunt, asservabuntur a duobus vel tribus ab eodem capitulo deputandis.

Insuper necessarium erit aliquale aerarium constituere, in quo singula monasteria proportionatam aliquam collationem pecuniae annuatim faciant, eo fine, ut in primis expensae a visitoribus in transitu ab uno ad alterum monasterium faciendae, sine novo monasteriorum onere, deinde etiam alia, quae emergentibus casibus nomine Congregationis expendenda erunt, ex hoc communi aerario sumi possint. Atque hoc aerarium sub custodia domini praesidis erit, qui cum duobus deputatis illius monasterii, in quo aerarium existerit, inspectionem et curam debitam habebit, atque singulorum portiones seu taxas (certo anni tempore) recipiet, et, completo triennio suo, de omnibus acceptis et expensis rationem, unaque residuam pecuniam, in capitulo generali deponet, novo praesidi numerandam et committendam, ac custodiendam, ut supra decretum est.

Dominus praeses curabit, a quodam ad id specialiter deputato describi ea quae notatu digna per annum acciderint spectantia ad Congregationem, utpote¹ monasteriorum accessiones, superiorum institutiones, amotiones et depositiones, si quae fiant, et alia negotia magni momenti, quae suscepta per annum vel terminata fuerint; et in alio libro nomina patronorum, benefactorum, et amicorum Congregationis, ac etiam extraordinaria benevolentiae officia ab ipsis recepta, ut de iis successores suos et alios docere possit: quos duos libros ad capitulo generale deferet, patribus exhibendos.

Quolibet triennio praeses Congrega-

¹ Aptius lege ut puta (R. T.).

tionis officium deponet, ita tamen ut sexennio, et amplius, illius officium continuari possit, si ita pro bono Congregationis disponendum capitulo videbitur, dummodo tamen confirmatio fiat per secreta suffragia a duabus ex tribus partibus vocalium in capitulo existentium.

Ut visitationes monasteriorum, unde plurimum, tam disciplinae regularis conservatio, quam eorum, quae in capitulis generalibus salubriter constituta sunt, executio pendet, cum auctoritate et fructu fiant, ipse dominus praeses erit ordinarie primus omnium monasteriorum visitor: praeter quem duo alii visitores eligantur in capitulo generali, quorum unus semper cum domino praeside visitationibus intererit. Si praeses non possit omnia monasteria visitare, disponet cum visitoribus, quatenus soli visitores visitare debeant. Monasterium domini praesidis a duobus convistoribus visitabitur. In casu, quo, propter aegritudinem vel alia inevitabilia eaque diuturna impedimenta, sive dominus praeses sive alii duo visitores non possent officio visitationis fungi, per capitulo generale quolibet anno, donec aliud statutum sit in capitulo generali, provisio facienda, et eventualiter alii substituendi sunt, ne res tam salutaris, scilicet visitatio singulorum monasteriorum, omittatur, sed omnino perficiatur et terminetur.

Quod si praeses non adsit cum uno visitatore, neque ipsimet duo visitores constituti simul adesse possunt in visitatione, adiungetur a praeside, cum consilio visitorum, uni visitori socius eius, vir capax, et¹ in statutis faciendis visitori auxilio esse possit, qui ad silentium servandum, in iis quae ad officium suum pertinent, eo modo quo visitor, adstringetur.

¹ Videtur deesse qui (R. T.).

§ 3. De visitoribus et visitationibus.

Pro primo triennio a proximo capitulo inchoando, visitatio fiet quolibet anno pro maiori Congregationis stabilitate et perfectiore religiosa disciplina introducenda, quae visitatio annua, an continuis futuris temporibus continuanda sit, vel singulo solummodo triennio posthaec instituenda sit, in generali capitulo decernendum erit.

Praeter visitationes communes, particulariter, et ex causa particulari, unum, alterumve monasterium visitari poterit, ubi tamen, velut in causa graviore, dominus praeses consilio duorum visitorum, vel etiam aliorum abbatum vicinorum, uti, nec nisi sufficienter informatus et urgente necessitate ad singularem huiusmodi visitationem procedere debet. Officium principale, atque obligatio visitorum iuxta sacros canones, cap. fin. *De stat. monach.*, in eo consistit, ut:

1° De statu monachorum et observantiis regularibus diligenter inquirant, corrigant et reforment, quae, iuxta regulam sancti Benedicti et nostrae Congregationis constitutiones, viderint corrigenda;

2° Ita tamen ut delinquentes monachos per abbatem loci corrigi faciant, eisque iniungi poenitentiam salutarem, vel etiam poenas delictis proportionatas;

3° Ipsi etiam visitores, monachos, quos contumaces invenerint et rebelles, iuxta modum culpa, regulari censura et debitis poenis percellant;

4° Si vero abbates in corrigendis monachis suis iuxta visitorum mandata inventi fuerint negligentes, moneantur et corripantur in proximo capitulo generali;

5° Quod si abbas fuerit inventus a visitoribus nimis negligens aut dilapidator, vel alias merito ab officio amovendus, secundum praescripta sancto-

rum canonum, cap. penult. et fin. *De stat. monach.*, disponendum erit.

Quod si quis ex gravi causa se iniuste gravatum existimaverit, ad visitores, ut dictum est, recursum suum habebit, a visitoribus ad praesidem, et a praeside ad capitulo generale, a capitulo generali ad sanctam Sedem Apostolicam, ad quam etiam semper et quandoque liber pateat recursus. Causa vero, quo quispiam, vel abbas, vel religiosus, ad alium iudicem, cuiuscumque dignitatis vel qualitatis aut praeeminentiae sit tam ecclesasticae quam saecularis, appellare praesumpserit, iuxta sacros canones et Summorum Pontificum constitutiones, necnon sacrarum Congregationum decreta, a suis superioribus regularibus puniatur. Tam in visitationibus quam etiam in capitulis triennialibus secretarius adhibendus erit, qui protocolla conficiat, aliaque expediat quae conficienda et expedienda sunt. Is vero de silentio fideliter servando, et, quod sine commissione dominorum visitorum vel praesidentium nihil expedire nec aliis communicare velit, praestito iuramento se obligabit.

CAPUT II. — *De unione et communicatione monasteriorum Congregationis Bavaricae.*

Quamvis praesens unio et congregatio non tollat, imo intendat et supponat monasteriorum primaevum institutum et sanctae regulae conformem distinctionem et separationem, et non minus in posterum, quam hucusque, singula monasteria singulares redditus, itemque proprios et perpetuos abbates habitura sint, quibus uti tota administratio et dispositio porro commissa, ita eorum officium et obligatio erit, secundum proportionem reddituum et monasterii constitutionem, tum oeconomiam instituere, tum in suscipiendis conventualibus eo inten-

§ 4. De monasterii auxiliis et subsidiis.

dere, ut in numero et qualitate personarum eatenus monasteriis sibi commissis prospiciatur, quatenus, aliena subsidia petendo, aliis oneri esse non debeant (in quem finem praeses pro sua discretionem admonebit abbates, quatenus in monasteriis suis tot religiosos habeant, quot, supportatis aliis oneribus, commode sustentari, ac pro feliciore statu monasteriorum, tam in spiritualibus quam temporalibus, prodesse poterunt); propter casus tamen extraordinarios, qui omni quandoque diligentia adhibita praecaveri non possunt, posteaquam per Congregationem erectam omnia monasteria quasi in unum corpus coaluerint, omnino oportebit in necessitate mutuis auxiliis et subsidiis succurrere, atque sic fratrem a fratre adiuvari.

Quod praecipue circa personas facile et frequentius necesse erit, si videlicet in uno monasterio non sint satis idonei pro officiis, cura animarum, instructione aliorum, etc., vel e contra si sint, quibus, vel propter valetudinem vel alias causas emergentes, ad corporis et animae salutem conducere videatur loci mutatio. Hisce casibus omnino succurrendum mutuo, atque unanimiter curandum qualiter tum animae salventur tum monasteria singula in bono statu conserventur. Et quidem ordinarie haec materia ad capitulum generale referenda, ibique communibus consiliis de modo et mediis resolvendum erit. Si tamen periculum in mora apparebit, dominus praeses cum consilio duorum vel trium abbatum, eorum maxime, de quorum interesse agitur, interim, usque dum in capitulo plenius provideatur, disponere et omni meliori modo quo potest providere debet. Ad hunc igitur finem, ut, exigente iusta causa, religiosorum de uno ad alterum monasterium translatio commode fieri possit, in posterum,

omnes, ad novitium seu professionem in quocumque nostrae Congregationis monasterio admittendi, se obligabunt expresse, quod a loco professionis ad tempus discedere et in alio monasterio vivere aut functiones iniungendas subire teneantur, quoties id in capitulo generali, vel domino praesidi, sive pro exigentia alterius monasterii, sive pro sua propria salute, necessarium videbitur, eo tamen salvo, quod quilibet in monasterio professionis suae semper ius et titulum, item vocem activam et passivam retineat, ad quod etiam regressum, cessante causa translationis, habebit: neque enim absolute vel in perpetuum aliquis aliud transferetur (nisi forte causa omnino extraordinaria et specialissima id postularet); sed omnes sic translati in visitatione aut capitulo generali se insinuare, et restitutionem ad locum professionis urgere possunt, exaudiendi, si specialis ratio non obstat.

De iis porro, qui hactenus absolute stabilitatem loci professi sunt, sine obligatione ad praedictam translationem, confidimus eos vel ultro in hoc ipsum statutum consensuros, seque praedicto modo obligaturos, vel saltem difficiles non fore, si exigente necessitate aut rationabili causa ad transitum temporalem de suo ad aliud monasterium requirantur.

Inter occasiones, quibus ab uno monasterio aliis utiliter succurri potest, praecipue videntur circa novitios et novitium, ubi frequentes defectus se se hactenus prodiderunt, dum vel alicubi non fuerunt, qui cum debito fervore et scientia novitios in solidiori ascensi instruerent et manuducerent, vel novitii singulares aut nimis pauci in uno monasterio non poterant ab aliis separari et in exactiore disciplina educari.

Ubi unicum remedium occurrit com-

§ 2. De omnino novitio.

munis novitatus, si videlicet novitii in uno, vel, si numerus magnus esset, duobus monasteriis novitium subeant, sub idoneo ad hoc munus magistro, ex quocumque monasterio eligendo. Interim, quia aliunde rationabile et necesse est, ut tum novitii constitutionem monasterii, in quo, citra casum et causam specialem, constanter vivendum, tum etiam superiores et conventus mores, indolem et animi propensiones novitiorum, quos in perpetuos confratres et convictores suscipiunt, rite probent et experiantur, primo quidem novitii sive postulantes per duos menses in habitu saeculari, et in monasterio, in quo suscipiendi sunt, manebunt, officiis divinis, aliisque exercitiis regularibus intererunt, cellam in dormitorio occupabunt, et in refectorio communi cum aliis refectorem sument; tum ad monasterium novitiis intruendis deputatum mittentur, in quo instruentur, et annum integrum permanebunt; quo peracto, ad monasterium in quo vota emissuri sunt, revertentur, ibique profitebuntur, si maiori suffragiorum conventus numero approbentur. Quae omnia sic fient, ut (secundum divisionem anni probationis a sancto patre Benedicto in tria tempora, duorum in primis, dein sex, et ultimo quatuor mensium pro trina deliberatione et resolutione factam) novitii primam probationem sic perficiant, ut intra illud tempus singulariter in recitatione breviarii et ritibus seu caeremoniis religiosis exterioribus sedulo instruantur; postea, in altera probatione circa interiorem hominem, veram vitae spiritualis perfectionem, secundum solida asceseos principia, instruantur; ac deinde, expleto hoc tempore, iuxta praescripta in regulis sancti Benedicti, per reliquum anni spatium exercentur, et tunc ad proprium monasterium, in quo professionem emissuri sunt, cum

litteris testimonialibus et iudicio domini abbatis ac magistri novitiorum revertantur; per aliquod tempus, pro abbatis arbitrio, probandi, quantum in communi novitatu profecerint, et an satis capaces et idonei sint, qui ad professionem admittantur. Quod si ex causis rationalibus a maiori parte capituli probatio cuiusdam novitii videatur ultra tempus consuetum extendenda, professio differri eoque poterit, donec novitii mores et genius omnino perfecta sint: praesidi vero desuper debita relatio singulis vicibus dabitur.

Novitii omnes proponuntur toti capitulo monasterii illius, in quo erit novitatus communis probationis tempore, singulis quatuor mensibus examinandi; quo in examine exquiretur, quid quisque in illis reprehensione aut emendatione dignum videtur, unde vel dimissionis seu admissionis possit fieri iudicium: et, ultimo mense communis novitatus finito, priusquam ad propria monasteria novitii cum litteris remittantur, in capitulo singuli religiosi mentem suam super capacitate et incapacitate eorumdem declarabunt.

Emissa professione, qui ad studia rhetorica et philosophiae applicandi erunt, statim ad monasterium in hunc finem pro studiis designandum mittentur. Qui vero studiis non applicabuntur, vel sacrae theologiae studio immediate vacare debent, prius per annum integrum in proprio monasterio, sub regimine pii patris spiritualis, exercitiis et meditationibus unice applicandi erunt, nisi iustis de causis super hoc abbati, de consensu praesidis et visitorum, cum aliquibus dispensandum visum fuerit.

Tam in monasterio, ubi novitii instruantur, quam in illo, ubi iuniores professi studio rhetoricae ac philosophiae applicantur, variis in dormitoriis, si

feri possit, recumbent. Quod multo magis observandum erit, si in eodem monasterio tam novitii quam dicti iuniores professi studiis operam dantes constituerentur; quo in casu, excepto choro et communi refectorio, debita separatio fiet inter novitios et alios. Ad monasterium pro dictis studiis deputatum abbates omnes fratres iisdem studiis applicandos mittere tenebuntur; quorum etiam, utpote iuniorum, pia et religiosae institutioni insuper praeficietur unus pater religiosus, vir gravis, maturus, et pietatis exercitiis prae aliis deditus, qui illos ad exactam sanctae regulae observantiam verbo et exemplo inducat: ex qua eadem ratione in dicto monasterio, respectu aliorum quoque religiosorum, disciplina, ad maiorem sive novitiorum sive iuniorum professorum aedificationem, exactissime observabitur.

§ 3. De communi studio litterarum.

Ut vero fratres nostri e lectione divinâ maiorem consolationem ac uberiores fructum accipere et alacrius vitae solitariae labores et exercitia subire valeant, hortamur superiores, ad quos id spectat, ut in studiis philosophiae et theologiae, aliisque disciplinis, quae ad sacrarum litterarum intelligentiam maxime conducunt, suos monachos sedulo exercent, eisque nullâ in re desint, quae in huiusmodi studiis, maiorum, necnon confratrum nostrorum, praesertim qui sunt de Congregatione S. Mauri, exemplo proficere, ac subinde in rebus suis ad Dei gloriam et animarum profectum possint utiliter occupari. Ad quorum studiorum statum felicem quae sequuntur declaramus observari debere:

Quamvis in vicinis academiis passim extent convictus specialiter pro religiosorum ad studia mittendis ordinati, quia tamen in pluribus monasteriis, partim propter defectum mediorum seu sumptuum, qui in huiusmodi convictibus

ad magnam quantitatem annuatim excresecunt, partim ob alias causas, non omnes ad publicas academias mitti poterunt, ideoque non pauci hactenus in suis monasteriis sine sufficienti instructione et profectu litterario delenti, rudes et inhabiles, otii magis quam librorum amatores evaserunt, cum ingenti suo et monasteriorum dispendio: ideo, ut hac in parte per Congregationis nostrae unionem succurratur, in uno vel pluribus monasteriis gymnasia et scholae aperiantur, ubi religiosi in studio rhetorices, in philosophiâ, casibus conscientiae, et materiis theologicis, praesertim illis, quae pro curâ animarum et instructione populi in sanâ et orthodoxâ doctrinâ necessaria sunt, et in aliis similibus, ad sufficientiam erudiantur et educantur¹:

In quem finem, praeter illud monasterium, iuxta superius dicta, pro studio rhetorices et philosophiae destinandum, aliud constitui debet pro studiis theologiae scholasticae ac positivae, Sacrae Scripturae et sacrorum canonum, atque linguarum quae ad Sacrae Scripturae intelligentiam conducent. Quod si unum monasterium pro his omnibus studiis modo nominatis nimis angustum foret, duo deputari poterunt, arbitrio capituli, toties quoties necesse videbitur ab uno ad aliud monasterium mutando. Professores sive lectores, ea et² magistri tam rhetorices quam philosophiae, sacrae theologiae, sacrorum canonum, et aliorum studiorum praedictorum, assumantur sive ex nostrâ sive ex aliâ nostri Ordinis S. Benedicti Congregatione, nec ab aliâ³ alterius Ordinis assumi po-

¹ Legendum *educantur* (R. T.).

² Pro *ea* et videtur legendum *uti et* (R. T.).

³ Verba *nec ab aliâ nostri Ordinis sancti Benedicti Congregatione*, huc intrusa in edito Main., delemus (R. T.).

terunt, nisi, de speciali licentiâ sanctae Sedis Apostolicae, ad supplicationem capituli, evocentur. Ut porro religiosi in spiritu propriae vocationis et religiosae disciplinae observantiâ fusius conserventur, ad academias publicas nullus posthac mitti poterit, nisi a capitulo generali, ex iustis causis, pro quovis casu particulari id expresse concedatur.

Quatenus studia memorata in nostrâ Congregatione magis floreat, in monasteriis expresse ad eadem deputatis, et ut sumptus eum in finem faciendi, quantum possibile fuerit, evitentur, qui theologiae moralis studio solummodo applicabuntur, in propriis monasteriis suis remanentes, ibidem lectorem proprium ad hoc deputatum habebunt, qui his ad minus in hebdomadâ lectiones e theologia morali habeat, et ab eodem vel alio unâ vice saltem ex Sacra Scripturâ alia lectio habebitur.

Ad supradictorum executionem, magistri seu professores, prae ceteris ad hoc munus idonei, advocandi et assumendi sunt, eisque, uti respective etiam eorum discipulis, per dominos visitatores vel capitulum generale eatenus prospiciendum erit, ut commode, et sine impedimento vel defectu necessariorum, studiis vacare possint. Porro, quia nec fratres studiosi, neque novitii in monasteriis, ubi studium huiusmodi vel communis novitiatus instituitur, sine incommodo et impensis alii possunt, aliqua refusio seu compensatio facienda erit. Et primo quidem curandum est, quantum possibile, ab uno ad alterum monasterium huiusmodi onerum translatio fiat, quatenus mutuam sibi vicem reddendo vicissim in eodem genere compensent. Si quae vero monasteria ad hoc qualificata et satis capacia non sint, ea, pro suis quos ad studia seu novitiatum mittunt, vicissim alios reli-

giosos recipiant, si quidem ita occasio ferat. Sin minus, vel in pecuniâ moderatam aliquam refusionem, maxime si novitii aut confratres studiosi patrimonium vel ab eorum parentibus sive consanguineis subsidia habeant, vel in alio genere, etsi non tunc statim, saltem cum tempore recognitionem praestent. Ubi tamen nec exacta et plena refusio, maxime a monasteriis aliâs penuriâ laborantibus, exigenda, sed, propter commune Ordinis et Congregationis bonum, incommodum et pars expensarum supportanda erunt, eo solum observato, ne unum, alterumve monasterium intolerabiliter gravetur, atque ita aliâ vice impossibilitatem causari, et admissionem tot hospitem iuste recusare possit. Quod tamen arbitrio et iudicio abbatum in capitulo congregatorum committendum, et votis maioribus standum erit. Pro generali regulâ observandum est, ut sumptus pro personis ad bonum commune Congregationis applicatis, ex. gr., pro lectoribus, solvantur ex massâ communi totius Congregationis: pro personis ab uno ad utilitatem alterius monasterii translatis, solvantur a monasterio, in cuius utilitatem talis ordinatio facta fuit: si denique mutatio fiat ob utilitatem ipsius personae, sive monasterii ex quo aliud mittitur, solventur sumptus ab eodem monasterio. Quamvis autem pro tempore in monasteriis nostris commoda accomodationes et habitacula pro studio vel novitiatu communi non extent, sed primum putari⁴ debeant, non sine difficultate et temporis morâ; confidimus tamen, consilio et solertiâ dominorum visitorum, provideri et obtineri posse, ut in maioribus monasteriis aliquibus ad sufficientiam pareatur, quod in re tam salutari necessarium erit: utque hoc sine longâ dilatione, sed,

⁴ Forsan *parari* pro *putari* legendum (R. T.).

quanto citius possibile erit, efficiatur, eorum singulari curae committimus.

Praedicta studia futuris temporibus in aliquo monasterio indicere vel dissolvere, aut etiam aliò transferre, magistrōs et lectores instituere et amovere extra tempus capituli, gravi aliquā ratione urgente, possit praeses de consilio visitorum: ab his tamen minus idoneos remove potuerunt visitatores.

Scholastici, post emensum studiorum cursum, in exercitiis regularibus, liberi ab omnibus impedimentis, occupabuntur per annum, sub curā et mōderamine alicuius pii et experti patris.

Lectores autem et magistri sint eā prudentiā, maturitate, devotione, pietate et aliis dotibus instructi, ut scientiis cum pietate docendis verbo et exemplo pares sint; novas opiniones, vel etiam parum communes, seu minus tutas ne doceant, Sacrae Scripturae sensum ne detorqueant, sanctorum et doctorum placita in honore habeant, ac in omnibus, et praecipue in his, quae ad munus suum pertinent, superiori suo subiecti sint et obediētes. Nullus alchimiam, astrologiam iudiciariam, aliasque periculosas aut prohibitas artes et disciplinas addiscere, multo minus docere vel exercere audeat. Lectores, qui morum doctrinam tradent, eam, cum de ipsā Christi lege agitur, ex Scripturis, iuxta patrum consensum expositis, et ex eorundem patrum traditione hauriant; cum autem de disciplinā et legibus Ecclesiae, decreta conciliorum, praesertim Tridentini, et Summorum Pontificum consulent et sequantur: qui autem theologiam tractant, omissis inutilibus quaestionibus, materias utiles et necessarias ex Scripturā et Traditionis fundamentis explicare studeant.

Nullus etiam scripta¹ sua vel aliena,
¹ Male edit. Main. habet *scriptura* (n. r.).

seu libros a se aut ab aliis factos, praelo committere aut publicare, vel, quae fuerint a se inventa, in aere incidenda tradere, aut aliās in publicum evulgare possit, sine expressā in scriptis licentiā proprii abbatis et capituli, vel praesidis, et eorum ad quos spectat.

Exercitiis communibus aderunt semper scholares, nisi a quibusdam fuerint, quod maxime decet in favorem studiorum, exempti; sed ab officiis divinis nusquam diebus dominicis et festis cum eis dispensabitur, nusquam etiam ab oratione mentali, maiori sacro, et vespere: sic enim operam dabunt comparandis scientiis, ut praecipuum eorum studium sit ad virtutem et perfectionem status monastici contendere.

CAPUT III. — De particulari monasteriorum gubernatione.

Gubernatio et potestas, quae abbatibus tum per sacram regulam tum sacros canones respectu suorum religionum ipsiusque monasterii in spiritualibus et temporalibus datur, per Congregationis erectionem non minuenda; simul autem eò intendendum erit, ut potestatem seu officium rite secundum sacram regulam et sacros canones exercent pro suā et subditorum salute, commissique monasterii emolumento. Suppositis igitur, nec repetitis, quae sanctus Pater noster (cuius regulam in omnibus observare intendimus) in abbate requirit, cap. II, *Qualis debeat esse abbas*, etc., attendendum in primis erit, ut electio abbatis legitime et canonice fiat iuxta praescriptum eiusdem regulae et iuris communis dispositionem, quae in eiusmodi electionibus abbatum deinceps omnino servanda erit.

Quod si innotescat aliquem precibus aut persuasionibus per seipsum vel per alium eligentes sollicitasse, talis hoc ipso pro indigno iudicandus, neque electio

talis confirmanda, sed cassanda sit. Electus legitime non tantum confirmationem a sanctā Sede Apostolicā petet, ratione monasteriorum horum, quae taxantur in libris Camerae Apostolicae, sed et a reverendissimis episcopis locorum, quoad reliqua quae hactenus ab eisdem eiusmodi confirmationem petere consueverunt. Quod si in casu particulari a quodam reverendissimo episcopo, cui a sanctā Sede Apostolicā ius confirmandi abbatem addictum fuit, eadem confirmatio per neoelectum abbatem obligationi suae conformiter petita denegaretur, ipse abbas ab huiusmodi denegatā confirmatione appellare poterit ad sanctam Sedem Apostolicam pro eiusmodi confirmationis et benedictionis gratiā impetrandā.

Confirmatione praeviā obtentā, sic confirmatus abbas plenam sui monasterii administrationem eatenus consequetur, ut tamen in certis quibusdam casibus, partim in iure expressis, partim in consuetudine aut singulari ratione fundatis, consensum sui conventus, idest maioris partis eorum qui commode ad capitulum venire possunt, requirere et obtinere debeat. In specie ad alienationem bonorum immobilium, sacrae et pretiosae supellectilis, reliquiarum, vel antiquitatum magni momenti, scripturarum et documentorum monasterii, etc., sive talis alienatio fiat per venditionem, sive per transactionem, aut permutationem, aliquo modo per sacros canones et constitutiones apostolicas inter alienationes prohibitas numerato.

Praeterea consensus requirendus est ad debitorum in magnā summā contractionem, monasterii novis censibus anniversariis aliisque gravibus et perpetuis obligationibus onerationem, quibus accensentur nova aedificia, unde mo-

¹ Forsan alioque pro aliquo legend. (n. r.)

nasterii depauperatio, ipsique conventui defectus necessariorum sequi posset: hoc insuper observato, ut, quandocumque de alienatione vel obligatione per sacros canones et constitutiones apostolicas interdictā agatur, etiam beneplacitum Sedis Apostolicae desuper obtineatur.

Insuper etiam cum consensu conventus expediendae sunt praesentationes ad parochias vel beneficia, si quidem ius patronatus non ad abbatem solum, sed communiter ad monasterium spectat. Item concessionem tituli mensae, sicut etiam admissio novitiorum ad professionem, etc. Alia minoris momenti negotia, unde tamen periculum vel incommodum monasterio sequi posset, cum consilio conventus expedienda sunt, et id quod utilius iudicatum fuerit ex praescripto sanctae regulae resolvi debeat. Et quidem, si causa gravis et periculosa, etiamsi ex iis quae de iure consensum requirunt non sit, tamen conformiter sanctae regulae tota congregatio monasterii convocanda et singulorum consilia audienda sunt, quia saepe Deus iuniori revelat, quod melius est. Causae vero leviores rectius inter paucos, idest cum patribus senioribus consulantur; cuiusmodi censentur (nisi extraordinaria ratio dubitandi vel laudabilis consuetudo aliud suadeat) novitiorum ad monasterium susceptio, fratrum ad sacros ordines admissio, etc. Graviores quoque excessus cum consilio seniorum emendentur et puniantur, nisi delictum occultum, vel alia rationabilis causa sit et abbatem moveat suā auctoritate sine morā vel aliorum praescitu procedere. Singulariter observandum atque abbatibus nostrae Congregationis cavendum erit, ne reuivus monasterii immodice in superfluos famulos vel equos, item splendida convivia, recreationes, vel aliās ad luxum et fastum expendantur. Unde

cavendum erit abbatibus ne famulos saeculares potius ad splendorem et populorum respectum superfluum sibi conciliandum, quam ad necessarium servitium habeant. Quare, ut in terminis debitae necessitatis et decentiae persistent, de his in capitulo rationem reddant. Tales vero famulos suscipiant, qui sint bonae indolis, eamque morum honestatem praeserentes, ut illorum christiana modestia omnibus sit manifesta, nullamque vanitatis ansam in vestitu, capillaturâ et in conversatione suâ praebeant, habitu incedant modesto, nullo modo versicolorato, non aleae aut vino vel potationibus dediti, neque aliis similiter exceptis obnoxii.

Extra monasterium existentes, et sub itinere constituti domini abbates semper socium religiosum secum habeant, si commode fieri potest; reliquis vero religiosi saltem frater laicus, aut, si domino abbati in casu particulari ita visum fuerit, famulus honestus pro comite adiungatur.

Cubicula abbatum universim sint munda, et, sicut servos Dei decet, modeste disposita, atque piis imaginibus exornata, exclusis profanis tam imaginibus quam aliis ornamentis excessivis sericis et similibus.

Unicuique abbati permittitur, ut, si redditus monasterii id patiat, unum currum habeat, qui tamen non sit deauratus, neque ex serico compactus, plures etiam equos non alat, quam pro ipsius et monasterii necessitatibus requiruntur.

Universim redditus monasterii, habitâ ratione paupertatis religiosae, prudenter et moderate in necessitates monasterii et conventus et in eleemosynas dispensentur; si quid abundat, in futuros casus et necessitates, sive proprii, sive aliorum Congregationis nostrae mo-

nasteriorum, asserventur. Deinde quod per sacros canones, cap. *Cum ad monasterium, de statu monachorum*, salubriter constitutum habetur, ut abbas, cui omnes in omnibus reverenter obediant, quanto frequentius poterit, sit cum fratribus in conventu, vigilem curam et diligentem sollicitudinem gerens de omnibus, etc., maxime de choro et mensâ intelligendum et observandum est, ut scilicet abbates omnino festivos, sed aliis quoque diebus, quantum commode poterunt, ad solatium et aedificationem suorum, cum iisdem chororum et mensam regularem frequentent. Licebit proinde etiam hospites, habitâ consideratione personarum et circumstantiarum, non solum religiosos et clericos, sed etiam saeculares quandoque ad refectarium ad mensam regularem ducere, si quidem tales sint, ut per eos incommodum conventui ex protractione seu dilatione refectiois, neque dispendium disciplinae regularis quoad silentium et lectionem ad mensam secuturum sit; qua in re illud quoque observandum est, ut, in diebus ieiunii et abstinentiae, nullum aliud obsonium hospitibus apponatur, nisi quod iuxta sanctam regulam et has constitutiones ipsis religiosi comedere conceditur.

Hospitalitas quemadmodum in sacra scripturâ laudatur, ita exercenda est cum eâ moderatione, ut in prodigalitate vitium non transeat. Hinc omnem excessum, qui intuitu hospitalitatis fieri posset, diligenti circumspectione visitatores a nostris monasteriis eliminabunt, cum id minime ad aedificationem cedat, et e contrario potius scandalum generet. Pro cuiusque igitur hospitis qualitate id tantum in mensâ apponatur, quod ad decentem et moderatam refectioem, sublatâ omni superfluitate et abusu, necesse fuerit.

In cubilibus hospitum omnis excessus, sive in ornatu serico et aliis similibus apparatus, prorsus evitetur, ut religiosa simplicitas cum modestiâ decenti conspiciatur, neque ad mensam vasa aurea vel candelabra argentea eisdem apponantur, nisi forte aliqui calices, uti et cochlearia cum furcinulis argentea quidem, non tamen deaurata apponenda videantur. In usu horum et in expensis intuitu hospitalitatis faciendis, id specialiter considerandum venit ut scandalum saecularibus non praebeatur, omniaque in simplicitate paupertatis religiosae cum sincerâ charitate praestentur. Quae vero ex annuis redditibus monasteriorum supersunt, utiliter impenduntur, tum in usum pauperum, tum in supportandis oneribus nostrae Congregationis, et ad subveniendum congrue eiusdem communibus et singulorum monasteriorum futuris necessitatibus. Inter communia Congregationis onera computantur expensae in causâ visitationum, pro novitiis, pro studiis communibus, et aliis similibus ad religiosam disciplinam solide stabiliendam spectantibus. Eleemosynae, quae pauperibus mulieribus petentibus largiendae sunt, fiant a ianitore in pecuniâ aut pane, iuxta aequitatis rationem. Caveatur vero ut neque istis neque nobiles feminis (quibus clausuram monasterii nullo modo ingredi liceat) in monasterio etiam extra clausuram, neque in propinquâ domo, aut alibi, prandium vel aliud eiusmodi, nisi ex gravi et honestâ causâ, et semoto omni scandalo, concedatur.

§ 2. De prioribus et subprioribus.

Singuli abbates eligant et constituent sibi priorem, virum probatum, qui decimum quintum professionis suae annum saltem expleverit (auditis prius conventualium consiliis), qui abbatis vices in conventu suppleat, semperque in choro et mensâ et dormitorio cum fratribus

sit, disciplinae regulari unice invigilet, atque in iis, quae divinum cultum, pietatem et spiritualem profectum spectant, tum exemplo praebeat, tum verbis et admonitionibus seu correctionibus ceteros edoceat ac dirigat.

Summopere caveat, ne, per suam coniventiam vel dispensationem, disciplinae regularis relaxatio fiat, sed omnia, quae vel per Congregationem, vel proprium abbatem ordinata, aut moribus aut usu bene introducta sunt, debitâ observantiâ custodiat, tam absente quam praesente abbate.

Singulis septimanis semel, aut, si opus, saepius capitulum habeat, in qua leviores culpa, quas ad abbatem deferri non oportet, per ipsum corrigantur, iniunctâ delinquentibus pro qualitate culparum poenitentiam salutari.

Patri priori ordinarie adiungendus est superior, qui proximum post priorem locum in monasterio habeat, pro vero superiore semper habendus et respiciendus, quamvis, praesente in clausurâ nec impedito in suâ functione patre priore, ad praecavendam confusionem, iurisdictione et potestate iubendi aut corrigendi non uti, sed ipse quoque patri priori parere debeat. Absente vero, vel per aegritudinem aliâve ex causâ impedito priore, eius officium in omnibus maxime repentinis emergentibus, quae dilationem non patiuntur, per patrem superiorem suppleantur.

Economia monasteriorum, quatenus decenter fieri potest, administratur per religiosos, qui ad hoc idonei atque in spiritu fundati sint, ut animarum periculum iuste timeri non debeat, atque pro differentiâ locorum et multitudine laborum, unus vel plures, quos abbas elegerit, granario, culinae, cellae vinariae vel cerevisariae praeficiantur.

Officiales isti seu oekonomi festivos

§ 3. De ceteris officialibus et oekonomis monasteriorum.

diebus omnino, et aliis diebus quantum per functiones officii licet, chorum aliaque spiritualia exercitia cum ceteris frequentent; neque enim ex hoc quod huiusmodi officiis exterioribus praepositi, sed praecipue quatenus iuste impediuntur, exempti sunt. Quod quia pro diversa constitutione monasteriorum omnino inaequaliter accidit, non licebit ab uno ad alterum monasterium argumentari; uti nec generale aliquid statui potest; sed, consideratis circumstantiis, per visitatores et abbatem loci determinandum erit, tum quae officia religionis committenda, et quot officiales necessarii, tum qui et quatenus a choro eximendi sint.

Duos saltem oeconomos, seu cellerarium et depositarium, quilibet abbas instituire tenebitur, quorum alter accipiat omnes redditus monasterii, alter expendat; quos instituet ex consilio et consensu seniorum, sine quo nec poterit amovere.

In corrigendis quoque graviter delinquentibus, prioris et seniorum abbas consilio utatur, sicut regula praecipit.

Rationes de datis et acceptis non conficiat abbas, sed cellerarius et depositarius, qui quolibet mense coram abbate et senioribus totum monasterii statum in temporalibus, receptis et expensis factis exhibebunt. Singulis autem annis in fine decembris computata generalia reddituum, receptorum et expensarum coram iisdem exhibebunt, et suae administrationis rationem reddent.

Consultum videtur officia tam prioris quam subprioris et aliorum officialium non esse perpetua, sed post aliquot annos (nisi specialis causa necessitatis vel utilitatis monasterii aliud postulat, et ad id generalis capituli consensus accedat) mutationem fieri, quatenus tum illi, qui huiusmodi functionibus diutius

distracti sunt, occasionem sese recolligendi habere, tum alii quoque secundum qualitates et merita sua ad honores et officia ista aspirare possint. Quem in finem tam prior quam subprior cuiuslibet monasterii, elapso triennio, per annum ad minus ab omni officio liberi permaneant.

Ut vero haec mutatio commode sine ulla ignominia vel praesumptione culpae fieri possit, generale statutum sit, ut omnes officiales singulis annis ad initium Quadragesimae ultro sua officia resignent, expectaturi resolutionem a suo domino abbate, an resignationem talem acceptare, an vero ad annum sequentem rursus propria officia iisdem committere velit.

In singulis monasteriis eligatur a conventu aliquis ex senioribus religiosus monitor, vir maturus et discretus, qui ad omnem in spiritualibus et temporalibus utilitatem diligenter attendat, et, si quid vel corrigendum et utiliter ordinandum agnoscat, confidenter et ex officio dominum abbatem moneat. Praecipue vero officium monitoris in eo consistet, ut omnes de conventu, qui forte per se ipsos accessum ad abbatem non habeant, aut quocumque respectu aliqua denunciare formidant, per ipsum monitorem tuto et secrete etiam non nominata sua persona, si ita pateant¹, aperire ac significare possint, quae alias cum dispendio monasterii et disciplinae regularis superiores laterent.

Curabit autem monitor, utpote vir maturus et discretus (qualis, ut praedictum, pro monitore eligendus est), inutiles querelas aut murmura sopire, et saniora consilia suggerere; e contra quae rationabilia et tanti momenti iudicabit, ut abbas merito monendus videatur, sive materia ipsum dominum abbatem, sive

¹ Videtur legendum *petant* vel simile (n. r.).

quemcumque alium concernat, libere secundum exigentiam officii sui, cum debita tamen modestia et respectu, moneat, et, si opus urgeat, aut denique si effectus non sequatur, domino praesidi vel visitatori pro rei momento et exigentia denunciaret.

CAPUT IV. — *De divino officio et spiritualibus exercitiis.*

§ 4. De choro et horis canonicis.

Cum nostra professio nos Dei laudibus celebrandis addicat, alia omnia ita ordinanda sunt ut officium divinum in choro nunquam intermittatur, nec in particulari quispiam, sine speciali causa et licentia, a choro se subducat, ut paulo ante de officialibus constitutum est.

Horae canonicae secundum breviarium benedictino-monasticum auctoritate Pauli V editum et ab Urbano VIII ad correctionem breviarii romani recognitum, missae vero, aliaque in hebdomada sancta, vel alias consueta officia et caeremoniae secundum formam romanam et calendarium dioecesanum peragantur.

Festa nova ex praeepto Summorum Pontificum ordinata, inter quae Ss. Angelorum Custodum cum octava observentur et celebrentur in omnibus monasteriis nostrae Congregationis; similiter festa Ordinis auctoritate apostolica approbata et celebrari concessa; festum autem Commemorationis S. P. N. Benedicti XI iulii sine octava; tum et festa dioecesana, etc., pro quavis dioecesi, de apostolicorum decretorum ordinatione et praeepto observanda.

Pariter sub ritu duplicis secundae classis, festa S. Henrici ducis Bavariae et imperatoris, necnon S. Cunegundae Augustae et ducissae Bavariae celebrantur.

Ex singulari gratitudinis obligatione, xxvi augusti, quo die Congregatio haec nostra erecta est, pro felici conservatione et regimine sanctissimi domini

nostri Innocentii Papae XI solemne sacrum de Spiritu Sancto, et post mortem, quem Deus diu servet incolumen, pro anima eiusdem anniversarium perpetuum in omnibus Congregationis nostrae monasteriis celebrabimus.

Officia minora B. Virginis et Defunctorum, item psalmi graduales et poenitentiales, sicut etiam litaniae in choro dicendae sunt quando et quoties in rubricis breviarii notatur et ordinatur. Ipsum vero officium beatissimae Virginis, seu cursus marianus, quando non dicitur, secundum laudabilem consuetudinem, cessante impedimento, quotidie ab omnibus privatim, vel saltem a fratribus iunioribus communiter, secundum ordinem abbatis, in capitulo, aliove loco idoneo, recitetur.

Ceterum in cantu et psalmodia, pro maiore vel minore celebritate festorum, ea differentia servanda, ut in praecipuis festivitatibus SS. Trinitatis, Nativitatis et Epiphaniae Domini, Paschatis, Pentecostes, Assumptionis Beatissimae Virginis, Omnium Sanctorum, Ss. Angelorum Custodum, S. Benedicti, Patrocinii, et Dedicationis Ecclesiae, laudes integre, uti etiam hymnus ambrosianus, item Prima cantu choralis, secundum tonos antiphonarum, cantentur.

In solemnitate SS. Corporis Christi, et per octavam venerabili Sacramento publice exposito, missae et vespereae solemniter decantentur; similiter Tertia, vel, in diebus ieiunii, Sexta, ultra¹ nimirum immediate summum officium missae antecedit, semper cantanda est sicut et Vesperae per totum annum, itemque Completorium, quando officium Beatae Virginis non subiungitur. Aliae horae psallendo persolvi possunt, cum gravitate tamen et distincte, pausis rite servatis.

¹ Comma istud corrigat lector acutus (n. r.).

Circa horam celebrandi in choro matutini, observabitur ut mediâ nocte matutinum celebretur.

Cum vero in quibusdam monasteriis nostrae Congregationis ex quadam necessitate propter peregrinorum summo mane occurrentium frequentiam, in aliis ex longa consuetudine, introductum sit matutinum mane circa horam quartam peragere, licebit continuare hunc morem, donec per dominos visitatores aut capitulum generale rationes examinentur, et quid, vel intuitu causae singularis, vel intuitu omnimodae uniformitatis quantum possibile in totâ Congregatione introducendae, agendum sit, determinetur.

§ 2. De fervore spiritus meditationibus quotidianis, et recollectione annua.

Cum, ad excitandum in nobis fervorem spiritus, sit praesens idemque efficacissimum motivum recordatio obligationis ad perfectionem contendendi ex emissionem votorum contractae, ut ea efficacius ad memoriam revocetur, hortamur in Domino omnes tam abbates quam reliquos monachos, ut singulis annis faciant solemnem votorum renovationem in solemnitate Ss. Angelorum Custodum, ad quam per ieiunium et alia exercitia spiritualia in pervigilio ipsius festivitatis se praeparabunt.

Ad reformationem interioris hominis et spiritualem profectum apprime necessaria est frequens per devotas meditationes recollectio; ideo in omnibus monasteriis tam quotidianas meditationes quam singularem quolibet anno recollectionem, per spiritualia, ut vocantur, exercitia, per octo dies ad minus, introduci et diligentissime observari statuimus.

In primis igitur mane a mediâ sextâ usque ad horam sextam quotidie sit meditatio, sive in cellis, sive, propter frigus hyemale, in musaeo.

Deinde sub meridiem, antequam ad

prandium accedatur, brevior per quadrantem horae recollectio, sive examen particulare; et rursus ad vesperam, antequam cubitum concedatur, examen seu discussio conscientiae instituat, sine ullâ dispensatione. Quo tempore prior vel subprior diligenter visitent et attendant, ne ullus a sacris istis exercitiis se subducat.

Insuper extraordinaria et maior recollectio per annua antedicta exercitia (quorum maximam utilitatem et fructum passim experientia demonstrat) a nullo etiam ipso abbate praetermittenda: sed ad hoc sanctum opus certum et congruum tempus per abbatem singulis annis determinetur. Visitatores vero in suae visitationis decursu invigilabunt, ut hoc statutum observetur.

Constituti in exercitiis spiritualibus, matutinis horis, maiori missae, et vespers intererunt, et reliquo tempore solitariam in suis cellis vitam agent et contemplationi, atque illis pro recollectione spiritus praescriptis vacent; in fine autem confessionem generalem annuam faciant.

Insuper, quia plerumque corpus quod corrumpitur aggravat animam, ac nonnullos fratrum nostrorum, in externis negotiis occupatos, variae gravesque curae distrahunt et turbant, unde fervorem spiritus languescere saepe contingit: abbas de consensu praesidis permittet iis, quibus et quando iudicaverit, secedere ad cellas in hunc finem praeparatas, ut illic per definitum sibi tempus liberi ab omni commercio rerum humanarum se totos divinis tradant, exercitio sanctae contemplationis et operibus poenitentiae mentem reficiant, instaurentque animae vires, quantum ad subeundos pro Dei gloriam et Congregationis bono solitos labores, renovati spiritu mentis suae, et induti

virtute ex alto, ferventius prodire valeant.

Sacrum tempus Quadragesimae eâ puritate, quam sanctus pater Benedictus exposcit, pro modulo transigere satagent fratres nostri, atque in eum finem abbas uniuscuiusque monasterii, congregatis omnibus in capitulo feriâ iv Cinerum, et lecto capitulo regulae XLIX, quod incipit *Licet omni tempore*, breviter eos hortabitur, ut disciplinam monasticam religiosius observare, in patientiae operibus strenue sese exercere, et sancta proposita ferventius innovari studeant.

Sacerdotes ad sacramentum confessionis saltem bis in hebdomadâ, et alii non sacerdotes semel, qui singulis diebus dominicis et festis tam de praeecepto quam maioribus Ordinis ad sacram synaxim accedant.

§ 3. De lectione spirituali.

Per devotam librorum spiritualium lectionem materia paranda, et animus ad pias cogitationes et contemplationes disponendus est. Unde in primis providendum, ut singuli libros asceticos et pios ad sufficientiam habeant, maxime autem Sacram Scripturam.

Legendum in primis aliquid ex huiusmodi libris vel libellis ante meditationem, item priusquam chorum et maxime antequam sacerdotes ad celebrationem missae accedant. Communis autem lectio spiritualis, omni die, ab horâ quartâ usque ad quintam vespertinam, instituenda, ubi omnes, in summo silentio et quiete, librorum spiritualium lectioni vacabunt: utque hoc certo servetur, superiores diligenter visitabunt et invigilabunt.

Publicae insuper lectiones spirituales, more in pluribus monasteriis iam recepto, ut scilicet ante horam completorii, omnibus fratribus sive in choro sive in alio loco opportuno convenientibus, ab uno lectore, per quadrantem

circiter horae, collationes uti antiquitus nominantur, idest ex libro singulariter devoto, pro aedificatione ac recollectione audientium, quidpiam legatur, continuari, vel, ubi in usu non sunt, introduci omnino debent, et nunquam propter ullam causam praetermitti.

Ad mensam quoque in refectorio non libri profani et curiosi, sed devoti et salutare, unde audientes spiritualem, etiam dum corpus cibus reficiunt, animae refectionem haurire possint, legendi sunt.

Qualibet die dominicâ legatur aliquid de regulâ sancti patris Benedicti, cuius observantiam per nostram Congregationem et has constitutiones praecipue intendimus.

CAPUT V. — De perfecta votorum substantialium observantiâ.

Ea in hoc genere cura et custodia adhibenda est, ut omnes occasiones, etiam remotiores, et quidquid scandalum vel malam apud alios suspicionem parere posset, accurate praecaveatur et abscindatur. Qua de causâ prius in primis clausura monasterii, de qua singularem curam pater prior habebit, eatenus custodienda, ut nulli saecularium accessus pateat, vel, ubi iusta necessitas postulat viros (feminis semper exclusis) saeculares admitti, v. g., opifices, id non nisi cum praescitu et licentiâ abbatis vel patris prioris fiat.

In huius exactae custodiae finem, ostiarius clavem sub prandio et coenâ, oclusâ diligenter portâ, apud praesidentem in mensam deponat, ut interim nemini accessus pateat.

Multo minus aliquis conventualis clausuram egrediatur sine simili licentiâ, eaque vel speciali in casibus et causis specialibus, vel generali officialibus pro exigentiâ officiorum concedendâ: haec ipsa tamen nulli indefinite, sed limitate

§ 4. De custodia castitatis et clausurae.

vel ad certas horas concedenda est, idque non sine socio religioso, aut, in casu quodam forte extraordinario, saltem famulo adiuncto.

Praeterea, quod in sanctâ regulâ cautum habetur, ut ea, quae extra monasterium vel claustram visa vel audita sunt per officiales et quoscumque non referantur ad conventum, etc., debitâ observantiâ custodiatur, ita quidem, ut de materiâ ullatenus scandalosâ, vel quae pravos animorum affectus, suspiciones, murmuraciones, aut etiam inutiles distractiones, et in spiritualibus turbationes causare possunt, in conventu referre aut recensere non liceat.

Cavendum insuper et occasiones amputandae sunt, ne religiosi cum feminis familiaritatem, conversationem aut communicationem habeant, nisi praecise quatenus iusta et nota necessitatis vel utilitatis causa, officialibus, et quandoque in aliis, iudicio superiorum, quorum licentia specialiter et expresse hoc casu requirenda est, indubie exigit. Et nihilominus custodito, ut, quicumque quacumque ex causâ vel licentiâ ad colloquium seminarum in publicum admittitur, non nisi cum religiosâ modestiâ et gravitate cum iisdem conversetur, neque ultra tempus, locum et modum praescriptum cum eisdem conversetur. Si quem in hoc genere incautum aut ullo modo scandalosum abbas aut visitatores invenerint, eum vel ab officio amoveant, vel in posterum nunquam amplius ad similem occasionem vel conversationem admittant.

Proprietatis vitium (uti merito a sancto patre nostro appellatur) a monasteriis nostris eliminandum est, ne quisquam in re temporali quacumque ulum dominium vel ius quaecumque, utpote cuius omnino in singulari incapax est, sibi imaginetur et fingat, ne-

que etiam talem affectum ad rem quamcumque concipiat, quin eam ad nutum superiorum sine ullâ contradictione vel murmuratione dimittere sit paratus.

Si quidquam singulariter uni vel alteri per amicos mittatur, vel quacumque ratione obvenerit, id recte superioribus offeratur, vel domino abbati, vel patri priori, pro qualitate et quantitate rei: qui superiores talia ad usum revocabilem ei, cui destinata sunt, si rationale videtur, concedere possunt, sed non debent. Imo si taliter oblata fuerint pretiosa et superflua, et magis, si singularitatem vel difformitatem in conventu introducent, nullo modo concedi debent.

Esculenta et poculenta ad commune refectarium deferri debent, si quidem raro et moderate quidpiam offeratur; secus inhibendae, nec acceptandae sunt tales oblationes.

Nullus in conventu pecuniam ullam detineat, sed delinquentes in hoc genere, etiam pro modicâ et minimâ quantitate, congruis poenitentis puniantur.

Officiales, qui pro exigentiâ suorum officiorum pecunias detinere ac dispensare debent, in hoc iuxta voluntatem abbatis agant, nec sibi particulariter sine praescitu et licentiâ eiusdem quidpiam applicent, vel aliter expendant, quam ex iniuncto officio vel iussione abbatis debent.

Habeat pater prior capsam aliquam et moderatum aerarium, in quod pecuniae conventualibus oblatae reponantur, liceatque patri priori talia conventualium oblata pro ipsorum monachorum indigentis aut pro necessitatibus discrete dispensare, sine tamen ullâ obligatione aut iure quaesito illi, cui oblata sunt. Ipse vero pater prior teneatur singulis annis dare rationem domino abbati de omnibus ad aerarium conventus acceptis

et expensis. Neque tamen id, quod finito anno ultra expensas restabit, statim eidem tradere debet, sed proportionatam quantitatem pro exigentiâ futurarum expensarum in manibus et capsâ suâ retinere potest; quod vero abundat, domino abbati tradatur in usum et utilitatem monasterii erogandum.

Ut vero proprietatis vitium, non solum in pecuniis, sed in omnibus etiam aliis rebus extirpetur et praecaveatur, singulis annis, cum schedulâ quadragesimali bonorum operum ex praescripto regulae ad initium Quadragesimae afferendâ, dent singuli aliam schedulam seu designationem omnium rerum quas ad usum quisque suum in cellâ vel aliâ retinet, quatenus unusquisque in conscientiâ securus esse possit, nihil se, insciis superioribus, detinere.

§ 3. De obedientiâ et reverentiâ superioribus exhibenda.

Proprium et principale requisitum vitae et status regularis est obedientia, quam pro merito toties commendat et inculcat sancta regula nostra, ab omnibus proinde, qui nomen et meritum viri religiosi desiderant, sancte observanda. Et quidquid a dominis abbatibus, ceterisque nostrae Congregationis superioribus iubetur, quod illicitum et regulae seu instituto contrarium non est, sine contradictione et murmuratione implendum erit.

Si quid iniungatur, quod difficile, aut supra vires vel qualitates suas esse videretur, v. g., si quis officium per religiosos administrari solitum suscipere, si docere, concionari, etc., iubeatur, licebit quidem modeste se excusare, et rationes in contrarium allegare, attamen pertinaciter iudicij suo insistere non licet, sed, si auditis rationibus huiusmodi superior in suâ iussione persistat, religiosus subditus non suam, sed superiorum voluntatem sequatur, et confisus de adiutorio Dei obediat.

1 Coniunct. et nos addimus (n. T.).

Bull. Rom. Vol. — XIX.

63 -

Singulariter et sub gravi poenâ prohibitum sit, ne quis cum abbate vel priore suo et aliis superioribus proterve contendere, vel nullo modo eos, quos vice vel nomine Christi sibi praepositos scit, verbis aut signis quibuscumque despiciere vel iniuriare praesumat. Sed si quis causam etiam iustam contradicendi, vel mandatis superiorum se opponendi, habere putat, eam modeste sine expostulatione proponat, quam utique superiores prudenter secum ponderabunt, et, quatenus iustum et expediens videbitur, deferent et condescendent. Si hoc non fiat, adeoque religiosus quicumque iniuste se opponi¹ et gravari iudicet, salutare appellationis remedium conceditur, servato tamen iuris et instantiarum ordine, tum debito moderamine et modestiâ religiosâ. Nimirum, si quis a patre priore se iniuste privatum vel alio modo gravatum putat, ad dominum abbatem quidem libere appellare potest, uti semper omnibus in quacumque causâ liber accessus ad eundem patere debet; attamen nullus tunc statim quando corripitur, quasi stante pede in vocem appellationis erumpat, quod sine despectione immediati superioris haud fieret; sed correctiones, vel etiam poenitentiae dictationem, in religiosâ humilitate excipiat, primosque et praecipites animi motus tunc coërceat; intervallo autem, ubi, animo serenato et deliberatione prudenti praehabita, appellationem necessariam iudicat, dominum abbatem adeat, prius tamen a priore et more consueto licentiâ petita. Ab abbate fiet appellatio ad visitatores, a visitoribus ad praesidem, et ab hoc ad capitulum, a capitulo vero immediate ad sanctam Sedem Apostolicam, ad quam etiam semper et quancumque liber pateat accessus.

¹ Forsan quid aliud pro *opponi* legendum; ex. g., *opprimi*, vel simile (n. T.).

CAPUT VI. — *De temporis per totam diem distributione.*

§ 1. De temporis diei distributione.

Ut otiositas, quae religiosis animabus maxime inimica et infesta est, in monasteriis nostrae Congregationis locum et tempus nullum inveniatur, singulis totius diei horis certae occupationes assignantur, quas strictè observari, curae superiorum, maxime patris prioris in conventu semper praesentis, committitur et iniungitur, nimirum:

Horà constitutà excitentur fratres ad matutinum. Ubi matutinum medià nocte celebrandum erit, horà quintà excitatio fiat.

Medià sextà, usque ad sextam completam, meditationi matutinae sedulo omnes incumbunt. Quadrante post sextam, dato brevi signo campanae, in choro Prima persolvenda erit.

Modica temporis intervalla, quae inter matutinum et meditationem, item inter hanc et Primam intercedunt, partim corporis necessitatibus, partim singulari devotioni ac precibus matutinis destinata sunt.

Post Primam in choro persolutam et capitulum finitum, usque ad summum officium, patres seu sacerdotes missas celebrabunt. In celebrando vero, quantum fieri potest, servetur ordo per determinationem horae vel temporis certi, quo quilibet sacerdos celebrare debeat, itaut una missa post alteram habeatur, quatenus devoti fideles in ecclesiam venientes, omni tempore sacrum audire possint, praevià et subsequente debità praeparatione et recollectione. De reliquo, seu theologicis seu casuisticis, seu, pro qualitate personarum, aliis studiis, secundum dispositionem superiorum, vacandum erit.

Medià nonà, vel, in diebus ieiuniorum, horà nonà signum dabitur ad officium summum, et horas duas canonicas

ante et post illud, modo ante dicto, persolvendas.

Tertio quadrante¹ decimam, vel, in diebus ieiunii, ante undecimam, recollectio particularis, seu, ut vocant, examen particulare, dato hoc signo, fiet. Deinde ad mensam seu refectorium eundem, servato semper silentio extra horas specialiter colloquio et recreationi deputatas. Refectione factà, consueto modo psalmo *Miserere* e refectorio exeundum sive ad chorum sive ad locum capitularem, ubi gratiarum actio compleatur. Mox Nona psallenda erit in choro.

Post hoc, hora circiter colloquio et honestae recreationi conceditur, videlicet usque ad mediam primam, vel, si dies ieiunii sit, a duodecimà usque ad primam.

Recreatione terminatà, vel toto tempore usque ad vespas studiis incumbendum, vel, pro qualitate personarum, aut exigentià circumstantiarum, hora una aliis exercitiis, quatenus secundum iudicium superiorum singulis convenire et expedire videbitur, deputari potest; v. g., pro addiscendo cantu maxime choralis, pro conferentià casuisticis aliisque litterariis materiis, vel denique pro opere manuali, etc.; qua etiam horà ab officialibus, opificibus aut ministris petantur quae petenda, et dentur quae danda sunt.

De reliquo, tempus pomeridianum usque ad vespas studiis et lectioni librorum spiritualium impendatur. Licebit tamen ordinariè singulis septimanis semel, aut, pro ratione tempestatis, aliquando etiam bis, ad campos ambulare, petità et obtentà licentià superiorum.

Horà tertià vesperae cantandae, post quas ab horà quartà usque ad quintam lectio spiritualis erit, ut ante dictum est.

Coenà finitã, per mediam horam

¹ Videtur addendum ante (R. T.).

honestã recreatio conceditur, ita tamen ut tam relaxationes pomeridianae, quam colloquia post collationes serotinas non permittantur in feriis sextis Quadragesimae, nec per totam maiorem hebdomadam, usque ad sabbatum sanctum exclusive.

Tertio quadrante ante septimam per unum lectorem ex collationibus Sanctorum Patrum, vel aliis libris devotis, legendum per quadrantem circiter horae: subiungendum mox horã septimã completorium.

Denique cum recollectione vespertinã, seu examine conscientiae, etc., dies concludenda, itaut horã octavã omnes in quiete et in cellis sint.

Circa hunc ordinem diei limitatio quaedam, excepto tamen choro, fieri poterit ab abbate, iuxta rei, personarum, praecipue lectorum et scholasticorum et temporis exigentiam, si ob certas et particulares causas non semper ita exacte in omnibus observari possit.

CAPUT VII. — *De victu, ieiunio et amictu ad necessitatem, sine superfluitate.*

§ 1. De cibo et ieiunio.

Ordinamus ut ex arbitrio per sacram regulam abbatibus dato, quod hactenus ratione victus observatum fuit, in posterum in singulis monasteriis observetur.

Ultra ieiunia ecclesiastica in omnibus monasteriis, ulteriora vel regularia ieiunia observanda sunt. Et quidem per totum annum singulis diebus mercurii et veneris (tempore Paschali et Natalitio usque ad octavam inclusive Epiphaniae excepto) tam a carnibus, quam alterã refectione abstinendum.

In Adventu per totum ieiunandum est, itaut ab alterã refectione abstineatur, solã collatiunculã consuetã loco coenae concessã.

In hebdomadã vero integrã ante Adventum, et per decem dies ante seriam Cinerum, demptã sextã feriã et sabbato,

aut ieiunio Ecclesiae, ieiunium et abstinentiam ab esu carnis relaxamus, et, ut aliquod obsonium in prandio et coenã addatur, indulgemus.

In honorem Beatae Virginis ieiunium regulare servabitur in vigiliis Nativitatis et Purificationis eiusdem: omnes quoque ieiunabunt in vigiliã festivitatis sanctorum Angelorum Custodum.

Inter principaliora, quae in visitationibus observari, et, ubi necesse fuerit, reformari debent, id erit, ut tam conventuales omnes, quam respective etiam abbates habitu et tonsurã decenti et honesto, simulque modesto, sine vanitatibus saecularibus, vestiti incedant, intra et extra monasterium, nullo etiam modo vestimentis sericis utantur.

In specie omnia vestimenta exteriora, etiam tibialia, non alterius, quam nigri coloris sint, eaque lanea aut lineã.

Deinde in Congregatione nostrã omnimodo quoad vestimentorum formam, etiam quoad materiam, aequalitatis et pariformitatis¹ introducantur. Quod solertiae dominorum visitatorum committitur, ut tempore visitationis circa pariformem habitum et tonsuram interim ipsi eatenus rem componant, quatenus ad eorum relationem in proximo capitulo generali ultimate statui possit quod decentissime videbitur.

In consideratione huius conformitatis quoad indusia et lectisternia nihil quidem mutetur, quoad eos, qui iam professi sunt, nisi ultro ipsi pietate ducti, ita velint; ratione vero aliorum, qui in posterum professionem emittent, statui-mus ut observetur quidquid in proximo capitulo generali determinabitur.

CAPUT VIII. — *De infirmis fratribus.*

Quia sanctus pater Benedictus affectu vere paterno infirmis prospexit, et

¹ Videtur legendum aequalitas et pariformitas (R. T.).

§ 2. De habitu et tonsura.

§ 1. De fratribus infirmis.

cap. xxxvi regulae ordinavit infirmorum curam ante omnia et prae omnibus adhibendam, item maximam curam abbatis esse debere, ne ob aliquam negligentiam patiantur, etc.; ideo nec sumptibus, nec laboribus parcendum, sed omni modo curandum erit, ut, quae pro salute tum corporis tum animae necessaria sunt, in tempore et prompte subministrantur.

In singulis igitur monasteriis abbas cum consilio et matura deliberatione eligat certum et idoneum medicum, qui tempore necessitatis succurrere sit obligatus, eique hanc libertatem concedat, ut, quae aegrotantibus necessaria iudicabit, sine respectu sumptuum praescribere possit.

Porro, qui infirmitate quacumque corripitur, tempestive vel abbati vel priori statum suum indicet, et confidenter conferat tam circa medicinam aut medicum advocandum, quam etiam de cibo et potu conducente, item exemptione a choro, et si quid aliud pro reparatione sanitatis necessarium videbitur.

Nulli quidem liceat sine expressa licentia superiorum medicum advocare, aut per litteras consulere, vel etiam a praesente medicum accipere: ipsi vero superiores difficiles non erunt, si praedicto modo confidenter status et causae rationabiles significantur.

Uterius autem sollicite curandum et providendum ut aegrotus medici iudicio se plene submittat. In quem finem idoneus minister destinandus erit, qui sedulam infirmi curam gerat et accurate acceptam a medico instructionem observet; contraria vel noxia nullatenus admittat.

Praeter ministrum, seu famulum, unus ex conventu vir maturus, sive in genere pro omnibus, sive particulariter pro singulis infirmis deputetur, qui circa aegrotantem altiore inspectionem habere, eundemque tam verbis et frequenti visitatione consolari, quam etiam quae necessaria videntur procurare, et si defectus appareat, patrem priorem vel dominum abbatem tempestive monere possit.

Ipsae etiam abbas non intermittat saepius aegrotantes visitare, quibus magnum solatium et dolorum levamen erit, si in afflictione sua paternum erga se affectum advertant et experiantur.

Multo magis ipsi conventuales, seu confratres, in hoc casu necessitatis seu infirmitatis, ex sincera charitate obsequia et solatia sibi mutuo praestent, et quantum infirmo commodum et expediens est, sive recreationis, sive etiam alio tempore, cum licentia tamen patris prioris, infirmariam accedant, et infirmum consolentur et recreent.

Quia vero maior semper de salute animae quam corporis esse cura debet, eo in primis omni studio ad laborandum, ut infirmus in anima et conscientia bene dispositus sit et maneat. Proinde cavendum ne vanis et variis colloquiis spiritus distrahatur, sed magis ad pietatem, patientiam et resignationem, item frequentem sacramentorum iterationem, per eos, qui ex ordinata charitate eum visitare volunt, disponatur.

Quod si mortis periculum propinquum appareat, ordinabunt superiores, ut frequentet ex idoneis libris lectiones, adhortationes quoque et suffragia fratrum non desint, quibus spiritus a corpore migraturus feliciter ad Dominum dirigatur.

§ 4. De conformatione disciplinae regularis cum aliis nostri Ordinis Congregationibus.

Præter hactenus constituta supersunt complura alia capitulariter circa mores observantias et caeremonias ipsamque disciplinam regularem in omnibus mo-

§ 4. De conformatione disciplinae cum aliis Congregationibus.

nasteriis nostrae Congregationis pariformiter introducenda et observanda. In quibus ut conformitas et solida regularis disciplina introducat, desuper constitutiones particulares conscribantur, singula capita regulae sancti Benedicti declarantes, ad instar constitutionum Congregationis Cassinensis et sancti Mauri et aliarum et iuxta laudabiles earumdem praxes, colligendae a quibusdam ad id habilioribus a capitulo generali deputandis, et intra triennium in debitum ordinem redigendae, atque a futuro capitulo generali revidendae, eum in finem ut Sedi Apostolicae pro confirmatione praesententur.

Quae futuro tempore ulterius disponenda et corrigenda occurrunt, circa ea in visitationibus et capitulis triennialibus inquirendum, atque defectus huiusmodi per chartas visitationum et recessus capitulorum emendandi erunt. Et quidem circa pariformem introductionem regularis disciplinae, respiciendum in primis erit ad sanctam regulam, ubi satis expressum et prospectum est, neque aliud fere desideratur, quam debita observantia et executio.

Deinde sicuti ad sanctam regulam declaratione aliqua vel singulari studio opus videbitur, ad statuta aliarum supradictarum Congregationum recurrendum, eoque semper collimandum erit, ut inter omnia monasteria nostra conformitas cum supradictis Congregationibus, tam in celebratione generalis capituli, quam in electione praesidis, visitatorum et abbatum, uti etiam in reliquis omnibus, quae spiritualem et temporalem totius Congregationis nostrae Bavariae et singulorum monasteriorum directionem concernunt, conformatione, omni meliori modo introducat.

Unde dominorum visitatorum curae

† Videtur legendum sicubi (R. T.).

specialiter committitur ut statim in prima visitatione diligentissime inquirent, ubi et in quibus discrepantia et difformitas usu vel abusu introducta sit; simulque rationes et causas disparitatis aut relaxationis perquirant: et, si quid alicubi irrationabiliter declinatum agnoscant, ex melioribus rationibus superiores et conventuales ad pariformem, quae in dictis aliis praefatarum Congregationum monasteriis laudabiliter viget, disciplinam disponant. Quod si vero obstacula seu causae contradicendi alicuius momenti et probabilitatis opponantur, res ad capitulo triennale referenda, ibique communi consilio statuendum erit, quod, consideratis considerandis, practicabile iudicabitur, habito, ut praedictum est, respectu tum ad sanctam regulam, tum ad dictarum Congregationum statuta, a quibus temere sine certa et iusta causa non declinabitur.

Ad harum constitutionum observantiam tenebuntur omnes et singuli abbates et religiosi monasteriorum omnium in Brevis apostolice erectionis, sub datum Romae, die xxvi augusti MDCLXXXIV, expressorum, necnon aliorum de dominio dumtaxat serenissimi electoris utriusque Bavariae ducis, etc., quorum abbates, pro facta sibi a sancta Apostolica Sede facultate, nostrae Congregationi vel iam accesserunt, vel in posterum accedent.

Si quid porro cum tempore mutandum, innovandum, vel minuendum, aut alias addendum censebitur, poterit id fieri in capitulis generalibus, ita tamen ut, quae taliter in capitulo generali decernentur, vim legis non habeant, quin a capitulo sequenti fuerint confirmata, et, quatenus his constitutionibus contraria fuerint, a sancta Sede Apostolica approbentur.

Quod si quis abbas, vel monachus, ex praefatis monasteriis sic in Congrega-

tionem unitis vel uniendis, dixerit, se ad has constitutiones non teneri, vel quod ei pro libitu liceat a Congregatione discedere, et exemptioni a sancta Sede Apostolica ad formam Helveticae Congregationi concessae renunciare, a regularibus superioribus suis tamquam apostata puniatur ».

Confirmatio
relatarum con-
stitutionum.

§ 2. Nobis propterea Caelestinus abbas aliique abbates exponentes praedicti humiliter supplicari fecerunt ut sibi in praemissis opportune providere de benignitate apostolicâ dignaremur. Nos igitur, ipsos exponentes specialis favore gratiae prosequi volentes, eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, de memoratorum cardinalium et praelatorum, qui rem mature pluries discussissent, consilio, omnes et singulas constitutiones praeinsertas, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus, ac omnes et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus.

Clausulae.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras et constitutiones praeinsertas semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quaecumque spectabit, in omnibus et per per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam

causarum palatii apostolici auditores, ac eiusdem S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos et Apostolicae Sedis nuncios, aliosque quoslibet quacumque praesistentiam et potestate fungentes et functuros, iudicari et definiti debere, ac irritum et inane si quid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 4. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac, quatenus opus sit, Ordinis et monasteriorum praefatorum, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 3. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio quam extra illud ubicumque locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Petrum, sub anulo Piscatoris, die VI februarii MDCLXXXVI, pontificatus nostri anno X.

Dat. die 6 februarii 1686, pontif. anno X.

Derogatio
contrariarum.

Fides tran-
sumptorum.

CLXI.

Confirmatur decretum Congregationis episcoporum et regularium circa electiones abbatum Congregationis Bavaricae Ordinis sancti Benedicti¹.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

Proponitur
quaedam dubia
Congregationi
episcoporum et
regularium cir-
ca electionem
abbatum.

§ 1. Nuper pro parte dilectorum filiorum Caelestini abbatis monasterii S. Ermanni Ratisbonensis, praesidis, et ceterorum abbatum monasteriorum Congregationis Bavaricae Ordinis sancti Benedicti sub titulo Ss. Angelorum Custodum a nobis erectae, Congregationi venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositae exposito, quod (cum in constitutionibus dictae Congregationis Bavaricae a Congregatione nonnullorum eiusdem S. R. E. cardinalium et Romanae Curiae praelatorum, desuper a nobis specialiter deputata, iam correctis et approbatis, non satis disponatur de electionibus abbatum, qui in Bavariâ quemadmodum in reliqua Germania perpetui sunt; unus vero ex dictis abbatibus, nempe dilectus filius abbas monasterii Oberaltzacensis iam graviter et cum vitae periculo aegrotare dicatur) cupiebant propterea dicti exponentes per dictam Congregationem cardinalium decerni et declarari: 1° an in electionibus deinceps faciendis intervenire debeat, nec ne, praeses pro tempore existens dictae Congregationis Bavaricae loco episcopi dioecesiani, vel commissarii episcopalis, qui eiusmodi electionibus praesidebat quando monasteria praedicta (quae per nostras super erectione dictae Congregationis Bavaricae in simili formâ Brevis expeditas litteras ab ordinariâ iurisdic-

ctione exempta sunt) ordinariae iurisdictioni huiusmodi adhuc subiaceant²; et, quatenus praesidem ipsum aut unum ex abbatibus, qui eo tempore visitationis fungebatur officio, ab humanis decedere contingat, quomodo eo casu procedendum sit: 2° si praeses propter legitimum impedimentum electioni interesse nequeat, an ei liceat eò mittere unum vel plures a se deputatos, qui eius loco praesideant: 3° utrum praeter praesidem, vel ab eo deputatum, ambo visitatores pro tempore existentes, vel eorum alter, electionibus huiusmodi etiam interesse habeant: 4° an dies futurae electionis a dicto praeside vel a priore monasterii vacantis denominari debeat, et, quatenus statuatur praesidem et visitatores praefatos electionibus huiusmodi interesse debere, utrum eis competiturum sit votum sive suffragium unâ cum capitularibus constitutionibus³, an vero simplicem residentiam pro mera directione exercere debeant: 5° an quoad reliqua omnia in electionibus praefatis servari debeat forma hactenus usitata, quam supradictâ cardinalium Congregatione³ exhiberi curarunt, an vero in eâ aliquid pro arbitrio et prudentiâ ipsius Congregationis mutandum sit: emanavit ab eadem Congregatione cardinalium decretum tenoris qui sequitur, videlicet: « Sacra Congregatio eminentissimorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita, referente eminentissimo Carpineo, censuit suprascriptum negotium remittendum esse ad congregationem particularem per S. D. N. specialiter deputatam. Interim vero, si casus vacationis evenerit, praesidendum

Decretum
sacrae Congre-
gationis.

1 Potius lege subiacebant (R. T.).

2 Vide quid leg. pro constitutionibus (R. T.).

3 Videtur legendum supradictas ... Congregationi (R. T.).

1 Vide constit. praeced.; et Innocentio XII const. ed. MDCXCI, die 11 augusti, pontif. I.

esse electionibus, sine praeiudicio iurium partium, ab abbate S. Ermanni nomine Sanctae Sedis. In iisdem autem electionibus, servandam in reliquis esse formam et modum, qui servabatur ante unionem praedictorum monasteriorum in Congregationem. Romae, die 1 februarii MDCLXXXVI. — G. cardin. CARPINEUS. *Loco + sigilli. B. PANCIATICUS, secret. ».*

Confirmatio
relati decreti.

§ 2. Cum autem, sicut pro parte Caestini praesidis ceterorumque abbatum praefatorum nobis subinde expositum fuit, ipsi decretum huiusmodi, quo firmitus subsistat, apostolicae nostrae confirmationis patrocinio plurimum communiri desiderent: nos, specialem ipsis exponentibus gratiam facere volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praeinsertum, auctoritate apostolica, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus, salva tamen semper in praemissis auctoritate praefatae Congregationis cardinalium.

Claustralis.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et spectabit in futurum, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et desiniri debere, ac irritum et

inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 4. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon, quatenus opus sit, dictorum monasteriorum, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis et ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die 19 februarii MDCLXXXVI, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 9 februarii 1686, pontif. anno x.

CLXII.

Declaratur irrita et nulla alienatio feudi status Masserani sine licentia sanctae Sedis Apostolicae facta duci Sabaudiae¹.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

Cum (sicut accepimus) dilectus filius nobilis vir Carolus Bessius Ferrerius Fliscus princeps Masserani et marchio Crepacorii Vercellensis dioecesis terras et castra Masserani, et Crepacorii, et

¹ Refertur alienatio feudi status Masserani a principe Carolo Bessio facta Amadeo duci Sabaudiae

¹ Constit. ed. MDCLXXVII, die 12 aprilis, pontif. I, committitur episcopo Alexandrino causa inter principem et eius subditos: Innocentius XII vero constit. ed. MDCC, die 30 iulii, pontif. IX, declaravit quoddam indultum duci Sabaudiae a Nicolao V concessum

Quirini, Flecchiaie et Rissi dictae dioecesis, seu eorum aliquod vel aliqua, quae in feudum una cum eorum respective territoriis, districtibus, villis, vassallis, hominibus, incolis et habitatoribus, fortalitiis, franchitiis et homagiis, aliisque iuribus et pertinentiis, necnon omnimoda alia bassa, civili et criminali iurisdictione, mero et mixto imperio, gladiique et necis potestate, ac titulis et insigniis, aliisque honoribus et oneribus, salariis et regalibus solitis et consuetis, immediate a nobis et hac sancta Sede ac Camera nostra Apostolica sub certis censibus sive recognitionibus obtinebat et recognoscebat, dilecto filio nobili viro Victorio Amadeo Sabaudiae duci et Pedemontii principi, absque nostra et dictae Sedis licentia, beneplacito vel consensu (quamvis illis forsans reservatis), vendiderit, seu alio quocumque titulo vel modo ad favorem eiusdem Victorii Amadei ducis, aut cuiuscumque alius personae, etiam specificam et individua mentione et expressione dignae, alienaverit, et forsans ad traditionem possessionis, seu quasi possessionis, terrarum et castrorum, aliorumque venditorum seu alienatorum praefatorum, aliosque actus devenerit, et aliis prout in instrumento, seu instrumentis, aliisque scripturis publicis vel privatis desuper forsans confectis, quorum omnium et singulorum tenores, etiam veriores, ac datas, aliave quaecumque, etiam de necessitate specialiter exprimenda, praesentibus, non approbandi, sed reprobandi animo, pro plene et sufficienter expressis et de verbo ad verbum insertis et exactissime specificatis et enarratis haberi volumus, uberius dicitur contineri. Quamvis autem ex iuris communis et constitutionum apostolicarum dispositione nullo modo liceat nostris ac Sedis et Camerae praefatarum vassallis seu

feudatariis feuda, quae obtinent, absque nostra et eiusdem Sedis licentia vendere, vel alio quovis modo alienare, ac proinde aperti et explorati iuris sit, praemissa omnia et singula a dicto Carolo Bessio principe, seu, eius nomine, a quibuscumque aliis acta et gesta, penitus et omnino nulla atque invalida existere: nihilominus desuper mentem et intentionem declarare, simulque Camerae et Sedis praefatarum indemnitati, etiam ad maiorem et abundantiorum cautelam, et quatenus opus sit, providere cupientes, necnon concessionum et investiturarum terrarum et castrorum, aliorumque praefatorum et quorumcumque Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum, et praesertim Pauli III, Iulii III, Pauli IV, Pii IV, Pii V, Gregorii XIII, Sixti V, Clementis VIII, Urbani VIII et Clementis IX litterarum, tam sub plumbo, quam in simili forma Brevis, schedularum motusproprii, et chirographorum, aliarumque scripturarum quarumcumque, super concessionibus et investituris huiusmodi, earumque confirmatione, seu aliis quomodolibet illarum occasione, expeditarum et emanatarum, ac expeditorum et emanatorum, tenores, et alia quaecumque, etiam specificam et individua mentione et expressione digna, praesentibus itidem, pro plene et sufficienter expressis et insertis ac specificatis et enarratis habentes, motu proprio, ac ex certa scientia et matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, et aliis omni meliori modo, via, iure et forma, quibus melius et validius facere possumus, venditionem et aliam quamcumque alienationem terrarum et castrorum praefatorum, seu aliquorum ex illis, cum illorum respective territoriis, districtibus, villis, vassallis, fortalitiis, franchitiis, homagiis, iurisdictione, mero et mixto

imperio, ac gladii et necis potestate, titulis, insigniis, honoribus, regalibus, aliisque iuribus et pertinentiis quibuscumque, memorato Victorio Amadeo duci, vel alii cuicumque personae, a praefato Carolo Bessio principe, vel alio quolibet eius nomine, absque nostrâ et dictae Sedis licentiâ, beneplacito vel consensu factas, ut praefertur, ac traditionem possessionis, seu quasi possessionis, ceterosque actus, et alia quaecumque in praemissis, seu eorum occasione quomodolibet acta et gesta, cum omnibus et singulis inde secutis, et quandocumque secuturis, penitus et omnino nulla, irrita, invalida, inania, et de facto praesumpta et attentata, nulliusque roboris, momenti et efficaciae esse et fore, nullumque cuiquam titulum, etiam coloratum, aut possidendi causam tribuere posse, nec per ea Sedi et Camerae praedictis ullum etiam minimum praeiudicium illatum, aut inferri quoquomodo potuisse, vel quandocumque posse, tenore praesentium declaramus et decernimus. Nosque licentiam, beneplacitum et consensum nostrum super praemissis minime concessisse, nec praestitisse, nec in futurum praestare velle, pariter declaramus, et in verbo Romani Pontificis attestamus. Et nihilominus venditionem et alienationem huiusmodi, aliaque praemissa omnia et singula, prout de facto processerunt, ad maiorem et abundantiorum cautelam, et quatenus opus sit, motu, scientiâ, deliberatione et potestatis plenitudine paribus, harum serie cassamus, irritamus et annullamus, viribusque et effectu penitus et omnino vacuumus; necnon Sedem et Cameras praefatas adversus eadem praemissa et praeiudicialia quaecumque, quae eis exinde quomodolibet enata esse, aut in futurum quandocumque enasci posse, dici, censerî, praetendi vel intelligi possent, in inte-

grum et pristinum, ac eum, in quo antea quomodolibet erant, statum restituumus, reponimus et plenarie reintegramus, illasque a praeiudicialibus huiusmodi praeservamus ac praeservatas esse et fore decernimus similiter et declaramus.

§ 2. Decernentes pariter easdem praesentes litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod praefati Victorius Amadeus dux et Carolus Bessus princeps, aliique quilibet, in praemissis seu eorum aliquo ius vel interesse habentes seu habere quomodolibet praetendentes, etiam specificâ et individuâ mentione digni, cuiuscumque status, gradus, ordinis, praeeminentiae vel dignitatis existant, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati et auditi, neque causae, propter quas eadem praesentes emanarint, sufficienter adductae, verificatae vel iustificatae fuerint, aut ex aliâ quacumque, etiam quantumvis iuridicâ et privilegiatâ causâ, colore, praetextu et capite, etiam in corpore iuris clauso, etiam enormis, enormissimae et totalis laesionis, nullo unquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno et substantiali, incogitato ac inexcogitabili, individuamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, modificari, in controversiam vocari, aut ad terminos iuris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque iuris et facti vel gratiae remedium intentari vel impetrari, seu impetrato, aut etiam motu, scientiâ et potestatis plenitudine paribus concesso vel emanato quempiam in iudicio vel extra illud uti seu se iuvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes litteras semper firmas, validas et effica-

Clausulae.

ces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac Sedi et Camerae praedictis in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter et inconcussa observari, sicque et non aliter per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac eiusdem S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos et Apostolicae Sedis nuncios, necnon dictae Camerae praesidentes clericos, ac thesaurarium generalem, ceterosque officiales et ministros, aliosve quoslibet quacumque praeeminentiam et potestate fungentes et functuros, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiti debere, ac irritum et inane, si secus a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contrariorum derogatio.

§ 3. Non obstantibus praemissis, ac, quatenus opus sit, nostrae¹ et Cancellariae Apostolicae regulâ de iure quaesito non tollendo, et praefati Pii IV praedecessoris de gratiis, quaecumque interesse Camerae praedictae concernentibus, in eadem Camera intra certum tunc expressum tempus praesentandis et registrandis, itaut praesentes litteras ibidem praesentari et registrari nunquam necesse sit, aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon Camerae ac terrarum et castrorum praefatorum, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, et stylis et usibus, etiam immemorabilibus, ac quibuscumque decretis, etiam cameralibus et consistorialibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis praefatis, aliisque, quibuslibet

J. Aptius lege nostrâ (R. T.).

personis et locis, etiam specificâ et individuâ mentione dignis, sub quibuscumque verborum tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus et insolitis clausulis, irritantibusque et aliis decretis, in genere vel in specie, etiam motu, scientiâ et potestatis plenitudine paribus, ac consistorialiter, et aliâ quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, et pluries confirmatis, approbatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, etiamsi pro sufficienti illorum derogatione, de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio habenda aut aliqua alia expressio habenda aut aliqua alia expressio habenda ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et formâ in illis traditâ observatâ, exprimerentur et insererentur, praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, illis aliâ in suo robore permanentibus, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus, ac plenissime et amplissime derogatum esse volumus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die xxvi februarii MDCLXXXVI, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 26 februarii 1686, pontif. anno x.

CLXIII.

Confirmatur statutum capituli generalis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantia Reformatorum circa lectores inter patres provinciae connumerandos¹.

¹ Lectoribus iubilatis concessa fuere privilegia doctorum artium et magistrorum theologiae

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

Statutum praedictum.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius procurator generalis fratrum Minorum Ordinis sancti Francisci de Observantia Reformatorem nuncupatorum, quod in proxime praeterito capitulo generali dicti Ordinis fratrum fuit statutum, ut in unâquaque provinciâ fratrum Reformatorem eiusdem Ordinis frater antiquior, ex illis qui sacram theologiam duodecim annorum spatio legerint sive docuerint, inter patres provinciae connumeretur, sive connumeratus declaretur.

In aliquibus provinciis non vigebat.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, statutum huiusmodi tamquam iuxta determinationem cuiusdam constitutionis felicis recordationis Urbani Papae VIII praedecessoris nostri, quae incipit *Intuncti*, etc., editum, in Romanâ et aliis provinciis fratrum Reformatorem executioni mandatum fuerit, in aliis vero nonnullis provinciis irrationabiliter impugnetur, quamvis dilectus filius minister generalis Ordinis praedicti illud universaliter observari debere decreverit: nobis propterea dictus procurator generalis humiliter supplicari fecit ut in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolicâ dignaremur.

Confirmatio dicti statuti.

§ 3. Nos igitur, ipsum procuratorem generalem specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibus excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censes, huiusmodi constit. edit. MDCLXXIX, die 27 novembris, pontificatus IV.

supplicationibus inclinât, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum, qui praefatum procuratorem generalem fratrum Reformatorem sive Strictioris Observantiae dicti Ordinis super praemissis audierunt, consilio, praedictum statutum capituli generalis pro lectoribus sacrae theologiae emanatum, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, et observari mandamus; salvâ tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis memoratorum cardinalium.

§ 4. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 5. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus apostolicis, necnon, quatenus opus sit, provinciarum et Ordinis praefatorum, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Clausulae.

Contrariorum derogatio.

Transumptum fides.

§ 6. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die xxviii martii MDCLXXXVI, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 28 martii 1688, pontif. anno x.

CLXIV.

Confirmantur erectio hospitii et dotatio ecclesiae S. Gallae pro pauperibus per Urbem vagantibus¹.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Ad pastoralis dignitatis fastigium, nullo licet meritorum nostrorum suffragio, per ineffabilem divinae sapientiae atque bonitatis abundantiam evecti, circa novarum ecclesiarum ubique locorum, et praesertim in almâ Urbe nostrâ, verae religionis arce, ex qua bonorum operum exempla in omnes christiani orbis partes assidue diffunduntur, cum divini cultus incremento erigendarum et aedificandarum statum libenter intendimus, et ut christifidelium, non minus generis, nostraeque secundum carnem consanguinitatis, quam christianarum virtutum splendore fulgentium, in structuram ipsarum ecclesiarum aliaque pietatis opera de bonis sibi a Deo collectis² largiter conferentium, vota optatos habeant effectus, nec de eorum, quae iussu nostro facta fuerunt, veritate atque validitate dubitari unquam possit,

¹ Erectum fuit a Clemente X hospitium pro conversis ad fidem constit. edit. MDCLXXV, die 30 martii, pontif. v. Vide etiam constit. seq.

² Potius lege *collatis* (R. T.).

concessae nobis a Domino potestatis partes studiosâ charitate interponimus, sicut, omnibus maturae considerationis trutinâ perpensis, ad omnipotentis Dei gloriam et spiritualem populi christiani aedificationem salubriter expedire in Domino arbitramur.

§ 1. Innotuit siquidem nobis, quod dudum, videlicet die v maii MDCLXXII, tunc existentes clerici regulares domus regularis S. Mariae in Porticu, seu de Campitellis nuncupati de Urbe praefatâ Congregationis Matris Dei, per quemdam eorum procuratorem¹, in vim licentiae sibi desuper a tunc existentis Romani Pontificis in eadem Urbe vicario in spiritualibus generali in executionem decreti a Congregatione tunc existentium S. R. E. cardinalium super negotiis visitationis apostolicae ecclesiarum et locorum piorum dictae Urbis deputatorum emanati concessae, eorum domum regularem annexam et connexam ecclesiae eiusdem S. Mariae in Porticu (quae olim erat diaconia cardinalitia, et quam bonae memoriae Bartholomaeus, dum vixit, eiusdem S. R. E. diaconus cardinalis Caesius nuncupatus, qui ipsam ecclesiam pro diaconia sui cardinalatus sub pontificatu felicis recordationis Clementis Papae VIII praedecessoris nostri obtinebat, clericis regularibus dictae Congregationis Matris Dei assignaverat, sed tunc, ob translationem tam imaginis Beatae Mariae Virginis quam diaconiae huiusmodi ad ecclesiam S. Mariae de Campitellis auctoritate apostolicâ factam, sub denominatione S. Gallae remanserat) cum omnibus et singulis ipsius domus regularis membris, iuribus et pertinentiis universis, necnon officinam seu apothecam tunc ad usum sutoris, ac etiam stabulum correspondens subtus foenile, insinul cum tinello prope dictum sta-

Species facti.

¹ Forsan legendum *procuratorem* (R. T.).

bulum, et pariter duas domunculas con-nexas horto et viridario, cum duobus divisis appartamentis retro domum et ecclesiam S. Gallae huiusmodi, et hortum et viridarium, ad ipsos clericos regulares legitime spectantia et pertinentia, et iuxta suos notos et tunc expressos fines posita, tunc in humanis agentibus Annae Moronae Romanae, pretio trium millium quingentorum scutorum monetae romanae, in extinctionem tot censuum passivorum, quibus ipsi clerici regulares gravati erant, et alias, convertendo, vendiderunt, salva tamen et reservata dictis clericis regularibus supradicta ecclesia S. Gallae, quae in huiusmodi venditione comprehensa minime esset, nec esse censeretur; ac cum pacto seu conventionem, quod, si et quotiescumque dicta Anna emptrix vellet in se et supra se assumere praefatam ecclesiam S. Gallae, impetrata prius licentia et beneplacito Sedis Apostolicae et superiorum ecclesiasticorum, ipsius Annae sumptibus, cura et impensis in omnibus et per omnia, tali casu dicti clerici regulares tenerentur super praemissis dare et praestare quemcumque consensum et assensum desuper necessarium et opportunum, prout dictus procurator procuratorio nomine, ex tunc prout et quando dictum beneplacitum apostolicum impetratum fuisset, consensum pariter et assensum huiusmodi dedit et praestitit; et in isto casu eadem Anna suique successores tenerentur et obligati essent, prout ipsa Anna promisit, eo modo et forma retinere homines universitatis Candelariorum; etiam cum usu unius stantiae indulgendo dictis hominibus eiusdem universitatis pro habendis congregationibus, et sub omnibus qualitatibus et conditionibus, de quibus in instrumento concessionis capellae dictae universitatis sub invoca-

tionem seu titulo Purificationis B. Virginis Mariae factae per praefatum Bartholomaeum cardinalem rogato et stipulato die 11 Ianuarii MDCXCIX, seu alio veriori tempore, existente in libro instrumentorum et copiarum simplicium eorumdem clericorum regularium; et cum alio pacto, seu conventionem, quod dicti clerici regulares tenerentur et obligati essent vendere dictae Annae emptrici foenile positum supra tinellum praedictae domus ut supra venditae, pro pretio scutorum ducentorum et quinquaginta, impetrato prius per eam desuper Sedis praedictae beneplacito; ac cum diversis aliis pactis et conditionibus, et alias, prout in publico per acta Hieronymi Simonelli notarii publici desuper confecto instrumento plenius et diffusius continetur. Verum, cum dilectus filius Thomas Odescalchus, cubicularius intimus et vestiarius noster, qui dictae domus regularis ut praefertur venditae tunc inquilinus erat, iudicium super praelatione in venditione domus regularis aliorumque bonorum venditorum praefatorum contra dictam Annam emptricem intentasset, tandem ipsi Thomas ex una et Anna ex altera partibus ad transactionem seu concordiam desuper inter se devenerunt, per quam eadem Anna praelationi huiusmodi locum esse agnoscens, eandem domum regularem, et alia bona sibi a memoratis clericis regularibus sicut praemittitur vendita, dicto Thomae ex pecuniis sibi a nobis dum in minoribus constituti cardinalatus honore fungebamur ad eum effectum ministratis ementi, pretio trium millium et quingentorum scutorum monetae huiusmodi, ac cum omnibus pactis, capitulis, conditionibus promissionibus et circumstantiis in supradicto instrumento venditionis latius contentis et expressis, retrovendit et retroces-

sit, dictumque pretium, ac insuper alia quingenta scuta paria sibi pariter a nobis subministrata, eidem Annae persolvit, cum diversis pactis et conditionibus, et alias, prout in alio publico instrumento per acta Raynaldi de Raynaldis etiam notarii publici desuper die XVI septembris MDCCLXXIII celebrato uberius etiam continetur. Porro in dicta domo regulari, illique annexis, sicut praemittitur, venditis, et per praefatum Thomam Odescalchum, ex pecuniis sibi ad id a nobis subministratis, prout ipse Thomas postmodum declaravit, acquisitis, opus pium excipiendi hospitio et alendi pauperes mendicos per Urbem praefatam vagantes, iussu et impensa nostris, usque ad nostram ad supremi apostolatus officium assumptionem, exercitum fuit; et subinde dilectus filius nobilis iuvenis Livius Odescalchus, dux terrae Caere, noster secundum carnem ex fratre germano nepos, illud pariter exerceri curavit et adhuc curat. Cumque ecclesia praefata S. Gallae ruinam minaretur, dictus Thomas illam de mandato nostro demolitus est, et funditus destrui curavit. Praefatus vero Livius dux, pro eximia sua in Deum pietate, novam ibidem loco destructae ecclesiam elegantiori structura in honorem eiusdem S. Gallae sua impensa aedificare aggressus est, quae de praesenti construitur; ipseque Livius dux novam ecclesiam huiusmodi, per assignationem quorundam foenilium et domunculae pretio mille et nongentorum scutorum dictae monetae ex eius pecuniis emptorum et acquisitorum, ac in aliis mille et centum scutis paribus per eum augendorum et meliorandorum, annui redditus octoginta scutorum similia dotavit: ex quibus scuta quadraginta pro capellano, ad nutum amovibili, per

1 Praeposit. per nos addimus (R. T.).

2 Videretur legendum annuo redditu (R. T.).

eum eiusque descendentes ac haeredes et successores quoscumque nominando, imposito tamen ipsi capellano onere missam quotidie in ipsa nova ecclesia S. Gallae celebrandi; reliquam vero quantitatem dotis, sive annui redditus huiusmodi, ad effectum manutenendi ipsam ecclesiam, eiusque supellectilia, ceram, paramenta et altaria respective assignavit, ea lege, ut sibi suaeque descendentes et haeredibus et successoribus quibuscumque iuspatronatus novae ecclesiae et nominandi capellanum ad nutum amovibilem huiusmodi in perpetuum reservetur, ac cum diversis conditionibus, protestationibus et declarationibus, prout plenius continetur in publico desuper confecto instrumento tenoris qui sequitur, videlicet:

« In nomine Domini. Amen. Praesenti publico instrumento cunctis ubique pateat evidenter et notum sit, quod anno ab eiusdem D. N. Iesu Christi Nativitate MDCCLXXXV, indictione VIII, die vero XVII mensis Iulii, pontificatus autem sanctissimi in Christo patris et domini nostri D. Innocentii divina providentia Papae XI anno eius IX, illustrissimus et excellentissimus D. princeps D. Livius Odescalchus Caere dux, sanctissimi D. N. Innocentii Papae XI ex clarae memoriae Carolo germano fratre nepos, mihi, etc., optime notus, asserens alias dominam Annam Moronam emisse quasdam domos existentes in regione Ripae, et ut dicitur A Porta Leone, prope ecclesiam S. Gallae olim nuncupatam S. Mariae in Porticu Urbis, a reverendissimis clericis regularibus S. Mariae in Porticu Urbis, cum concessionem factam eidem Annae etiam ecclesiae S. Gallae, accedente beneplacito apostolico; et postea, vigore Bullae sanctae memoriae Gregorii XIII super iure congruo, in emptione dictarum domorum fuisse praelatum et subingressum in

Instrumentum
in quo describitur
relatum
factum.

locum dictae Annae Moronae illustrissimum dominum Thomam Odescalchum, qui declaravit illa emisse ex propriis pecuniis SS. D. N. Innocentii XI tunc cardinalatus honore perfulgentis; cumque idem excellentissimus dominus D. Livius Odescalchus (donatarius universalis bonorum patrimonialium et spectantium ad eundem Sanctissimum uti personam privatam ante supremam pontificatus dignitatem adeptorum, ut de dicta donatione constat ex instrumento publico in actis meis rogato sub die VIII mensis aprilis MDCLXXX, seu, etc.) in dictis domunculis emptis suis sumptibus hucusque exerceri fecerit, pro sua erga Deum pietate et pauperes liberalitate, hospitium et receptionem pauperum (pro sua tamen mera voluntate et libero arbitrio, non autem animo se ad dictam hospitalitatem continuandam obligandi, cum intendat illam continuare, vel relinquere et dissolvere, quando sibi videbitur et placuerit, de quo expresse et solemniter protestatur), et cum ecclesia praedicta S. Gallae existens prope dictas domos, ut supra emptas a dicta Morona, et per hanc postea venditas dicto illustrissimo domino Thomae Odescalcho, ob vetustatem ruinam a fundamentis prope diem minaretur, hinc a fundamentis ex integro cum scientia et consensu eiusdem SS. propriis sumptibus meliori structura eandem ecclesiam reaedificaverit; cumque intendat per sanctissimum dominum nostrum super eadem ex titulo reaedificationis et dotationis sibi ac eius posteris ac descendantibus et haeredibus et successoribus quibuscumque in infinitum reservari iuspatronatus laicale: hinc est quod ultra reaedificationem ex integro dictae ecclesiae ab ipso factam sponte, etc., pro eius dote, ut divinus cultus in ea exerceri possit, et alias omni meliori modo, etc., assignavit et

assignat foenilia cum domunculâ per illustrissimum et reverendissimum dominum Thomam Odescalchum sanctissimi domini nostri Papae intimum cubicularium et secretum eleemosynarium emptâ ex instrumento rogato per acta Mori notarii capitolini, sub die xv maii MDCLXXXV, seu, etc., a comite Hieronymo Curtio de Clementinis, pretio scutorum mille nongentorum monetae, et cuius illustrissimi domini Thomae idem excellentissimus dominus D. Livius est declaratarius et nominatarius, prout ex instrumento declarationis et nominationis huiusmodi facti in personam excellentiae suae per eadem acta Mori sub die xiv currentis mensis, seu, etc., ad quae, etc., et ex titulo dotationis et assignationis huiusmodi; idem excellentissimus dominus D. Livius cessit quoque et assignavit eidem ecclesiae omnia et singula iura, etc., ad habendum, etc., ponens, etc., constituens, etc., dans licentiam, etc., et donec, etc., constituit, etc., etiam omni meliori modo, etc.; ulterius idem excellentissimus dominus D. Livius promisit foenilia praedicta sic ut supra assignata augere et meliorare in aliis scutis mille et centum monetae, itaut valor illorum, et sic dos praedictae ecclesiae, sit in totum et ascendat ad summam scutorum trium millium monetae; declarans tamen quod praedicta foenilia cum domunculâ ac melioramentis praedictis sunt et ascendunt in fructu ad scuta octoginta annua; ex quibus scuta quadraginta monetae assignavit et assignat pro capellano, ad nutum amovibili, per E. S. ac eius descendentes et haeredes et successores quoscumque nominandi in perpetuum, cum onere tamen eidem capellano quotidie missam celebrandi in dicta ecclesia S. Gallae; reliquam vero quantitatem dotis, sive annui fructus

1 Potius lege nominando (R. T.).

praedicti, ad effectum manutenendi supplicetilia, ceram, paramenta, ecclesiam et altaria eiusdem ecclesiae, cum hac tamen conditione, quod dictus cappellanus semper et perpetuo sit ad nutum amovibilis, et ad simplex arbitrium et voluntatem excellentissimi domini D. Livii, ac eius in iurepatronatus ut supra reservando successorum, institui et destitui possit, sine aliqua causa, sed saltem sit pro remotione simplex et absoluta voluntas patronorum, quia sic, etc.; et (cum agatur de cappellania ad nutum amovibili, et illius constitutio ac ab ea remotio et destitutio fieri possit absque aliquo consensu eminentissimi cardinalis vicarii, eiusque vicesgerentis, vel alterius cuiusvis magistratus ecclesiastici, attento quod cappellania huiusmodi non sit beneficium, sed simplex pia largitio absque titulo beneficii) voluit ulterius idem excellentissimus dominus princeps, quod, si aliquo quovis tempore, quavis de causa et quaesito colore, impediretur in libero usu et quasi possessione dicti iurispatronatus, et concessionis ecclesiae praedictae, tunc, et eo casu, bona, ut supra, in dotem assignata, libere, integre et pure revertantur ad ipsum dotantem, eiusque haeredes et successores, ac si praesens dotatio et assignatio facta non esset; declaravit quoque idem excellentissimus dominus D. Livius, quod casu, quo per sanctissimum dominum in dicta ecclesia S. Gallae iuspatronatus, ut supra, sibi ac eius haeredibus et successoribus non reservaretur, tunc pariter et eo casu dotatio et assignatio, ut supra facta, habeatur, ac si facta non esset, cum ad illam devenerit et deveniat intuitu et contemplatione ac sub spe habendi in dicta ecclesia iurispatronatus reservationem, et non alias, aliter, nec alio modo, etc., quia sic, etc.; promisit praeterea idem excellentissimus

dominus D. Livius, fundator et dotator, ut supra, bona, in dotem et pro dote ut supra assignata, ad seipsum spectare et pertinere, esseque libera et immunita ab omni onere, canone, hypotheca, fideicommissio, tam purificato quam purificando, etc., neminique alteri cessisse, assignasse, donasse, obligasse, nec aliud quidquam fecisse, nec factum apparituum, in praeiudicium praesentis concessionis et dotationis, ac contentorum in ea quorumcumque, alias, in eventum contrarii, teneri voluit de evictione generali et particulari in forma iuris valida et in Urbe consuetâ, et ad omnia damna, etc., de quibus, etc. Quae omnia et singula in praesenti instrumento contenta idem excellentissimus dominus D. Livius promisit in omnibus et per omnia attendere, observare et adimplere, etc., alias, etc. Pro quibus seipsum, etc., ac bona, etc., iura, etc., in ampliori reverendissimae Camerae Apostolicae forma, cum solitis clausulis, etc., citra, obligavit, etc., renunciavit, etc., constituit, etc., unica, etc., et sic tactis, etc., iuravit, etc. Super quibus omnibus et singulis petitum fuit a me notario publico infra-scripto, ut unum vel plura, publicum seu publica, conficerem atque traderem instrumentum seu instrumenta, prout opus fuerit et requisitus ero.

Actum Romae in palatio solitae habitationis E. S., sito in regione Campitelli, praesentibus ibidem audientibus et intelligentibus illustrissimo domino Francisco Maria Constantino Asculano E. S. auditore et curiae Capitolii primo collaterali, et domino Gregorio Binetto Romano E. S. ratiocinatore, testibus ad praedicta omnia et singula vocatis, habitis specialiter atque rogatis.

Ego Augustinus Sabbatuccius causarum curiae Camerae Apostolicae notarius de praemissis rogatus, praesens in

strumentum subscripsi et publicavi requisitus.

Loco + signi.

§ 2. Quare nos, firmiori praemissorum omnium et singulorum robori et efficaciae, quantum cum Domino possumus, providere, ac novae ecclesiae praedictae statui pro pastoralis officii nostri debito opportune consulere, dictumque Livium ducem, praeclarorum eius meritorum intuitu, specialis favore gratiae prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, motu proprio, non ad eiusdem Livii ducis, aut alterius pro eo, aliisque personae cuiuscumque, nobis super hoc oblatae petitionis instantiam, sed ex certa scientia et matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, venditionem supradictae domus olim regularis S. Mariae in Porticu omniumque et singulorum aliorum bonorum praefatorum dictae Annae Moronae a memoratis clericis regularibus domus regularis S. Mariae in Campitellis, ac retrocessionem et retrovenditionem eiusdem domus olim regularis aliorumque bonorum venditorum huiusmodi praefato Thomae Odascalco ab eadem Anna emprice respective factas, ut praefertur, confectaue desuper bina instrumenta publica supra enunciata, cum omnibus singulis pactis et conditionibus, aliisque in eis quomodolibet contentis et expressis, ac inde secutis quibuscumque, de quibus omnibus et singulis plene sumus informati, certamque et individuum notitiam habemus, et talem nos

¹ Addi potest coniunct. et (n. r.).

habere harum serie attestamur; necnon dotationem praefatae novae ecclesiae S. Gallae a memorato Livio duce sicut praemittitur factam, ac confectum desuper instrumentum praecursorum, omniaque et singula in eo contenta et expressa, ac inde secuta et secutura quaecumque, tenore praesentium perpetuo confirmamus et approbamus, illisque inviolabilis et irrefragabilis apostolicae firmitatis vim, robur, efficaciam et validitatem adiungimus et adiicimus, ac omnes et singulos iuris et facti et solemnitatum quarumcumque, tam ex iuris communis et constitutionum et decretorum apostolicorum, necnon dictae Urbis, aliorumque quorumlibet, statutorum eorumque novarum additionum ac reformationum praescripto, seu de stylo, usu et consuetudine, quam alias quomodolibet in similibus etiam de necessitate observandarum, et alios quoscumque, etiam quantumvis formales et substantiales ac naturales et incogitatos et incogitabiles defectus, si qui in praemissis, vel eorum aliquo, principaliter vel accessorie, antecedenter vel consequenter, aut concomitanter, vel alias quovis modo intervenerint, seu intervenisse dici, censer, intelligi, vel praetendi quomodocumque et quandocumque possent, etiamsi tales sint, ut non nisi facta eorum specifica et individua mentione et expressione sanari possint, supplementum et sanamus, ac penitus et omnino tollimus et abolemus.

§ 3. Praeterea omne ius, quod praefatis clericis regularibus venditoribus in vel super supradicta veteri ecclesia S. Mariae in Porticu, iam sicut praemittitur iussu nostro destructa et demolita, in primodicto instrumento venditionis quomodolibet reservatum fuit, quodque tam ipsi clerici regulares eorumque do-

¹ Male edit. Main. legit iam pro tam (n. r.).

mus regularis et Congregatio Matris Dei, quam supradicta universitas Candelariorum, eiusque homines, in vel super eadem veteri ecclesia, eiusque altaribus, membris et pertinentiis quibuscumque, aut etiam forsitan super nova ecclesia, quae ut praefertur domini Livii ducis impensa aedificatur, ex praemissorum, aliave quacumque, causa, occasione, titulo, colore, praetextu et capite etiam quantumvis legitimo et iuridico, quomodocumque praetendere, sive ad se spectare et pertinere asserere possent respective, ab eisdem clericis regularibus eorumque domo regulari et Congregatione, ac ab universitate Candelariorum eiusque hominibus praedictis, respective, motu, scientia, deliberatione ac potestatis plenitudine paribus, harum serie perpetuo abdicamus; sicque abdicatum penitus et omnino perimimus et extinguimus; necnon eandem novam ecclesiam, eiusque altaria, membra et pertinentias quascumque, ab omni et quocumque iure huiusmodi eximimus et plenarie liberamus, ac liberam et immunem ac exemptam, liberaque immunita et exempta, illique nullatenus obnoxiam et obnoxia esse et perpetuo fore, nec ipsos clericos regulares, eorumque domum regularem et Congregationem huiusmodi, neque universitatem Candelariorum, eiusque homines praefatos, quicumque iuris vel actionis in eadem nova ecclesia, eiusque altaribus, membris et pertinentiis quibuscumque, aut ad illam vel illa praetendere quoquo modo unquam posse decernimus et declaramus. Ac tandem novam ecclesiam, ex nunc prout ex tunc postquam eius fabrica perfecta et absoluta fuerit ita ut sacrosanctum missae sacrificium in ea celebrari possit, et e contra, in ecclesiam sine cura saecularem a quavis alia ecclesia, domo regulari, monasterio, Congre-

gatione et Ordine et loco pio independentem et liberam, sub titulo seu invocatione S. Gallae, ad omnipotentis Dei gloriam ipsiusque S. Gallae honorem; in ipsa autem nova ecclesia unam capellaniam, quae mere manualis existat, nec unquam perpetuum ecclesiasticum beneficium, aut titulus collativus esse possit, pro uno cappellano clerico saeculari, etiam alienigena, ac ultramontano et ultramarino, in sacro presbyteratus ordine, vel saltem in ea aetate constituto, ut intra annum ad eundem ordinem promoveri possit et debeat, futuro inibi cappellano, ad nutum infrascripti et pro tempore existentis ecclesiae huiusmodi patroni, etiam absque ulla causa, toties quoties ipsi patrono videbitur et placuerit, et ad merum eius nutum, libitum et arbitrium, remota etiam ac seclusa quacumque allegatione odii vel malevolentiae, amovibili, qui sacrosanctum missae sacrificium quotidie in eadem ecclesia celebrare seu celebrari facere, ipsiusque ecclesiae ac eius sacristiae et altarum curam et custodiam habere teneatur, et cui pro sui stipendio quadraginta scuta dictae monetae ex redditibus bonorum a praefato Livio duce in dotem dictae novae ecclesiae ut praefertur assignatorum annualim praestari debeant, motu, scientia, deliberatione, ac potestatis plenitudine praedictis, eorumdem tenore, perpetuo erigimus et instituimus; ipsique novae ecclesiae sic erectae et institutae, pro illius dote ac dicti cappellani stipendio huiusmodi, ac ipsius ecclesiae, eiusque fabricae, sacristiae, suppellectilium, luminum et altarum manutentione; aliisque illius usibus et necessitatibus, praefata a memorato Livio duce, sicut praemittitur, assignata, et alia quaecumque bona, proprietates, canones, census, fructus, redditus et proventus, pecunias,

res, actiones et iura quaecumque tam per nos vel successores nostros Romanos Pontifices, quam per dictum Livium ducem et alias quaslibet personas in futurum quandocumque et quomodocumque eidem novae ecclesiae, eiusque fabricae et sacristiae, etiam per modum elemosynae, donanda, assignanda, unnienda, offerenda, concedenda, vel relinquenda (ita ut liceat pro tempore existenti novae ecclesiae huiusmodi patrono nomine eiusdem ecclesiae, per se, vel alium, seu alios per eum pro suo arbitrio deputandos et amovendos, illorum omnium et singulorum veram, realem, corporalem et actualem possessionem, absque spoliis vel attentatorum vitio, et sine cuiuscumque iudicis decreto, ministerio), libere apprehendere et apprehensam perpetuo retinere, illaque locare, dislocare, regere et administrare, ac illorum fructus, redditus et proventus, iura, obventiones et emolumenta quaecumque percipere, exigere et levare, ac in praefatae novae ecclesiae, eiusque fabricae et sacristiae, et non in alios, usus et necessitates convertere et erogare, nostram et pro tempore existentis Romani Pontificis, dioecesanii loci, almae Urbis vicarii, vel cuiusvis alterius, licentia desuper minime requisita, motu, scientia, deliberatione et potestatis plenitudine ac tenore praedictis, itidem perpetuo, ex nunc prout ex tunc postquam donata, assignata, unita, oblata, concessa et relicta fuerint, et e contra, applicamus, assignamus, concedimus, approbamus et incorporamus.

§ 4. Porro praefato Livio duci, quamdiu vixerit, et post illius obitum, eius descendentes ac haeredibus et successoribus quibuscumque, ex causa dotationis et totalis a fundamentis constructionis dictae novae ecclesiae S. Gallae, ex nunc prout ex tunc postquam nova

ecclesia huiusmodi ipsius Livii ducis impensa, ut praefertur, perfecta et absoluta fuerit, et e contra, ius patronatus ipsius novae ecclesiae S. Gallae, ac ius deputandi et constituendi praefatum cappellanum aliosque officiales et ministros quoscumque eiusdem novae ecclesiae, eosque sic deputatos et constitutos, et eorum quemlibet, pro mera sua voluntate, arbitrio, nutu et libitu, ac etiam semota et seclusa et non obstante quacumque allegatione odii et malevolentiae, toties quoties voluerint, amovendi, et alios in locum amotorum deputandi et constituendi (ita ut sic pro tempore deputatis et constitutis spoliis, manutentio, seu quaelibet alia actio, defensio, allegatio vel exceptio adversus amotiones huiusmodi¹ nunquam competat), motu, scientia, deliberatione, ac potestatis plenitudine paribus harum serie similiter perpetuo reservamus, concedimus et assignamus. Decernentes et declarantes ius patronatus et ius deputandi cappellanum, aliosque officiales et ministros huiusmodi, laicorum, nobilium et illustrium ac principum, et in omnibus et per omnia ad instar regum vere existere, ac Livio duci, aliisque futuris patronis praedictis non ex privilegio, sed ex vera, reali et actuali dotatione, ac totali et integra a fundamentis aedificatione et constructione novae ecclesiae huiusmodi competere, et ad illos spectare et pertinere, ac propterea ipsum ius patronatus, ac deputandi et constituendi huiusmodi, vere laicorum, seu laicale nobilium et illustrium ac principum et ad instar regum esse, veramque et propriam, ac non fictam naturam iurispatronatus, ac deputandi, constituendi et amovendi, laicalem ac talem essentiam, substantiam, qualitatem, validitatem et roboris firmitatem,

¹ Edit. Main. legit *huiusmodi* (R. T.).

vim et effectum habere et obtinere, ac Livio duci, aliisque futuris patronis praedictis et eorum cuilibet in omnibus et per omnia absque ulla prorsus differentia suffragari debere; ac uti tale sub quacumque derogatione, etiam cum quibusvis praegnantissimis et efficacissimis verbis, clausulis, ac irritantibus, aliisque fortioribus decretis, etiam cum clausula *quorum tenores*, in quacumque dispositione, etiam per viam legis et constitutionis generalis, ac regulae cancellariae apostolicae, etiam motu, scientia et potestatis plenitudine paribus, ac consistorialiter, et alias quomodolibet, tam per nos, quam per quoscumque Romanos Pontifices successores nostros, etiam in crastinum cuiuscumque eorum assumptionis ad summi apostolatus apicem, pro tempore facta, concessa et emanata, nullatenus comprehendi; ac illi nullo unquam tempore, etiam ratione cuiusvis litis pendens, vel alio quocumque praetextu, ac ex quavis causa, quantumvis urgenti et legitima, etiam per nos, vel Romanos Pontifices successores nostros pro tempore, exemptos¹, ac Sedem Apostolicam, aut illius etiam de latere legatos, etiam motu, scientia et potestatis plenitudine similibus, seu cuiusvis intuitu vel contemplatione, per quascumque litteras apostolicas, etiam in simili forma Brevis, etiam quascumque derogatorias derogatorias, ac fortiores et insolitas clausulas, irritantium² et alia contraria decreta quaecumque continentes, etiam toto et integro praesentium tenore inserto, ac de patronorum seu cuiusvis alterius consensu, aut alias quomodolibet, derogari posse, vel debere, aut derogatum censi; nec per³ praefatam cappellariam, ceteraque

¹ Vox *exemptos* praeter rem esse vid. (R. T.).

² Lege *irritantia* vel *irritantes* (R. T.).

³ Particula *per* delenda (R. T.).

dictae novae ecclesiae officia et ministeria quomodolibet nuncupata; unquam appellatione beneficii vel officii ecclesiastici, etiam latissime sumpto vocabulo, comprehendi, vel comprehensa censi, neque illa, nec ipsam novam ecclesiam, per nos, aut quoscumque Romanos Pontifices successores nostros, et Sedem praedictam, illiusque etiam de latere legatos, aut nostrum, seu pro tempore existentis Romani Pontificis vicarium in Urbe praefatam in spiritualibus generalem, aliosque quoslibet quacumque auctoritate fungentes et functuros, etiam ex quacumque quantumvis pia et favorabili causa, in perpetuos et collativos titulos erigi, seu collativa quovis modo effici et reddi, nec ullo unquam tempore conferri, commendari, aut alias quomodolibet de iis disponi, neque novae ecclesiae, illiusque fabricae, sacristiae et cappellaniae huiusmodi bona, res, iura, fructus, redditus, proventus, et emolumenta quaecumque, pro dote alterius ecclesiae, seu beneficii, seu beneficiorum vel locorum piorum quorumcumque, tam erectorum quam erigendorum, vel in quosvis⁴ alios usus applicari posse. Quidquid autem in contrarium praemissorum per quoscumque quavis auctoritate et potestate fungentes, etiam Romanos Pontifices successores nostros, attentari contigerit, ex nunc prout ex tunc et e contra, cum omnibus inde secutis et secuturis, irritum ac inane, nulliusque roboris vel momenti esse et fore, et statum novae ecclesiae et cappellaniae, ceterorumque officiorum et ministeriorum eorundem nequaquam immutare vel alterare, aut immutasse vel alterasse, seu titulum et possessionem ceteraque attentata huiusmodi semper et quandocumque praesentium auctoritate infecta ac invalida,

⁴ Edit. Main. legit *quovis* (R. T.).

infrima, irrita et nulla existere et fore, et illis minime obstantibus statum novae ecclesiae, cappellaniae, officiorum et ministeriorum huiusmodi in omnibus et per omnia, prout praesentibus disponitur, illaesum et immutabilem perpetuo permanere et servari debere, motu, scientiâ, deliberatione, potestatis plenitudine et tenore praedictis, decernimus, declaramus et pronunciamus.

Opus alendi pauperum patrum arbitrio permittitur.

§ 5. Ceterum in plenâ, liberâ et omnimodâ potestate merâque facultate dicti Livii ducis, eiusque descendendum ac haeredum et successorum quorumcumque dictae novae ecclesiae patronorum pro tempore existentium, esse volumus supradictum opus pium excipiendi hospitio et alendi pauperes mendicos per Urbem vagantes apud eandem novam ecclesiam, quamdiu et quatenus ac prout eis libuerit, etiam vicarii praefati aut cuiuscumque alterius licentiâ desuper minime requisitâ, exercere seu exerceri facere; ita tamen ut opus pium huiusmodi, quandocumque eis eorumve cuilibet placuerit, omittere et relinquere, ab illius exercitio et continuatione cessare valeant, nec ad illud continuandum, tametsi illud per longum et longissimum etiam centum annorum tempus exercuisse et exerceri curasse reperirentur, a quoquam ullo unquam tempore quomodolibet cogi vel compelli, aut desuper quovis modo molestari, perturbari vel inquietari possint.

Clausulae.

§ 6. Decernimus pariter easdem praesentes litteras, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod supradicti clerici regulares, eorumque superiores, et homines et officiales dictae universitatis Candelariorum, et alii quilibet, cuiuscumque status, gradus, ordinis, praeceminentiae vel dignitatis existant, in praemissis vel eorum aliquo ius vel interesse habentes seu habere quomo-

dolibet praetendentes, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati et auditi, neque causae, propter quas praesentes emanarint, adductae, et coram praefato Urbis vicario, alioque quolibet, verificatae et iustificatae fuerint, aut ex aliâ qualibet etiam quantumvis iuridicâ, legitima, piâ, favorabili et privilegiatâ causâ, colore, praetextu et capite, etiam in corpore iuris clauso, etiam enormis, enormissimae et totalis laesionis, ac gravissimi praeiudicii, nullo unquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno et substantiali, ac incogitato et incogitabili, individuamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, modificari, in controversiam vocari, seu ad terminos iuris reduci, sive adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudque quodcumque iuris et facti vel gratiae remedium intentari vel impetrari, seu etiam motu, scientiâ et potestatis plenitudine paribus concessio vel emanato quempiam in iudicio vel extra illud uti, seu¹ iuvare ullo modo posse, neque ipsas praesentes litteras sub quibusvis similibus vel dissimilibus confirmationum, abdicationum, erectionum, applicationum, reservationum, aliarumque gratiarum et dispositionum revocationibus, limitationibus, suspensionibus, aliisque contrariis dispositionibus comprehendi aut comprehensas censi, sed semper ab illis exceptas, et, quoties illae emanaverint, toties in pristinum et validissimum statum restitutas, repositas et plenarie reintegratas, ac etiam de novo sub quacumque posteriori datâ per praefatum Livium ducem, ceteros-

¹ Deest vocula *se* (R. T.).

que pro tempore existentes dictae novae ecclesiae patronos, eorumque quemlibet quandocumque eligendâ, concessas, validasque et efficaces esse et fore, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime et perpetuo suffragari; ac etiam vim validi, efficaci et iurati contractus inter nos ac Sedem et Cameram Apostolicam ex unâ, ac Livium ducem aliosque futuros patronos praefatos ex alterâ partibus, etiam ex titulo vere oneroso initi¹ habere et obtinere, necnon eodem Livium ducem, ceterosque patronos, vel quosvis alios ad easdem praesentes litteras in toto vel in aliquâ eorum parte, in iudicio vel extra illud quavis occasione et causâ exhibendum, probandum seu verificandum vel iustificandum nullo unquam tempore teneri, nec ad id cogi vel compelli ullatenus posse vel debere; quinimo, etiamsi ipsaemet praesentes litterae non exhiberentur, et nusquam apparerent, nec apparere possent, nihilominus illas pro verificatis ac plenissime probatis et iustificatis haberi; sicque nostrae mentis, intentionis et incommutabilis voluntatis fuisse et esse attestamur, atque ita et non aliter in praemissis omnibus et singulis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici et curiae Camerae Apostolicae generalem auditores, ac S. R. E. camerarium, et alios cardinales etiam de latere legatos, Urbis praedictae vicarios, et dictae Camerae Apostolicae praesidentes clericos, thesaurarium generalem, ceterosque officiales et ministros, aliosve quoslibet quacumque praeceminentiâ et potestate fungentes et functuros, sublata eisdem et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et defi-

¹ Edit. Main. legit *iniviti* pro *iniviti* (R. T.).

niri debere; ac irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 7. Non obstantibus omnibus et singulis praemissis, ac de iure quaesito non tollendo, ceterisque nostris et cancellariae apostolicae regulis, necnon, quatenus opus sit, recolendae memoriae Pii Papae IV praedecessoris pariter nostri de gratiis quaecumque interesse dictae Camerae Apostolicae concernentibus in eadem Camera intra certum tunc expressum tempus praesentandis et registrandis, itaut praesentes litteras ibidem praesentari ac registrari numquam necesse sit, ac piae memoriae Pii V de creandis censibus, et Gregorii XIII, Romanorum Pontificum, etiam praedecessorum nostrorum, super iure congrui, aliisque apostolicis ac universalibus provincialibusque conciliis editis, generalibus vel specialibus, constitutionibus et ordinationibus, ac Urbis, domus regularis et Congregationis praefatorum, aliisque quibusvis, etiam iuramento vel aliâ quavis firmitate roboratis, statutis, eorumque reformationibus et novis additionibus, styli, usibus et consuetudinibus, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, etiam dilectis filiis populo romano contra forenses et alienigenas, ac praefatis aliisque personis et locis quibuscumque, etiam specificâ et individuâ mentione et expressione dignis, sub quibuscumque verborum tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis et insolitis clausulis et decretis, etiam motu, scientiâ et potestatis plenitudine paribus, etiam consistorialiter, et aliâs quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac etiam pluries et quantiscumque vicibus confirmatis, appro-

Contrariorum derogatio.

batis et innovatis, etiamsi in eis caveatur expresse, quod eiusmodi cappellaniae, etiam ad nutum patronorum, etiam absque ulla causâ amovibiles aliaque officia ecclesiastica et beneficia Urbis praedictae nullis, nisi civibus romanis, aut civium romanorum originariorum filiis, et forsân aliis certo inibi expresso modo qualificatis, concedi, nullique, nisi cives romani et civium romanorum originariorum filii, et forsân alii praedicti, ad illa deputari possint, et aliâs de illis per Sedem praedictam ac patronos pro tempore factae dispositiones nullae sint; quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio habenda aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omissis, et formâ in illis traditâ observatâ, exprimerentur et insererentur, praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, motu, scientiâ, deliberatione et potestatis plenitudine paribus¹, specialiter et expresse ac plenissime et amplissime derogamus et derogatum esse volumus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die v aprilis MDCLXXXVI, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 5 aprilis 1686, pontif. anno x.

CLXV.

Confirmantur litterae Clementis X super erectione hospitii de Urbe pro iis, qui

¹ Edit. Main. legit *praesentibus* (R. T.).

ad fidem veniunt, necnon traditur facultas illud transferendi¹.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

Sollicitudo pastoralis officii, quo Ecclesiae catholicae per universum terrarum orbem diffusae regimini divina dispositione praesidemus, nos admonet, ut ovibus, quae, Satanae versutiâ a caulis Domini seductae, per haeresum errorumque vepreta misere vagantur, ad boni pastoris ovile reducendis iugiter studeamus, et reductas spiritualibus temporalibusque favoribus, quantum nobis ex alto conceditur, confoveamus; ac proinde ea, quae a Romanis Pontificibus praedecessoribus nostris consimili consilio pie prudenterque instituta atque ordinata esse noscuntur, ut firma semper ac illibata persistent, apostolici muniminis nostri patrocinio libenter constabilimus, aliaque pro rerum et temporum qualitate desuper ordinamus, prout in Domino salubriter expedire arbitramur.

§ 1. Dudum siquidem felicitis recordationis Clemens Papa X, praedecessor noster, hospitium pro illis, qui per Dei gratiam ab haeresi conversi ad fidem catholicam sponte veniunt, in domo eremitarum ecclesiae S. Mariae Gratiarum ad Portam Angelicam de Urbe positae annexâ perpetuo erexit et instituit, ipsumque hospitium palatii apostolici membrum esse, ac illius hospites et ministros privilegiis et praerogativis familiarium pontificiorum frui, necnon hospitium, eiusque bona, ac hospites et ministros huiusmodi per congregationem particularem clericorum et laicorum regi et administrari voluit,

¹ Vide const. praec.; ab Innoc. XII quoque erigitur hospitium pauperum invalidorum const. ed. MDCXCIII, x kalen. iunii, pontif. II.

Prooemium.

Dictum hospitium erectum fuit a Clemente X in domo eremitarum ad Portam Angelicam.

aliaque disposuit et ordinavit, prout plenius continetur in ipsius Clementis praedecessoris litteris, sub plumbo desuper expeditis, tenoris qui sequitur, videlicet:

Clemens episcopus, servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam. Inter alia (*reliqua vide suo loco*). Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, anno Incarnationis Dominicae, MDCLXXV, III idus martii, pontificatus nostri anno VI.

Præces Congregationis dicti hospitii pro eius translatione ad palatium cardinalis Gastaldi in Burgo S. Petri.

§ 2. Cum autem, sicut, pro parte dilectorum filiorum congregationis praefatae super regimine et administratione dicti hospitii sicut praemittitur institutae, nobis nuper expositum fuit, bonae memoriae Hieronymus, dum vixit, S. R. E. cardinalis Gastaldus nuncupatus, qui unus ex dictâ congregatione erat, idem hospitium ex asse haeredem instituerit¹, et, quia propter angustias supradictae domus eremitarum, dicto hospitio eiusque hospitibus pro perpetuâ eorum habitatione ut praefertur assignatae, maioremque numerum eiusmodi haereticorum qui fidei catholicae veritatem amplexi ad hospitium ipsum in dies veniunt, ampliorem eis habitationem parari debere cogoverat, palatium suum, in civitate nostrâ Leoninâ, sive Burgo S. Petri, positum, illorum habitationi deservire desideraverit, ac proinde dicti exponentes, in executionem piaementis eiusdem Hieronymi cardinalis, captâ eiusdem palatii possessione actuali, partem illius ad formam hospitio convenientem redegerint et adaptaverint, cupiantque hospitium illiusque hospites et ministros praefatos illuc transferre et transportare posse: nobis propterea humiliter supplicari fecerunt ut sibi in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolicâ dignaremur.

¹ Edit. Main. legit *instituit* (R. T.).

Bull. Rom. — Vol. XIX.

86

§ 3. Nos igitur, ipsos exponentes specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet inodotae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, erectionem et institutionem hospitii supradicti in praefatâ domo eremitarum a memorato Clemente praedecessore factas ut praefertur, expeditasque desuper illius litteras praesertim, cum omnibus et singulis privilegiis, gratiis et indultis, ac dispositionibus, concessionibus, facultatibus et ordinationibus, aliisque in eis contentis et expressis, apostolicâ auctoritate, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robor adiicimus; ac eisdem expONENTIBUS, ut ipsi hospitium praefatum, illiusque hospites et ministros, a supradictâ domo eremitarum in palatium praedictum transferre et transportare; ipsi autem hospitio, postquam sic translatum et transportatum fuerit, illiusque hospitibus, ministris et personis quibuscumque in eodem palatio pro tempore degentibus, ut¹ omnibus et singulis privilegiis, exemptionibus, libertatibus, facultatibus, aliisque gratiis et indultis, tam spiritualibus quam temporalibus, per praesertim Clementis praedecessoris litteras quomodolibet concessis, ut prius, uti, frui et gaudere libere et licite possint et valeant respective, salvâ tamen in suo robore quoad reliqua omnia et singula remanente earumdem Clementis praedecessoris litterarum dispositione,

¹ Particulam ut nos addimus (R. T.).

Confirmatio erectionis hospitii et litterarum Clementis X, necnon eiusdem translationis.

auctoritate et tenore praedictis concedimus et indulgemus.

Clausulae. § 4. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quaecumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Obstantium revocatio. § 5. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon omnibus et singulis illis, quae in litteris praesertis concessa sunt non obstat, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXII aprilis MDCLXXXVI, pontificatus nostri anno X.

Dat. die 22 aprilis 1686, pontif. an. X.

CLXVI.

Statuitur, ut loca sancta Palaestinae a fratribus Ordinis S. Francisci de Observantia, uti prius, custodiantur.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

A rege et regina Siciliae tradita fuero loca sancta Palaestinae custodiae praedictorum fratrum. § 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius Petrus Marinus Sormanus minister generalis Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantia nuncupatorum, quod (cum dudum clarae memoriae Robertus rex et Sancia regina Siciliae a tunc existente sultano Babiloniae, qui

1 Alia privilegia horum fratrum vide const. ed. MDCLXXIX, die 27 novembris, pontif. IV, et const. ed. MDCLXXXVI, die 5 septembris, pontif. X.

sepulchrum Domini et alia sacra loca ultramarina proprio ipsius Redemptoris sanguine dedicata detinebat occupata, obtinuissent ut fratres dicti Ordinis intra ecclesiam eiusdem sepulchri possent continue commorari et ibidem missarum solemnitas et alia divina officia solemniter celebrare, et iam certi fratres Ordinis praedicti actualiter essent ibidem, dictusque sultanus coenaculum Domini et capellam, in qua apostolis Spiritus Sanctus apparuit, et aliam capellam, in qua Christus, beato Thoma praesente, post resurrectionem suam apostolis se ostendit, regi et reginae concessisset eisdem; ipsa vero regina locum aedificasset in Monte Sion, intra quem coenaculum et dictae capellae sita erant, ubi videlicet fratres dicti Ordinis sumptibus propriis continue tenere intendebat ad divinum obsequium in sepulchro et aliis praedictis locis sacratissimis impendendum, ac tres personas saeculares etiam quae ipsis fratribus servirent et necessaria administrarent) felix recordationis Clemens Papa V, praedecessor noster, volens eorumdem regis et reginae votis et desideriis annuere, generali et Terraelaboris Ordinis praedicti ministris, et cuilibet eorum, vocandi tunc et in posterum ad eorum praesentiam auctoritate apostolica, ad requisitionem dictorum regis et reginae, vel alicuius eorum, aut successorum suorum, de consilio seniorum dicti Ordinis, fratres idoneos et devotos de toto Ordine, usque ad certum numerum, de quibus, considerata qualitate negotii, vidissent expedire, et eos ad serviendum in divinis, tam in ecclesia dicti sepulchri dominici, quam in sacro coenaculo et capellis praedictis (habita prius informatione de conditione fratrum ipsorum, quos vocavissent, a ministris provincialibus dicti Ordinis unde fra-

tres ipsi pro tempore assumerentur), deputandi, eosque ad partes illas destinandi, ac etiam alios ex ipso Ordine, cum aliqui ex eis defecissent, toties quoties expediret, subrogandi, ac eis dandi licentiam ibidem commorandi, contradictores quoque per censuram ecclesiasticam, appellatione postposita, compescendi, plenam et liberam, sub certis modo et forma tunc expressis, concessit facultatem, et alias, prout in ipsius Clementis praedecessoris litteris, XI kalendas decembris pontificatus sui anno I desuper expeditis, uberius dicitur contineri.

Expulsio dictorum fratrum post quartum saeculum.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, loca sancta praedicta subinde a dictis fratribus quatuor fere saeculorum decursu custodita fuerint; sed Turcae nuper illos inde eiecerint et schismaticos eorum loco introduxerint, qui illa de praesenti detinent occupata; ipse vero Petrus Marinus minister generalis (qui, antequam ad generalatum Ordinis praedicti assumeretur, quinquennii spatio eorumdem sanctorum locorum regimini et custodiae praefuit) in visitatione provinciarum Germaniae et Hungariae dicti Ordinis (quam nuper obiit, et in cuius decursu vexillum Sanctae Crucis intra limites conventus sui Ordinis in oppido Neuheusellae christianorum armis e manibus Turcarum fortiter recuperato, reconciliata eiusdem Ordinis ecclesia ibidem existente, cum singulari animi sui gaudio plantavit) cum principibus christianis, sacro foedere contra eosdem Turcas sociatis, de praefatis locis sanctis et praesertim sepulchro dominico ad custodiam fratrum dicti Ordinis restituendis omni studio egerit, ipsique principes ei declaraverint sibi in animo firmiter fixum esse super praesenti bello cum Turcis praedictis nullo modo pacisci, nisi inter

praecipuos articulos reintegratio atque restitutio eorumdem fratrum ad pristinam custodiam sanctorum locorum Palaestinae et praecipue sepulchri dominici omnino stabilatur: nobis propterea dictus Petrus Marinus minister generalis humiliter supplicari fecit ut in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignarémur.

§ 3. Nos igitur, laudabilem eorumdem principum confoederatorum zelum atque pietatem plurimum in Domino commendantes, eorumque piis votis et armis paternam charitatem benedicentes, ac eundem Petrum Marinum ministrum generalem specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, supradicta sancta loca Palaestinae, sive Terrae Sanctae, ac praesertim sanctissimum domini nostri Iesu Christi sepulchrum, quemadmodum antehac, et usque ad nuperam praefatorum schismaticorum occupationem atque usurpationem, per fratres Ordinis praefati ex huius sanctae Sedis Apostolicae concessionem custodita, recta et gubernata fuerunt, ita in posterum quoque ab iisdem fratribus custodiri, regi et gubernari debere, auctoritate apostolica, tenore praesentium, statuimus et ordinamus.

§ 4. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore

Statutum de custodiendis locis sanctis a dictis fratribus, uti ante expulsionem.

Clausulae.

spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab illis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinariorum et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contrariorum derogatio.

§ 5. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides transumptorum.

§ 6. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Petrum, sub anno Piscatoris, die xxx aprilis MDCLXXXVI, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 30 aprilis 1686, pontif. anno x.

CLXVII.

Conceduntur indulgentiae perpetuae fratribus sancti Francisci de Observantia

docentibus doctrinam christianam, ac christifidelibus eam audientibus, et ad id cooperantibus.

Innocentius Papa XI.
ad perpetuam rei memoriam.

Pietatis et christianae charitatis operae ubique locorum cum divini cultus incremento exerceri cupientes, christifideles quoscumque, praesertim sub suavi religionis iugo Altissimo famulantes, ut ad illa exercenda promptiores reddantur, indulgentiis et peccatorum remissionibus invitamus, prout ad christianam propagandam religionem et animarum salutem procurandam conspicimus in Domino salubriter expedire.

Exordium.

§ 1. Cum itaque (sicut accepimus) dilecti filii fratres Ordinis Minorum sancti Francisci de Observantia nuncupatorum, inter pia quae exercent opera, etiam pueros et adultos quoscumque per universum christianum orbem catholicae fidei rudimenta et christianas omnes virtutes accurate doceant: nos, pro nostri pastoralis officii munere hoc pium, christianaeque reipublicae necessarium opus, ex quo hactenus uberrimi fructus provenerunt, ac multo uberiores posthac proventuros speramus, confovere volentes, ut eorumdem fratrum devotio ad dictum opus exercendum in dies magis augeatur, de omnipotentis Dei misericordia ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius auctoritate confisi, supplicationibus quoque dilecti filii Francisci Diaz a S. Bonaventura, commissarii generalis curiae pro familia ultramontanâ dicti Ordinis, nomine nobis super

Indulget ut in rubrica.

1. Concessae fuerunt indulgentiae confraternitatis doctrinae christianae a Paulo V const. ed. MDCVII, die 6 octobris, pontif. III. Horum vero fratrum indulgentiae leguntur in huius Pontificis const. ed. MDCLXXVII, die 11 iunii, pontif. I, et const. ed. MDCLXXXVII, die 22 ianuarii, pontif. XI.

hoc humiliter porrectis inclinati, omnibus et singulis dicti Ordinis fratribus, et aliis universis christifidelibus ubique locorum existentibus, ac cum iisdem fratribus ad infrascripta cooperantibus, qui de superiorum suorum licentia respective ac de consensu Ordinariorum locorum pueros et adultos quoscumque doctrinam christianam iuxta decreta Concilii Tridentini docere, aut eidem dum docetur interesse consueverint, si, vere poenitentes et confessi, sanctissimo Eucharistiae sacramento die festo ab iisdem Ordinariis in ecclesiis, in quibus doctrina christiana docetur, semel in anno designando refecti fuerint, plenariam; necnon ipsis, qui vere similiter poenitentes et confessi dictum Eucharistiae sacramento sumpserint, aut id facere non valentes, animo contrito nomen Iesu saltem corde in mortis articulo devote invocaverint, plenariam similiter omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus. Praeterea illis, qui pariter vere poenitentes et confessi semel quolibet mense sanctissimum Eucharistiae sacramento sumpserint, septem annos et totidem quadragenas; qui vero in causâ fuerint ut pueri, famuli, aut quaevis aliae personae ad doctrinam christianam eant, ducentos dies; et qui diebus stationum almae Urbis nostrae hanc doctrinam in ecclesiis aut oratoriis de Ordinariis licentia docuerint, ac etiam illi qui ad eandem discendam accesserint, easdem indulgentias consequerentur, quas consequerentur et consequi possent si ecclesias stationum eiusdem Urbis personaliter visitarent; easdem etiam indulgentias visitatores scholarum doctrinae huiusmodi, qui ex commisso sibi officio visitabunt illas

1 Forsan docuerint (R. T.).

2 Potius lege consequantur (R. T.).

scholas, quas illo die visitare poterunt, consequantur, si, peccata sua confessi, sanctissimum Eucharistiae sacramento sumpserint; insuper, illis qui diebus hanc doctrinam christianam, aut publice aut privatim ut praemittitur explanaverint, centum dies; necnon omnibus et singulis praeceptoribus, qui diebus festis discipulos suos ad doctrinam christianam duxerint, eosque illam docuerint, septem annos; et qui diebus feriatis in propriis scholis eandem doctrinam explicaverint aut collationes fecerint, licet illo die non intervenerint in aliquâ scholâ docendi causâ, septem annos; omnibus autem et singulis patribus et matribus familias, qui, in suis domibus, liberis, famulis et familiaribus utriusque sexus doctrinam christianam similiter explanaverint, qualibet vice id fecerint, centum dies; item iis, qui per civitates, terras et alia loca, viros, mulieres aut pueros ad discendam eandem doctrinam christianam, ducendi causâ circumierint, septem annos; ac etiam qui extra civitates ad illam ut praesertur docendam per castra et villas exeunt, decem annos; omnibus etiam et singulis christifidelibus, qui per mediam horam doctrinae praedictae aut docendi causâ studuerint, aut eidem doctrinae interfuerint, centum dies; eisdem etiam, qui doctrinam praedictam docere solent, si infirmos visitaverint, quoties id fecerint, ducentos dies de iniunctis eis seu aliis quomodolibet per eos debitis poenitentibus in formâ Ecclesiae consuetâ relaxamus: praesentibus futuris temporibus valituris.

Clausulae.

§ 2. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 3. Volumus autem, ut si aliquae indulgentiae praedictis fratribus praemissa peragentibus a nobis vel praede-

Fides transumptorum.

cessoribus nostris, ad tempus nondum elapsum vel perpetue duraturae concessae fuerint, praesentes nullae sint, utque earundem praesentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici vel secretarii generalis dicti Ordinis subscriptis, et sigillo ministri generalis eiusdem Ordinis vel alicuius personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Petrum, sub anulo Piscatoris, die xxx maii MDCLXXXVI, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 30 maii 1686, pontif. anno x.

CLXVIII.

Confirmantur decreta Congregationum regularium et immunitatis pro exemptione syndicatorum Ordinis sancti Francisci de Observantia a foro saeculari¹.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

Species facti. § 1. Alias pro parte dilecti filii Francisci Mariae Tagliaferri, procuratoris generalis Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantia nuncupatorum, Congregationi venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositae exposito, quod dudum nonnulli Romani Pontifices, et praesertim felix recordationis Nicolaus III, Nicolaus IV, Martinus IV, Martinus V et Eugenius IV praedecessores nostri, ut vera observantia regulaeque puritas in Ordine praedicto vigeret et magis augetur, fratresque ipsius Or-

¹ A Clemente VII exempti fuere constit. ed. MDXXVI, die 16 aprilis, pont. III.

dinis ab omni dominio et proprietate alieni conservarentur, statuerant et ordinaverant, ut unicuique conventui dicti Ordinis assignaretur unus procurator sive syndicus apostolicus, qui omnes eleemosynas tam pecuniarias quam aliarum rerum colligere, illasque solum in necessitates fratrum praefatorum applicare deberet; et subinde recolendae memoriae Clemens Papa VII, etiam praedecessor noster, intuitu laborum, quos eiusmodi syndici in beneficium dictorum fratrum quocumque tempore et quavis occasione assidue sustinebant, eosdem syndicos a foro saeculari exemerat, volens ut in causis tam civilibus quam criminalibus et mixtis non nisi coram iudicibus conservatoribus eorumdem fratrum Minorum de Observantia de iustitia tenerentur, et alias, prout in ipsius Clementis praedecessoris litteris desuper in simili forma Brevis die xvi aprilis MDXXVI expeditis plenius dicitur contineri; ac in eadem expositione subiuncto, quod nonnulli dicerent privilegium huiusmodi in aliqua sui parte amplius in usu non esse, alii vero praetenderent, illud syndicis praedictis, ratione eorum officii tantum, non autem uti talibus personis, competere; unde fiebat ut fratres praedicti, non sine paupertatis et regulae quam profitentur, suarumque conscientiarum detrimento, neminem amplius reperire possent, qui eorum syndici sive procuratoris munus in se suscipere, eumque laborem assumere vellent; ideoque pro parte praefati Francisci Mariae procuratoris generalis dictae Congregationi cardinalium supplicato, ut non solum auctoritate apostolica confirmaretur dictum privilegium, sed etiam illud syndicis, sive procuratoribus huiusmodi, uti talibus personis competere declararetur; emanavit ab eadem Congregatione cardina-

Decreta referuntur sacrorum Congregationum.

lium decretum tenoris sequentis, videlicet. « Sacra Congregatio eminentissimorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita, attentam remissione libelli per sanctissimum dominum nostrum facta, referente eminentissimo Norfolkche, censuit danda esse oratori decreta alias edita, nempe super praemissis servandam esse praefatam constitutionem sanctae memoriae Clementis VII, prout praesentis decreti tenore omnino servari mandat et praecipit. — Romae xxviii martii MDCLXXXVI — G. cardinalis CARPINEUS. B. PANCIATICUS secretarius ». Porro, cum dictus Franciscus Maria procurator generalis praenarrata pariter exposuisset Congregationi venerabilium etiam fratrum nostrorum eiusdem S. R. E. cardinalium super immunitate ecclesiastica et controversiis iurisdictionalibus deputatorum, haec Congregatio censuit, danda esse decreta anteriora tenoris qui sequitur, videlicet: « Sacra Congregatio super immunitate et controversiis iurisdictionalibus habita sub die xxvi martii MDCLXXXVIII¹, circa exposita in praesenti libello, dixit danda esse decreta, ut infra, die xxxi maii MDCCXXXIX. Fanensis: provincialis fratrum Minorum Observantiae sancti Francisci; sacra, etc., censuit respondendum episcopo, ut, quoad exemptionem syndici fratrum Minorum Observantiae loci de Cortocetto, observare faciat Bullam Clementis VII, si in eo concurrant requisita eiusdem Bullae; die xvii novembris MDCCXXII. Perusina: fratres sancti Francisci Minorum de Observantia; sacra, etc., censuit servandam esse Bullam Clementis VII circa privilegium fori et exemptiones syndicatorum et procuratorum Ordinis Minorum sancti Francisci de Observantia; die iv augusti MDCLIV.

¹ Forsan 1638, vel ad summum 1686 (R. T.).

Fanensis episcopus: an syndicus fratrum Minorum de Observantia sancti Francisci gaudere debeat privilegio fori; sacra, etc., censuit huiusmodi syndicum gaudere privilegio fori iuxta constitutionem Clementis VII, die xxiii maii MDXXVI. Romana: pater commissarius generalis Curiae quaerit, an syndici et procuratores apostolici conventuum suae religionis gaudeant privilegio fori, etiam in causis tam civilibus et mixtis motis ante institutionem officiorum virtute Bullae Clementis felix recordationis Papae VII; sacra Congregatio, etc., respondit, syndicos conventuum Ordinis fratrum Minorum de Observantia sancti Francisci ex Bulla felix recordationis Clementis VII gaudere privilegio fori tam in causis civilibus quam criminalibus et mixtis etiam motis ante eorum deputationem seu institutionem ad officium syndicatus; die xv februarii MDCLXV. Recanatensis: an syndicus monialium sanctae Clarae gaudeat privilegio fori, prout gaudent syndici fratrum Minorum de Observantia; sacra, etc., censuit, huiusmodi syndicum gaudere debere privilegio fori. In quorum fidem, etc. Datum Romae, sub hac die xx aprilis MDCLXXXVI. Loco † sigilli. — I. patriarcha Antiochenus secretarius ».

§ 2. Cum autem, sicut idem Franciscus Maria procurator generalis nobis nuper exponi fecit, ipse decreta huiusmodi, quo firmiter subsistant et serventur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum desideret: nos, ipsius Francisci Mariae procuratoris generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuentes, eumque specialibus favoribus et gratis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis,

Confirmatio
relatorum de-
cretorum.

a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decreta praeinserta, a memoratis Congregationibus cardinalium respective emanata, auctoritate apostolica, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robor adiicimus; salvâ tamen semper in praemissis auctoritate earumdem respective Congregationum cardinalium.

Clausulae.

§ 3. Decernentes ipsas praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Derogatio contrarium.

§ 4. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indulgiis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâ in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; veterisque contrariis quibuscumque.

§ 5. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Fides transumptorum.

Datum Romae, apud S. Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIX iunii MDCLXXXVI, pontificatus nostri anno X.

Dat. die 19 iunii 1686, pontif. an. X.

CLXIX.

Conceditur magno magistro hospitalis S. Ioannis Hierosolymitani facultas recipiendi eos Franciae, Alverniae et Provinciae, qui actu haeresim non profiteantur¹.

Dilecto filio moderno et pro tempore existenti magno magistro hospitalis S. Ioannis Hierosolymitani,

Innocentius Papa XI.

Dilecte fili,
salutem et apostolicam benedictionem.

§ 1. Nomine carissimi in Christo filii nostri Ludovici Francorum regis christianissimi nobis nuper expositum fuit, quod, cum haeresis in regno Franciae curâ et studio ipsius Ludovici regis iam abq̄lita, ac fere omnino extirpata reperitur, et plurimi, qui illâ infecti fuerant, catholicae fidei veritatem amplexi sint, spesque optima effulgeat fore ut ceteri quoque, benedicente Domino, ad sanctae Romanae et universalis Ecclesiae gremium revertantur: ipse Ludo-

Species facti.

¹ De facultatibus magni magistri vid. Urbani VIII constit. ed. MDCXXIV, die 29 martii, pontif. 1., et constitutiones in eâ laudatas; item illam Alexandri VIII const. ed. MDCXC, die 5 augusti pontif. 1, ubi agitur de hospitalis aulario.

vicus, de aeterna salute temporalibusque commodis subditorum suorum christianâ charitate regiâque providentiâ sollicitus, plurimum cupit, illis, ac praesertim nobilibus, suos suorumque progenitorum errores et haereses, post eorum conversionem, non esse impedimento, quominus in religione istius hospitalis sancti Ioannis Hierosolymitani Christo militare, ac christianam religionem, fidemque orthodoxam adversus infideles, adspirante superni favoris auxilio, tueri atque propagare, simulque natalium et meritorum suorum praerogativis congruentibusque eorum virtuti praemiis et honoribus frui et gaudere valeant. Nobis propterea idem Ludovicus rex humiliter supplicari fecit ut in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur.

Concessio facultatis de qua in rubrica.

§ 2. Nos igitur, ad praeclara, omnisque humanae laudis praeconium longe supergressa ipsius Ludovici regis in Ecclesiam Dei, nosque¹ in hanc sanctam Sedem promerita paternae dirigentes considerationis intuitum, piaque eius studia, quantum nobis ex alto conceditur, adjuvare cupientes, huiusmodi supplicationibus inclinati, tibi, cum omnibus et singulis illis, qui, intra limites linguarum Franciae, ac Alverniae et Provinciae dicti hospitalis nati, ab haeresi ad catholicae fidei veritatem Ecclesiaeque catholicae unitatem iam conversi sunt, et in futurum convertentur, sive etiam, quamvis ab initio catholici, ex progenitoribus tamen haereticis nati sint, dummodo tamen in eadem fide et unitate constantes existant, super praeteritâ, et forsitan adhuc durante eorum respective parentum, avorum, aliorumque ascendentium, seu maiorum, haeresi, indeque contra eos quomodolibet

resultante impedimento quocumque, ita ut illo minime obstante, si nullum, aliud eis huiusmodi in hoc canonicum obstet impedimento, ipsique ad id ceteroqui idonei reperiantur, in fratres milites de iustitiâ, ac cappellanos conventuales et servientes armorum, aliosve cuiusvis gradus et conditionis religiosos praedictarum linguarum Franciae, ac Alverniae et Provinciae, intra quarum limites respective nati fuerint, servatis aliâs servandis, recipi et admitti, et sic recepti, omnibus et singulis iuribus, praerogativis, praeeminentiis, honoribus privilegiis, gratiis et indultis, quibus alii fratres milites de iustitiâ, ac cappellani conventuales et servientes armorum, aliosve cuiusvis gradus et conditionis religiosi linguarum huiusmodi, tam de iure, usu et consuetudine, quam aliâs quomodolibet, utuntur, fruuntur et gaudent, ac uti, frui et gaudere possunt et poterunt in futurum, pari modo et absque ullâ prorsus differentiâ, ac ad quemcumque effectum, etiam specificâ et individuâ mentione et expressione dignum, uti, frui et gaudere libero et licite possint et valcant, respective, in omnibus et per omnia, perinde ac si nec ipsi, nec eorum parentes, avi, ceterique ascendentes, seu maiores, haeresi unquam infecti fuissent, nec ab Ecclesiae praedictae unitate unquam recessissent, auctoritate nostrâ apostolicâ opportune dispensandi, eisque concedendi et indulgendi, plenam et amplam facultatem, eadem auctoritate, tenore praesentium, tribuimus et impartimur.

§ 3. Non obstantibus praemissis, ac apostolicis, et in universalibus provincialibusque conciliis editis, generalibus vel specialibus, constitutionibus et ordinationibus, necnon praefatorum hospitalis et linguarum, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione aposto-

Contrarium derogatio

¹ Potius lege nos, atque pro nosque (n. r.).

licā, vel quavis firmitate aliā roboratis, statutis et consuetudinibus, stabilimentis, usibus et naturis, ac ordinationibus capitularibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac insertis habentes, illis aliās in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Petrum, sub anno Piscatoris, die xxv iunii MDCLXXXVI, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 25 iunii 1686, pontif. anno x.

CLXX.

Confirmantur decreta ministri generalis Ordinis fratrum sancti Francisci de Observantiā a cardinali protectore approbata circa missionum seminaria in Hispaniā et Indiis Occidentalibus¹.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

Exordium.

Ecclesiae catholicae per universum terrarum orbem diffusae regimini, meritis licet imparibus, divinā dispositione praesidentes, ea, quae a superioribus regularibus ad christianae religionis fideique catholicae propagationem, rectamque fidelium in sacra doctrinā et moribus christianis institutionem, ac etiam religiosorum ministrorum in seminariis ad eum finem institutis et instituendis pro tempore degentium felicem directionem, pie prudenterque de-

¹ Alia ministri generalis decreta pro Indiis Occidentalibus extant constit. edit. MDCLXXXIII, die 4 octobris, pontif. VIII. De dictis vero seminariis vide constit. ed. MDCLXXXVI, die 16 octobris, pontif. XI.

creta atque ordinata esse noscuntur, ut firma semper atque inviolata persistent, apostolici muniminis praesidio, cum id a nobis petitur, libenter coroboramus.

§ 1. Exponi siquidem nobis nuper fecit dilectus filius Franciscus Diaz a sancto Bonaventura, carissimi in Christo filii nostri Caroli Hispaniarum regis catholici concionator et theologus, ac pro ultramontanā familiā fratrum Minorum Ordinis sancti Francisci de Observantiā nuncupatorum in Romanā Curia commissarius generalis, quod dilectus etiam filius Petrus Marinus Sormanus, minister generalis dicti Ordinis, per suas patentes litteras dilecto pariter filio Antonio Linaz missionum eiusdem Ordinis in Indiis Occidentalibus praefecto directas, diversa decreta et ordinationes edidit, prout continentur in eisdem¹ patentibus litteris tenoris qui sequitur, videlicet:

« Fr. Petrus Marinus Sormanus a Mediolano, lector iubilatus, sanctae Inquisitionis qualificator, exguardianus Hierosolymitanus, ac totius Ordinis fratrum Minorum minister generalis, etc., servus, etc., dilectissimo nobis in Christo P. F. Antonio Linaz, missionum nostri Ordinis in Indiis Occidentalibus auctoritate apostolicā praefecto, salutem in Domino sempiternam.

Cum memoriā retineamus beatum Franciscum, inclytum nostri Ordinis fundatorem, divinā revelatione cognovisse, et suos pro aliorum salute vocatos fuisse, iuxta illud, quod ei Ecclesia accinit, *Sanctus Franciscus, quid faciat instructus, non sibi soli vivere, sed aliis proficere vult Dei zelo ductus*; ac insuper cum attentā mente cogitemus, quod ipse seraphicus pater anno a suā conversione undecimo, multis cum periculis iter, ut Soldani praesentiam adiret, serventer aggressus fuit, et quinque observantis-

¹ Forsan eiusdem pro eisdem legend. (R. T.).

In sequentibus litteris praefecto missionum occidentalium directis continentur praedicta decreta.

Causae decretorum.

simos fratres ad Miramolinum destinavit, ut, ipse Orientis, illi Occidentis populis salubre Christi praedicantes evangelium, mundum quasi totum ad sanctam fidem converterent, in qua sollicitudine Ordo noster, ut ex quamplurimis Summorum Pontificum diplomatibus apparet, per observantes missionarios, a suis primordiis ad usque praesens tempus mirabiliter effulsit: praedicti muneris in seraphicā nostrā religione conservationi ac praefati exercitii missionum laudabili incremento consulere desiderantes, consultationibus necessariis praehabitis, mature decrevimus, tibi praecipere, prout tenore praesentium cum merito salutaris obedientiae praecipimus, ut, tamquam commissarius ad infrascripta delegatus, per provincias in ultramontanis regnorum ac insularum Hispaniae partibus nostrae obedientiae subiectas sedulo circumeas, sanctumque missionum ministerium in civitatibus, locis et castellis tibi benevisis de consensu Ordinariorum exerceas, ac religiosos, quos in praefatis provinciis ad sacrum missionum exercitium et conservationem idoneos repereris, ad illud amplectendum exhortari monereque cures, et eos, qui divinā inspirante gratiā sponte in partes Indiarum ire voluerint, charitative recipias, ac ad praefatum laudabile munus nostri nomine destinare sollicites, eisdemque per suas¹ litteras unum ex seminariis seu collegiis in Hispaniae atque Indiarum partibus erectis et erigendis, iuxta statuta a sanctissimo domino nostro Innocentio XI die VII maii MDCLXXXVI approbata, assignare poteris, ipsique in illud ad morandum statim proficisci teneantur. Et, ne in tam sancto opere meritum obedientiae desit, omnibus, qui, ut praefertur, se sponte obtulerint, et sub formā praefatā ad ali-

¹ Potius lege tuas (R. T.).

quod ex seminariis praedictis fuerint destinati, ad meritum obedientiae praecipimus, ut praefatum iter et opus exemplo discipulorum Christi Domini, iuxta praedictorum statutorum praescriptum, devote exequantur, pro certo sperantes, quod, sicut in labore eos imitati fuerint, ita et in praemio eis sociabuntur, per eandemque obedientiam, ac sub poenis in memoratis statutis a Sanctā Sede approbatis contentis, omnibus nostri Ordinis fratribus, cuiuscumque gradus, conditionis et reformationis sint, praecipimus, ut, sub nullo pretextu, specie aut colore, ac sub nullā formā, dictos fratres, a te, ut praefertur, selectos et admissos, detineant, retrahant seu impediunt, sed potius eos statim licentent, et in seminaria abire permittant, pro quo tam euntibus quam permittentibus, suadentibus, aut cooperantibus sancti Patris nostri benedictionem libentissime ex nunc et pro tunc impartimur. Tuam tamen conscientiam oneramus ad hoc, ut sollicitam curam adhibeas, ne religiosi incapaces, parum idonei, vel in moribus apud suas provincias male audientes, ad tam sanctum opus assumantur; sic enim animarum saluti consulatur, et fidelibus ac infidelibus scandalorum occasio non ministrabitur. Et, ne praefati fratres a te selecti, dum tecum in itinere, ac extra collegia missionariorum in exercitio missionum morati fuerint, absque pastore remaneant, tibi praecipimus, ut eis praesis, illisque per obedientiam iniungimus, ut tibi tamquam suo vero ac legitimo praelato delegato in omnibus et per omnia, ac eo modo, quo nobis obtemperarent, si praesentes essemus, pareant et obediant. Praeterea tibi facultatem transmittendi in proprias provincias religiosos illos tam receptos et in aliquo collegio non-

¹ Videtur legendum iam pro tam (R. T.).

dum incorporatos, quos inhabiles vel minus idoneos ad missionum munus peragendum recognoveris, et recipiendi alios loco illorum, praememoratis statutis inhaerendo et eorum observantiam commendando, plenarie impartimur. Et si aliquis e sociis tuis, vel e missionariis missionum exercitio vacantibus, in infirmitatem extra collegium ceciderit, ac in aliquo ex conventibus nostrae obedientiae subiectis demorari contigerit, praedicti conventus superior ac ceteri religiosi illum usque ad perfectam valetudinem curare, et ei iuxta regulam inservire omnino sint adstricti.

De delegato subdelegato et alio.

Insuper tibi permittimus, quod, si propter magnam distantiam, aut aliquam aliam causam, ad aliquas ex praelibatis ultramontanis et Indianis provinciis personaliter ire non potueris, auctoritatem ad omnia illa peragenda, quae immediate faceres si praesentialiter adesses, alicui vel aliquibus e sociis tuis, aut alteri e nostri Ordinis missionariis, cum superioritate et facultatibus tibi in praesentibus litteris concessis, in omnibus et per omnia subdelegare ac communicare valeas: ille autem vel illi alteri subdelegare nullatenus poterunt. Quo vero ad facultates, volumus et tenore praesentium concedimus, quod tu, et fratres praedicti, qui ad praefatam subdelegationem in praememoratis Hispaniae et Indianum provinciis assumpti fuerint, eadem absolvendi, dispensandi, commutandi, etc., auctoritate et facultate super fratres, moniales et saeculares in foro conscientiae gaudeant, qua minister generalis, si ibi esset, uti ac frui valeret. Utque praedictae auctoritates et facultates effectu non careant, omnibus et singulis utriusque sexus personis in praefatis provinciis obedientiae nostrae subiectis, cuiuscumque gradus, dignitatis ac superioritatis sint, per sanctam obe-

dientiam, ac sub poenam maioris excommunicationis ipso-facto incurrendam, nec non privationis vocis activae et passivae per triennium, praecipimus et mandamus, ut se¹, et socios tuos sub forma praedictam subdelegatos tuis desideriis cooperantes, in suis locis, conventibus, capellis, oratoriis et ecclesiis; quoties pro privata, secreta ac fraterna collatione, vel pro publica a vobis faciendam praedicatione, confessionibusque de licentia Ordinariorum audiendis, a quolibet vestrum requisiti fuerint, benigne et charitative ac sine ulla repugnantia recipiant. Et si pro alicuius monialis infirmae, seu in articulo mortis constitutae, sacramentali solatio, aut ad moriendum in Domino religiosam assistentiam in aliquo monasterium ingredi necessarium fuerit, supradicta iurisdictio spiritualis etiam pro his casibus concessa ac praestita intelligatur. Quando vero ad aliquod ex missionariorum seminariis seu collegiis in Indianum et ultramontanae familiae partibus hucusque erectis et in posterum erigendis seu fundandis accesseris, ac dum in illo cum sociis praefatis moratus fueris, seu ipsi socii subdelegati inibi separatam moram trahant, sola auctoritate et facultatibus ad sacramentale forum spectantibus vos frui posse decernimus, et omnia alia iurisdictione, alterius praelaturae titulo non obtenta, spoliatos declaramus; ex hoc tamen effectum litterarum patentium et commissionum, quas antea dederis, non suspendimus, imo illum sortiri peroptamus; et sub poenis praedictis stricte praecipimus, tibi ac sociis tuis ceterisque subdelegatis simul iniungentes, ut, licet de familia dicti collegii non sis, illius guardiano, iuxta praescriptum praedictorum statutorum a Sancta Sede ut praefertur approbatorum, in-

¹ Potius lege *te* (R. T.).

omnibus, quae ad hospites et moratores respective spectare dignoscuntur, inviolabiliter pareatis et obediatis: idque ipsum in aliis Ordinis conventibus in signum reverentiae faciatis, quando in damnum exercitii missionum non vergat, seu cum illo incompatible fuerit. Ceterum, quando e seminario seu collegio, in quo de familia seu hospes fueris, exire decreveris, socios ac missionarios, quos ad praefatum missionum munus in illis partibus infidelium, in quas eos necessarios iudicaveris et magis idoneos credideris, spontanea illorum voluntate ad id requisita praecedente, de consilio discretorii seminarii praedicti seligere ac tecum ferre licite valebis. Si autem guardianus cum maiori parte discretorii tibi, quoad hoc, contradixerint, superiorum generalem, sub cuius iurisdictione praefatum seminarium fuerit, certiore facies, ac habito illius consensu, et non aliter, nisi prius ad id legitimam obtinisses delegationem, guardianus et discreti tuis votis acquiescere teneantur; etenim nulla ratio suadet, quod ille, qui commissarius missionum fuerit, electionem operariorum, iuxta locorum et terrarum infidelium necessitatem, facere non possit. Post praefatum exitum vero, et quando per praedictas¹ Hispaniae et Indianum provincias de novo circumeas, vel quoties, ut supradictum est, alios fratres ad quaerendum alios missionarios, seu aliqua collegia missionum erigenda mittas, aut personaliter eas, te et dictos fratres memorata superioritate et facultatibus supradictis uti ac frui posse, aequae ac ut supra stabilitum manet, sancimus et declaramus. Eisdemque vos et omnes alios nostri Ordinis concionatores et confessarios, in praefatis missionum collegiis tam erectis quam erigendis incorporatos, gaudere debere

¹ Edit. Main. legit *praedictos* (R. T.).

decernimus, sancto missionum operi ac laudabili muneri ipsos in terris tam fidelium quam infidelium vacare, seu in praefatis collegiis applicatos esse contigerit. Nullusque memoratorum collegiorum guardianus sub aliquo praetextu tuum exitum e conventu seu collegio, aut egressum e loco, in quo collegium fuerit, impedire praesumat, nec socium gratum, a te, tenore praesentium, eligendum, et, quoties opportunum fuerit, mutandum, in aliis exercitiis occupare audeat; sed statim ac ab ipso benedictionem petas, te cum praedicto socio licentiarum teneatur, ut sic tuum munus tam in terris fidelium quam infidelium, et in omni eventu ac necessitate facilius et convenientius exequi valeas. Si enim fratres, qui Terraesantae, ac quaestuationi pro illa applicati sunt, hac independentiam a superioribus locorum fruuntur; illa potiori iure commissarius missionum infidelium conversioni ac animarum lucro totis viribus deditus frui, potiri et gaudere debet.

De seminariis erigendis.

Praeterea, ut melius infidelium conversioni et omnium animarum saluti salubrius in praedictis ultramontanae familiae et Indianum provinciis pro nunc et in posterum provideatur, volumus et tenore praesentium sancimus, ut in qualibet ex dictis provinciis, ubi aliquod seminarium seu collegium missionariorum nostri Ordinis auctoritate sacrae Congregationis de Propaganda Fide non fuerit erectum aut approbatum, nec erigi aut fundari permittatur in futurum, unus ex conventibus iam fundatis in collegium et seminarium pro missionariis nostri Ordinis educandis erigatur; ac eo modo, et sub illa forma, dicta collegia in dictis provinciis iam erecta et in posterum erigenda gubernari, quoad omnia quae dictae sacrae Congregationis au-

¹ Videtur deesse *cum* vel *quoties* (R. T.).

cloritam non respiciunt, semper te-
neantur, sub qua in statutis praedictis,
a Sanctitate D. N., praefata die VII maii,
approbatis, regi ac gubernari praeci-
pimus. Praedicti autem conventus ad
tam laudabilem finem destinandi de nu-
mero recollectorum esse possint et de-
beant, si aliqua ineluctabilis ratio aliud
non suadeat; quod iudicio et arbitrio
superiorum generalium illarum partium,
qui de praesenti sunt, et pro tempore
fuerint, committere censuimus, eisdem,
sub S. P. N. Francisci indignatione, et
poenis ab eminentissimo protectore et
eius successoribus pro suo arbitrio in-
figendis, simul praecipientes, ut, quando
a te vel ab eo alio religioso a te des-
tinato requisiti fuerint, conventum ad
dictam missionariorum educationem in
qualibet provinciâ assignent, et ultra
quatuor menses, a die requisitionis nu-
merandos, dictam assignationem protra-
here seu suspendere non praesumant
nec audeant; et si secus fecerint, illius
S. P. N. Francisci sententiae memores
sint, in quâ suae et totius caelestis cu-
riae maledictionis poenam illis imponit,
qui confundunt ac destruunt, quod Al-
tissimus per sanctos fratres huius Ordinis
aedificavit et aedificare non cessat.
Te autem in Domino exhortamur, ut per
te ipsum, aliosque ad id idoneos mis-
sionarios, seu probos ac sanctitate mo-
rum pollentes religiosos, a te sobrie
eligendos, praefatis erectionibus, tam in
Hispaniae quam Indiarum omnium regi
catholico subiectarum partibus ardentem
invigiles, illarumque executioni, promo-
tioni et stabilimento sedulo vaces, atque
Deo et Ordini nostro in opere adeo san-
cto inservire nunquam cesses. Ad quod
te et socios tuos, ac omnes alios reli-
giosos a te destinandos, qui praelibatis
erectionibus operam sponte dederint,
superioribus generalibus et particulari-

bus illarum provinciarum, in quibus me-
moratae erectiones faciendae sint, enixe
commendamus, earumdemque provin-
ciarum consensum, quatenus opus sit,
vestigii nostri praedecessoris inhaeren-
tes, qui illam pro erectionibus tempore
sui generalatus factis et dispositis sup-
plevit, per praesentes pro nunc et in
posterum, auctoritate ministri generalis
qua fungimur, iuridice ac legitime sup-
plemus, et ab illis peti et expectari non
debere declaramus. Insuperque te ac
dictos fratres principibus christianis,
praecipue regi catholico, eiusdemque
maiestatis consiliariis, submissee ac reve-
renter commendamus, sperantes, quod
in tribunali tantae pietatis nihil utilius
ac magis expediens creditur¹, quam hoc
inceptum ad finem regiam protectione
perducere, ut tot bene instructis ac edu-
catis operariis existentibus, aditus et
ingressus in Indiarum aliorumque in-
fideliarum partes illis tantum conferatur,
et quaerentibus quae sua sunt (quod
Deus avertat), et non Iesu Christi, om-
nino denegetur. Postquam vero septem
seminaria sub formâ praedictâ erecta
fuerint, ac missionibus in Hispaniae pro-
vinciis applicata reperiantur, harum vi-
gore sancimus, quod transitus in India-
rum missiones omnibus religiosis pro-
vinciarum Hispaniae, qui prius per duos
annos, vel aliud spatium a nostro India-
rum commissario generali Matrili exi-
stenti assignandum, augendum vel mi-
nuendum, in aliquo ex praedictis semi-
nariis seu collegiis, suae religiositatis,
idoneitatis ac vocationis testimonium
et indicia non dederint, accedente con-
sensu et placitis necessariis, omnino in-
terdicatur: hac enim providentiâ pro-
vinciarum in Indiis existentium refor-
mationi, si illâ indigent, consulatur, et
fidelium tam in illis quam Hispaniae

¹ Aptius lege credetur (R. T.).

partibus aedificationi, infidelium con-
versioni, omnium animarum saluti, et
nostrae regulae observantiae puriori;
ac totius Ecclesiae decori maximopere
inservietur, et tot seminariorum nume-
rus in Hispaniae provinciis superfluus
aut sine fine Deo gratissimo non repu-
tabitur.

De delegatis,
commissariis et
aliis.

Ceterum, quia tui corporis vires ad
adeo immensum laborem non suffi-
cient, ideo praesentium tenore decer-
nimus, quod te cum P. N. Francisco Sal-
mezone, seminarii de Sahagura erectore,
ac zelantissimo per totam Hispaniam
missionario concionatore, fraternaliter
coniungas, teque et¹ praefatum patrem
Salmezonem commissarios nostros dele-
gatos ad dictarum erectionum effectum
consequendum, cum omnimodâ inden-
dentiâ unius, in dimidiâ parte provin-
ciarum Hispaniae, ab alio in alterâ dimi-
diâ, iuxta repartitionem inter vos prius
concordandam, instituimus et pronun-
ciamus, ac vobis et sociis vestris, aliis-
que probis religiosis, qui de consensu
vestro praedictis erectionibus operam
dare voluerint, eorum curam et sollici-
tudinem enixe commendamus. Et ne
praedictus pater Salmezon, eiusque so-
cii, ac alii fratres, qui eum in operâ
adeo sanctâ sequi voluerint, debitâ au-
toritate, facultatibus et superioritate
necessariâ careant, eos omnibus gratiis,
facultatibus, superioritatibus et privile-
giis respective, tibi, sociisque tuis, ac
aliis te sequi eligentibus, tenore praesentium
concessis, aequae ac pariformiter,
respective tamen, uti et frui posse
ac debere volumus et declaramus. Tibi
autem in Indiarum Occidentalium rebus
ac necessitatibus experto facultatem fa-
cimus, ut ex concionatoribus missionariis
in provinciis Peruanis existentibus,
unum, qui tibi magis idoneus appareat,

¹ Particulam et nos addimus (R. T.).

nomine nostro eligas, qui in praefatis
provinciis, commissario generali illarum
partium subiectis, praedictis erectioni-
bus invigilet, et ibi commissarius mis-
sionum sit et appelletur, aliumque² exi-
stentibus in provinciis novae Hispaniae
ac Philippinarum, ad eundem effectum,
et cum eodem titulo pro illis partibus,
dum ad illas non perveneris, nominare
poteris; et, si necesse fuerit quod distin-
ctus ad provincias Philippinas destine-
tur, alium pro illis destinare valebis.
Praedicti autem missionum commissarii,
a te eligendi, eadem auctoritate et su-
perioritate ac similibus facultatibus, tam
pro erectionibus, quam pro exercendis
missionibus et quaerendis ad illas re-
ligiosis, potiri et frui poterunt, quibus
tuarum³ tenore uti, frui ac potiri vales,
quae tibi pro eisdem partibus etiam de-
servient, et nunquam, nisi per Aposto-
licam Sedem aliud fuerit determinatum,
sub ullo praetextu finientur. Eademque
duratione praefatâ auctoritas, superiori-
tas et facultates patre Francisco Salme-
zoni concessae durabunt, nisi etiam aliter
per eandem Sanctam Sedem fuerit
stabilitum. Unicuique autem vestrum
praecipimus, ut, tam pro seminariis ere-
ctis ac erigendis, quam pro exercitio mis-
sionum in Indiarum partibus erigendo,
idoneos tantum religiosos admittatis; et
quando in easdem partes transire vobis
opportunitatem visum fuerit, illuc tenore
praesentium vos conferre poteritis. Te
vero vel praefato patre Salmezone de-
cedente, aut uno vel altero in Indias
transeunte, et dum commissarii missio-
num, quos in Indiarum regnis et pro-
vinciis, ut praefertur, elegeris, praedi-
ctum munus per septennium exercue-
rint, alii, vestro et illorum loco, a supe-
rioribus generalibus illarum partium

¹ Deest praeposit. ex (R. T.).

² Potius lege tu harum pro tuarum (R. T.).

respective, qui pro tempore fuerint, eligantur; in eorum tamen electione illa forma servari debeat, quae pro electione cuiuslibet guardiani seminariorum stabilitur. Utque aequalitas honoris a praefato commissariatu provenientis omnibus seminariis impartiat, primus commissarius pro qualibet provinciarum parte, cui unum supra concessimus, a seminario in illa parte primo erecto assumetur; secundus a secundo; et sic de reliquis usque ad ultimum: qui ordo iterum incipiendo semper servetur, nisi aliud superiori generali provinciarum illius partis, de assensu maioris partis guardianorum collegiorum dicti commissariatus, magis expediens pro prosperiori missionum augmento visum fuerit; unde cuilibet collegio seu seminario unus commissariatus per septennium integrum duraturus concedi debeat, etiamsi primo electus e vita migret, aut, servata eadem forma quae pro depositione et privatione guardianorum in seminariis observetur¹, et non aliter, officio privetur, seu ex alio capite inhabilis reddatur, aut ad munus incompatible, quale est guardianatus et provincialatus, officium aliquando assumatur; in iis enim casibus alius eiusdem seminarii missionarius concionator iuxta primae electionis formam ad missionum commissariatum promoveatur.

Commissarii praedicti in omnibus sui commissariatus collegiis primum locum habeant post guardianum; et, dum intra claustra cuiuslibet fuerint, eorum discreti, per tempus sui commissariatus, ultra nominatos in collegiorum statutis ut praefertur approbati, legitime erunt, nunquam tamen titulum generalem usurpent, aut commissarii generalis missionum appellari valeant; nec minus ulla iurisdictione, auctoritate aut facultate,

¹ Legerem observatur (n. r.).

ultra id quod eis supra concessum manet, uti aut gaudere praesumant, aut gubernium regulare collegiorum perturbare audeant: ad solosque guardianos spectabit novitios recipere, fratres ad praedicandum et audiendas saecularium confessiones locorum Ordinariis praesentare, et numerum missionariorum aliorumque fratrum, servatis iuxta statuta servandis, augere vel minuere; quae omnia a dictis guardianis fiant, quia forma in dictis statutis a Sancta Sede approbata aequaliter violetur. Praedicatorum vero ac confessoriorum tam fratrum quam monialium et saecularium prima institutio, necnon clericorum seu choristarum ad ordines recipiendos destinatio, ad solos superiores generales illarum partium, in quibus seminaria fuerint, spectabit: ii autem nullum instituant, promoveant seu destinent, nisi habito prius consilio et assensu in scriptis, post exactum examen, et non aliter, conferendo, maioris partis discretorii illius seminarii in quo moram trahat examinandus: at, praefato consensu interveniente, superior generalis suas litteras statim expedire tenebitur, ne seminaria, ob eius culpabilem moram, operariis necessariis privata remaneant, sed conserventur. Si aliquando contingat, quod aliquis religiosus, qui officio defensoris generalis, commissarii generalis Curiae, procuratoris generalis Ordinis, commissarii generalis familiae, ministri generalis, seu vicarii aut vicecommissarii generalis functus fuerit, ad aliquod ex dictis seminariis seu collegiis transeat, et ibi missionum exercitio vacare desideret, statim a guardiano et discretis recipiatur. Ceterum, ne propria provincia, aut ultramontana familia, seu totus Ordo viris in gubernio adeo expertis omnino privetur, dictus pater, etiamsi in collegio seu seminario de familia vivat,

De sollicitudinibus Tertii Ordinis.

suffragia, subrogationes, praeeminentias et privilegia sibi tam in propria provincia quam in familia ultramontana et Ordine toto iuxta statuta debita non amittat, illisque eo modo frui poterit, ac si a propria provincia non exivisset; sic enim missionum exercitium viris magnae auctoritatis et experientiae honorabitur, quin aliquod detrimentum in eorum defectu seu reparatione religio patiat.

Et quia, dum decori primi Ordinis S. P. N. Francisci, ac solatio et spiritualibus indigentis secundi per praesentes litteras contulimus, tertii Ordinis de poenitentia eidem sancto fundatori valde amabilis oblivisci non debemus, ut praefatus de poenitentia venerabilis Ordo a S. P. N. Francisco pro personis utriusque sexus in saeculo viventibus institutus, et a felicitis recordationis Clemente VII ac Paulo III in tres status, sub una eademque tertii Ordinis appellatione, atque eorumdem privilegiorum, gratiarum, concessionum, indulgentiarum et favorum communicatione, ac solum sub diversis statutis secundum cuiuslibet status exigentiam divisus, magis in dies augeatur, et illi sancti, qui, ut ab eodem Paulo in suo Brevi *Trium statuum* incipiente refertur, pro sanctis dicti Ordinis recensentur, sequacibus in Indiarum et totius orbis christiani partibus non careant, ac ut exemplo personarum sub regula praefati Ordinis viventium fidelium mores reformentur, virtute constitutionum apostolicarum, a Sanctitate Alexandri VII¹ in quibusdam litteris *Exponi nobis* incipientibus, die xxviii iulii mdcxvii datis, approbatarum, quas praedictus Pontifex una cum Ordinis statutis observari praecipit, praedictos missionum commissarios et seminariorum guardianos, ac alios missionarios ab ipsis destinandos au-

¹ Edit. Main. legit VIII (n. r.).

gimenti dicti Ordinis sollicitatores institimus, eisque recipiendi fideles ad hunc Ordinem tertium, illiusque professionem et exactissimam regulae, iuxta praemissa statuta ac Ordinis constitutiones in speculo seraphico contentas et explicatas, sequelam et observantiam, omnimodam facultatem impartimur; ipsaeque utriusque sexus personae, ad statum sibi in dicto Ordine tertio correspondentem sub forma praemissa admissae, cunctis gratiis, indulgentiis et concessionibus dicto Ordini tertio a Sancta Sede ut praefertur factis et elargitis aequae frui poterunt, ac illis personae aliae dicti Ordinis uti ac potiri valent et consueverunt. Ulterius tam ipsius tertii Ordinis, quam aliis utriusque sexus nostrae obedientiae seu directioni subiectis personis, intra et extra seminaria praefata degentibus, in Domino suademus, ut viae crucis gressus et devotam illorum gressuum meditationem more solito frequentent, atque ante vel post cuiuslibet meditationis morulam consuetae SS. Sacramenti stationis orationes recitent, ut indulgentias, quae a Sancta Sede revocatae non fuerint, media hac diligentiarum commutatione, iuxta summorum Pontificum concessionem, secure lucrari valeant et possint.

Postremo omnibus missionum commissariis, ac collegiorum fratribus tam subditis quam superioribus stricte iniungimus, ut in omnibus se Dei ministros, discipulorum Domini sectatores, observantiae sanctae alumnos, Sanctorum Ordinis imitatores, et sancti patris nostri Francisci eximii ardoris filios perenniter ostendant, et usui pauperissimo rerum indispensabiliter mancipent, utque illorum librorum usu sint contenti, quos secum in missiones portare necessarium et inevitabile indicaverint; si autem alios a benefactoribus receperint,

Admonitio.

rint, eos bibliothecis collegiorum statim donent, imo ad hunc tantum finem donationem praedictam acceptare poterunt; et, si contingat quod opera alicuius missionarii benefactorum elemosynis typis dentur, religiosus, qui eas (ut licet) medio syndico, et de licentiâ superiorum, pro hac necessitate determinatâ praestandâ, perceperit, et impressionis indigentis applicaverit, neququam sibi exemplarium repartitionem et librorum donationem reservet, sed id de illis fiat, quod discretorio collegii utilius ac religiosius apparuerit, semper tamen benefactores et amici spirituales praeserantur, qui digni ab auctore seu sollicitatore impressionis declarati fuerint.

Et, ne praesentes litterae ad maturae determinationis, ob aliquos, sive auctoritatis ad decernendum in perpetuum, sive alterius rationis, defectus, necessariâ firmitate careant, earumdem tenore facultatem procurandi tam apud eminentissimum dominum nostrum protectorem quam apud Sanctam Sedem necessarias confirmationes et roborationes opportunas ac perpetuam maintenancem patri Francisco Diaz a S. Bonaventura huius Curiae commissario generali plenarie impertimur, ipsique dictarum erectionum promotionem et missionum negocia in hac Curia tractanda cum facultatibus necessariis committimus, et licentiam ad postulandas in sacra Congregatione de Propagandâ Fide missionum pro memoratis commissariis praefecturas, et omnia illa agenda quae pro tam sancto opere perficiendo necessaria fuerint, libenter concedimus et elargimur. Harumque litterarum observantiam omnibus, ad quos spectat, cum salutaris obedientiae merito commendamus, et ipsis sancti patris nostri Francisci benedictionem benigne impartimur.

1 Nempe elemosynas (R. I.).

Ex hoc nostro Aracaelitano conventu, die XI maii MDCLXXXVI.

Fr. PETRUS MARINUS, minister gener. De M. R. patris, Fr. IOSEPH A LEONE, secretarius generalis Ordinis ».

Et subinde venerabilis frater noster Alderanus episcopus Portuensis, S. R. E. cardinalis Cybo nuncupatus, Ordinis praefati apud nos et Sedem Apostolicam protector, dictas patentes litteras, earumque praeinsertam dispositionem, approbavit et confirmavit per suum decretum tenoris sequentis, videlicet: « Alderanus episcopus Portuensis S. R. E. cardinalis Cybo seraphici Ordinis S. Francisci apud Sanctam Sedem protector, etc. Retroscriptas litteras patentes patris ministri generalis, earumque praeinsertam dispositionem, tenore praesentium approbamus et confirmamus, suumque effectum sortiri praecipimus et mandamus, sub poenis in statutis generalibus contra rebelles praescriptis.

Romae, XIII maii MDCLXXXVI.

A. card. CYBO protector.

IO. BAPTISTA RUSCA, etc. »

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, praefatus Franciscus commissarius generalis praemissa, quo firmiter subsistant et serventur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum desideret: nos, ipsius Francisci commissarii generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, benigne annuentes, eumque specialibus favoribus et gratis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicatio-

Decretum cardinalis protectoris.

Confirmatio relocatorum decretorum.

nibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, praeinsertas praefati Petri Marini ministri generalis patentes litteras a memorato Alderano episcopo cardinali et protectore approbatas et confirmatas, ut praesertur, cum omnibus et singulis in eis contentis, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, confirmamus pariter et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robor adiicimus, ac omnes et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus.

Clausulae.

§ 3. Decernentes easdem praesentes et praeinsertas patentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Derogatio contrariorum.

§ 4. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac, quatenus opus sit, dicti Ordinis, eiusque provinciarum et conventuum quorumcumque, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 4. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXVIII iunii MDCLXXXVI, pontificatus nostri anno X.

Dat. die 28 iunii 1686, pontif. anno X.

CLXXI.

Prohibetur monachos Congregationis Fulienensis ad aliam religionem transire sine superiorum licentiâ.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius procurator generalis monachorum Congregationis B. Mariae Fulienensis, Ordinis Cisterciensis, quod dudum felix recordationis Sixtus V, Clemens VIII et Paulus V Romani Pontifices praedecessores nostri dictam Congregationem Fulienensem, quae in regno Galliae stabilita, et per Galliam et Italiam plurimum fuit dilatata, approbaverunt et confirmaverunt, variisque gratiis et privilegiis exornarunt, illo in primis quo a praefatis Clemente et Paulo praedecessoribus in virtute sanctae obedientiae pro-

1 Constitutiones hae laudatae sunt Sixti V constit. ed. MDLXXXVI, die 5 maii, pontif. II, const. ed. MDLXXXVII, die 14 novembris, pont. III; Clementis VIII const. ed. MDXCII, die 4 septembris, pontif. I et constit. ed. MDXCIX, die 9 februarii, pontif. VIII, necnon const. ed. MDCIV, die 17 martii, pontif. XIII; Pauli V const. ed. MDCVI, die 9 iulii, pontif. II, et const. ed. MDCVI, die 10 octobris, pontif. II.

Fides transumptorum.

Species facti.

hibetur omnibus huius Congregationis monachis ne ad Ordinem Cisterciensem possint transire, alioque privilegio, Congregationi monachorum S. Bernardi in Hispania concessa, et Fuliensibus monachis per Sixtum et Clementem praedecessores praedictos communicato, quod dictis monachis prohibetur, sub excommunicationis latae sententiae poena, ne, sine superioris generalis petita et non obtenta licentia, e monasterio exire possint, etiamsi ad quemcumque alium Ordinem vel locum, seu quodcumque aliud monasterium eiusdem vel alterius cuiuscumque Ordinis transire velint. Et licet ab illo tempore, divina favente gratia, eadem Congregatio Fuliensis multum profecerit, plurimaeque habeat monasteria in quibus monachi cum summa populorum aedificatione Altissimo famulantur in vigiliis, orationibus, abstinentiis et ieiuniis multis, iuxta primaevum suae Congregationis institutum; nihilominus quidam ex illa monachi professi, quo spiritu ducti, nescitur, praetextu tamen arctioris vitae ducendae, ad monasterium B. Mariae de la Trappe nuncupatum dicti Ordinis Cisterciensis Saguntinae dioecesis, non obtenta suorum superiorum licentia, se transferre satagunt et cum effectu se transferunt (sicut de facto, mense octobri proxime elapso¹ ad hoc B. Mariae de la Trappe monasterium dilectus filius Iacobus Mauclere dictus a S. Gabriele, monachus expresse professus dictae Congregationis Fuliensis, non obtenta a superiore generali licentia, se transtulit, ibique² de praesenti perseverat, non obstante sui superioris generalis mandato, quo ei sub obedientiae praecepto iniunctum fuit, ut quamprimum ad suae stabilitatis monasterium rediret), quod quidem

¹ Edit. Main. legit *elapsi* (R. T.).

² Edit. Main. legit *sibi*que (R. T.).

in grave Congregationis sit praedictum et aliorum scandalum, cum exinde furtae egressiones, devastationes, seu obedientiae neglectus et in regulari proposito instabilitas maxime possint exoriri. Quare praefatus procurator generalis nobis humiliter supplicari fecit ut in praemissis de opportuno remedio providere, et consequenter, quod monachi dictae Congregationis Fuliensis expresse professi ad quemcumque alium Ordinem, etiam Carthusianorum, et praesertim ad dictum monasterium B. Mariae de la Trappe Ordinis Cisterciensis, animo se se ibidem associandi seu incorporandi, sine expressa superioris generalis dictae Congregationis licentia nullo modo transire possint, sub poena excommunicationis latae sententiae, tam pro receptis quam pro recipientibus, declarare et statuere, ac specialiter, ut praefatus Iacobus Mauclere, dictus a S. Gabriele, ad redeundum ad propriam Congregationem, in qua a duobus vix annis, aetatis suae circiter decimo septimo anno, professionem emisit regularem, per censuras ecclesiasticas compellatur, ordinare de benignitate apostolica dignemur.

§ 2. Nos igitur, ipsum procuratorem generalem specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum consilio, attentis narratis, petitam prohi-

Prohibitio praedicta ad instar illius monachorum sancti Mauri.

bitionem iuxta formam litterarum apostolicarum super consimili negotio pro Congregatione S. Mauri monachorum Ordinis S. Benedicti alias in simili forma Brevis expeditarum, praefatae Congregationi Fuliensis, auctoritate apostolica, tenore praesentium, concedimus; praefatum vero Iacobum Mauclere ad redeundum ad primum monasterium eiusdem Congregationis Fuliensis per censuras ecclesiasticas compellendum esse, eadem auctoritate decernimus et ordinamus.

Clausulae.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere; ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicut in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum ed inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contrariorum derogatio.

§ 4. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac omnibus et singulis illis, quae in praefatis litteris, ad favorem dictae Congregationis S. Mauri emanatis, concessa sunt non obstare, ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides transcriptorum.

§ 5. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Ma-

ioem, sub annulo Piscatoris, die v augusti MDCLXXXVI, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 5 augusti 1686, pontif. anno x.

CLXXII.

Confirmantur quaedam decreta capituli intermedii fratrum B. Ioannis Dei regnorum Hispaniae et Indiarum¹.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

Ex iniuncto nobis divinitus apostolicae servitutis munere peculiarem christifidelium, qui e fluctibus saeculi in portum vitae religiosae confugerunt, uberesque bonorum operum fructus in Ecclesia Dei assidue proferre satagunt, sollicitudinem gerentes, illis, quae pro felici prosperoque eorum regimine et gubernio provide prudenterque constituta esse noscuntur, ut firma semper atque illibata persistent, apostolici muniminis, cum id a nobis petitur, libenter adiungimus firmitatem.

§ 1. Exponi siquidem nobis nuper fecit dilectus filius Ioannes Emmanuel de Herrera, procurator generalis Ordinis fratrum B. Ioannis Dei regnorum Hispaniae et Indiarum, quod, cum per constitutiones dicti Ordinis a felicis Recordationis Urbano PP. VIII praedecessore nostro confirmatas, cap. cii, capitulis generalibus et intermediis ipsius Ordinis constitutiones ipsas mutandi vel declarandi, novasque etiam adiungendi, prout recti gubernii ratio exegerit, facultas tribuatur: ideo in capitulo intermedio

Exordium.

Decreta praedicta in capitulo intermedio anno MDCLXXXIII edita.

¹ Extat revocatio cuiusdam decreti capituli in Urbani VIII const. ed. MDCXXVIII, die 8 aprilis, pontif. v; et in Alexandri VIII const. ed. MDCXC, die 7 octobris, pontif. i, habetur confirmatio decreti cardinalis protectoris de sede generalis, et convocazione capituli.

Ordinis praedicti, quod die III maii MDCLXXXIII celebratum fuit, pro felici prosperoque Ordinis huiusmodi regimine et gubernio, facta fuerunt nonnulla acta et decreta tenoris qui sequitur, videlicet.

Acta et decreta quae religio B. Ioannis Dei regnorum Hispaniae et Indiarum fecit et ordinavit ad melius eius regimen in capitulo intermedio celebrato die III maii praesentis anni MDCLXXXIII in hospitali B. Virginis Amoris Dei curiae Matritensis, videlicet:

I. In primis¹, quia dicta religio habet aeraarium et arcam trium clavium quae sunt in potestate patris generalis et suorum duorum assistentium, ubi apponuntur et conservantur omnes quantitates pecuniarum quae acquiruntur pro canonizatione nostri patris B. Ioannis Dei dictae religionis fundatoris, et aliorum servorum Dei qui fuerunt in ea religione, ac etiam legitima et spolia religiosorum cum quantitatibus quas provinciae Indiarum mittunt in Hispaniam ad lites et negocia, sicuti ad alia, quae dictae religioni opus est in Curia Romana, et in dictis Hispaniarum regnis in diversis audientis et tribunalibus; et licet in praedictis semper habita fuerit bona cura et ratio, ipsam reddendo patres generales in fine eorum officii successoribus suis, tamen, quia super hoc nulla adest constitutio nec ordinatio, quae aliquid super hoc disponat, quae per se introducta est, cuius respectu posset deficere cum tempore eius perseverantia, et ut firma remaneat, et nihil possit innovari in praedictis tam utilis et laudabilis consuetudinis: ordinatur dictum aeraarium et arcam trium clavium perpetuo conservari, in forma quae² usque ad praesens fuerunt conser-

¹ Huiusmodi documentum corrigat primumque ipse lector (R. T.).

² Aptius lege qua (R. T.).

vata, nempe quod praedictae claves diversae sint, nec nisi omnibus simul iunctis arca huiusmodi depositorum aperiri possit; unaque ex eisdem clavibus a patre generali, reliquae a singulis assistentibus retineantur, habeatque dictus pater generalis librum rationum de receptis et expensis, et in fine sui officii rationem reddat successori suo et novis eius assistentibus de praefatis receptis et expensis factis in tempore sui officii, sicut semper fuit observatum, et relatum remanet; et casu, quo fraus vel dolus in custodia et administratione atque erogatione dictarum pecuniarum detegatur, delinquentes male versantes poenis privationis vocis activae et passivae subiaceant, et ab eorum officiis respective suspensi remaneant, et ipse pater generalis privatus, et¹ destitutus remaneat omnibus privilegiis et praerogativis ex generalibus quomodolibet competentibus, nec a quocumque nisi a sancta Sede Apostolica rehabilitari et absolvi possint.

II. Quod ultra expressum in cap. LXVIII nostrarum constitutionum ordinatur, quod superiores in eorum monasteriis habere debeant libros honorum et reddituum et expensarum in archivio et arca trium clavium, absque eo quod possint amoveri ad alium effectum, nisi ad calculandum introitus et scribendum recepta et expensa quolibet die faciendae cum assistentia consiliariorum; ordinatur, quod omne id, quod dispensator asseret expensarum causa, recipiatur et scribatur in libris, et in eadem forma et specie describatur, qua dictus dispensator asseret, absque ulla permutatione, et quod conserventur libri manuales dictorum dispensatorum, ut, quando evenerit casus visitationis, possint videri et comprobari eorumdem listae cum illis di-

¹ Particula et nos addimus (R. T.).

ctorum librorum, et quod superiores nihil possint percipere nec impendere manualiter, sed dictae expensae et necessariae sint sub onere procuratorum et dispensatorum. Praedicta ordinantur in virtute sanctae obedientiae, et poena privationis officii et activae et passivae vocis.

De priorum confirmatione.

III. Quia caput XXXIX nostrarum constitutionum ordinat et mandat officia priorum duratura esse tantum spatio trium annorum, et, his elapsis, non posse iterum eligi et confirmari in dicto officio prioratus illas personas quae iam fuerunt priores, tam in eo hospitali, ubi exercuerunt, quam in quovis alio, nisi elapsis tribus annis vacationis sui muneris; et quia sunt multi anni, quod dicta religio indiget personis idoneis pro dictis officiis, et ad deveniendum ad novam electionem opus fuit in pluribus praeteritis capitulis recurrere ad sanctam Sedem Apostolicam, et supplicare SS. D. N. pro dictae constitutionis dispensatione, qua auctoritate denuo electi fuerunt in dictis capitulis; et quia quotidie magis apparet personarum defectus ob multorum religiosorum mortem; et quia defecerunt seniores triginta annorum citra ob continuam assistentiam habitam in infirmitatibus pestis, quibus regnum Hispaniae laboravit spatio octo annorum, in quibus obierunt quamplures religiosi; et cum sint ceteri remanentes iuvenes, et absque experientia et competente aetate ad gubernandum, qua de causa, cum fuerit facta experientia aliquorum honorando eos in dictis officiis, opus fuit eos ab illis privare, ob eorum malum regimen et administrationem habitam remanentibus praedictis in magno praedictis et damno coenobiorum et hospitalium, quod non accidisset si possent denuo eligi et confirmari illi qui sunt capaces et experti in

dicto regimine: quapropter ordinatur ut in posterum possint iterum eligi et confirmari a capitulo generali vel intermedio in dictis muneribus prioratus omnes illae personae quae digne videantur dicto capitulo; in aliis tamen hospitalibus, exclusis illis, in quibus antecederet et immediate prioratus munere functi sunt, ad ipsius capituli arbitrium, et per decennium a die confirmationis proximum tantum.

IV. Quod superior non habens aulam pro infirmaria cum pleno numero lectorum, secundum fundationem vel possibilitatem hospitalis, cum suppellectilibus necessariis condecorata ad commoditatem et curationem pauperum infirmorum, privetur voce activa et passiva, et ille qui ob urgentem necessitatem hospitii extra asportaverit aliquod vel aliqua lecta, fiat cum ordinatione et expresso consensu patris generalis, qui consensus dari debeat consideratis prius motivis et indigentia quae ad id acciderit; et pro maiori praedictorum observantia debeat in singulis capitulis tam generalibus quam intermediis determinari numerus lectorum ad proportionem reddituum singulorum hospitalium, quorum priores semper debeant esse parati ad recipiendos infirmos pro numero dictorum lectorum, sub poenis supra expressis.

V. Quod nulli superiorum liceat, nec permittat subditis suis ire ad petendum eleemosynas extra territorium vel iurisdictionem sui hospitalis, in praedictis aliorum ipsius Ordinis, sub poena privationis officii et activae et passivae vocis per quatuor annos, tam superioribus, qui dictam licentiam concesserint, quam subditis, qui sub dicta permissione petierint dictas eleemosynas.

VI. Quod dicti patres superiores non possint abesse a residentia et regimine

De valetudinario.

De eleemosynis.

De superiorum sedo.

suorum hospitalium nisi spatio quatuor dierum, et hoc concurrente legitimâ causâ; et, si opus fuerit ultra praedictum tempus a prioratu abesse, id fieri nequeat absque expressâ licentiâ patris generalis vel provincialis eiusdem provinciae, sub poenâ privationis officii pro primâ vice ad annum, et, in casu reincidentiae, pro toto tempore eius officii remanente.

De domibus
novitiatus.

VII. Quia ad receptionem novitiorum non sunt domus novitiatus praescriptae in dictis constitutionibus, accipiendo eos in omnibus dictae religionis, et quia illi qui aluntur in parvis monasteriis, non habent eam perfectam educationem quae requiritur, sicuti etiam, cum sit eorum parvum hospitium, non remanent bene edocti in eorum exercitio, et postea ipsi transeundo ad alia maiora monasteria recognitum fuit eos ingredi cum difficultate in dicto exercitio bonorum ministrorum erga infirmos: ad evitandum igitur hoc inconveniens imposte- rum deputantur et eliguntur monasteria et domus novitiatus in provinciâ Baeticâ scilicet civitatum Granatae, Hispalis, Cordubae, Iatensis, et in provinciâ Castellae monasteria Matriti, Vallisoleti, Medinae de Rioseco, et Mursiae, et in Lusitanâ provinciâ monasteria Lisbonae, et Ielues, in quibus tamen, et non in aliis praeter nominatis¹ dictarum provinciarum dentur, nec dari debeant, nec admitti dicti novitii; ad quorum educationem et doctrinam deputentur et assignentur magistri, virtute et timore Dei decorati, bonae vitae et famae; quae nominatio dactorum magistrorum debeat fieri a patre generali litteris suis patentibus pro tempore sibi placito, permanente in eius arbitrio potestate permutandi et nominandi alios, quandocumque illi videatur conveniens, ad quod

¹ Aptius lege nominata (R. T.).

superior cuiuslibet monasterii, ipso facto suae acceptae possessionis, teneatur transmittere dicto patri generali listam omnium illorum religiosorum, quos habuerit conventuales in eius monasterio, ut illorum unus eligatur, qui recognitus fuerit convenientior ad dictum exercitium, et cum non inveniatur habilis in eo monasterio, nominabit alium idoneum sibi benevisum, ad quem effectum permutabitur ex monasterio suae residentiae, et mittetur ad locum destinatum pro exercitio dicti officii.

VIII. Quia multa et gravia inconvenientia recognita fuerunt ex perceptione et receptione ad habitus¹ in dictâ religione aliquorum religiosorum aliarum religionum, qui variis modis fuerunt causa gravissimarum litium et inconvenientium, excitando dictae nostrae religioni inconvenientia irreparabilis damni, quae multis ab hinc annis passa fuit: ad evitandum similia inconvenientia, ordinatur et mandatur quod in posterum non possint admitti nec admittantur ulli religiosi, qui fuerint vel actualiter sint alterius cuiuslibet religionis, nullâ de causâ, titulo vel ratione, quae ad eorum admissionem adduci possent, nisi ex iustis et rationabilibus causis referendis eminentissimo et reverendissimo domino cardinali protectori, ab eoque approbandis.

IX. Quod religiosi procuratores monasteriorum consignare teneantur omnes quantitates pecuniarum ab eis receptas ex redditibus et aliis quibusvis effectibus sibi provenientibus et debitis dictis monasteriis eadem die dictae perceptionis, vel ad summum die sequenti, absque ullâ retentione penes se; et casu, quo necesse sit conservare vel retinere aliquam quantitatem propter expensas litium vel aliarum rerum, fiat superio-

¹ Aptius lege habitum (R. T.).

De receptione
religiosorum a-
liorum Ordini-
um.

De procurato-
ribus.

rum localium permissu; et quod tales procuratores nullam possint mutuo tradere pecuniarum quantitatem, penes eos existentem, nemini ad multum vel parvum tempus, privationis officii poenâ et activae et passivae vocis ad quatuor annos, dummodo quantitas mutuata sit supra viginti realia; necnon teneantur iidem procuratores adnotare in libro particulari memorias litium, quae finito officio vel consignentur successori vel relinquuntur in archivio.

De religiosis
extra proprias
domos vorantibus.

X. Quod religiosi, qui migraverint ex uno ad alium locum ad negocia suorum monasteriorum, ad visitandum parentes vel consanguineos, vel ad alias quaslibet res, admittantur in monasterio Ordinis, ubi pervenerint, dummodo sit cum licentiâ suorum superiorum, et eis concedatur hospitium et victus spatio trium dierum, et, si plus dictorum trium dierum permanserint, solvere teneantur pro quolibet die tria realia causâ dicti hospitii et victus, quam summam superior et hospitale a quibus mittuntur teneantur solvere, dummodo sit ad rem et negocia talis monasterii, et qui hac de causâ, vel quavis aliâ non iverint ad edendum et dormiendum in dictis monasteriis locorum, ubi pervenerint, superiores eorum faciant eos capi, et in carceribus custodiri, ex quo carcere amoveri non possint absque ordine patris generalis vel provincialis; et superioribus prohibetur potestas concedendi licentiam suis religiosis, ut eant in alia loca, ubi non adsit monasterium Ordinis, ultra tempus trium dierum, permanente poenâ transgressoribus imponi debitâ arbitrio patris generalis.

De superiorum
privatu.

XI. Quod, existente definitorio simul cum patre generali in hospitali, ubi inveniatur, tunc, quia repraesentat totam religionem, habeat locum praecedentiâe superiori locali, omnibus definitoribus

permanentibus immediate post patrem generalem secundum maioritatem eorum officiorum, et dictus superior, qui solum est caput eius familiae, habeat locum immediatum dexteræ manus post definitorium, tam in refectorio, quam in aliis publicis vel privatis locis, in quibus adsit dictus pater generalis et eius definitorium, cum communitate talis monasterii; animadvertendo, quod dicto patri generali et eius definitorio hac de causâ non competit regimen domus, sed tantum superiori. Et idem erit observandum in domibus, ubi adsint patres provinciales, qui concurrentes in actis conventualibus, ipsi habebunt primum locum et praecedentiam, sicut ratione eorum officii attinet, et ad eorum manum dexteram habebit eius locum superior domus, et ad sinistram eius secretarius, et post hos consilarii, et, si pater provincialis simul fuerit prior cuiusdam monasterii, habebit locum dexteræ manus eius secretarius, a sinistra consiliarius professione antiquior. Et, absente patre generali ab hospitali, ubi residet cum eius definitorio, tam occasione visitationis, quam aliquovis praetextu, alii patres definitorii, qui permanserint, debeant abstinere a concursu actorum communitatis cum dicto superiori; quoniam, absente generali, qui est caput, non remanet corpus definitorii, nec possunt celebrare acta talium definitorum; et, si sponte velint concurrere dictis exercitiis et actis conventualibus, eis debeat praecedere dictus superior localis, sicut caput eius communitatis; et idem observatur, in absentia superioris, a consiliario antiquiori, cui regimen domus attinet absque inter- ventu dactorum patrum definitorii.

XII. Quod patres, qui fuerunt generales religionis, ultra titulum primorum discretorum, et praerogativas quibus

De exgenera-
tibus.

fruantur, tam per constitutiones eiusdem religionis, quam virtute Brevis sanctae memoriae Pauli V, quia sunt personae, quae poterunt et quavis indigentia iudicare et reddere rationem et bonas notitias magno cum fundamento rerum religionis experientiae causa suorum officiorum, et habeant suum votum in omnibus definitoriis sicut alii definitores, et praecedentiam omnibus definitoriis in loco ubi adfuerit dictus pater generalis, quia si ibi non adsunt, nulla erit constitutio vocandi eos ad dicta definitoria, quae celebrari possint absque eis, sicut absque quolibet alio non praesenti, ut declaratum remanet in dictis constitutionibus.

De provinci-
alibus.

XIII. Quod patres, qui fuerunt provinciales, remaneant cum titulo patrum provinciae et domuum in quibus inveniuntur, habeant primum locum post priorem localem praecedendo consiliariis et aliis religiosis, et ex supradictis non intelligatur eis pertinere regimen, animadvertendo quod, si quovis tempore ab hospitali procurator, dicti patres provinciae permanebunt in eadem sede et loco, quo titulo gaudebunt, absque praedictis dispositionibus cap. xxv nostrarum constitutionum super eos qui habere debent votum in capitulo, in quo nihil possint, nec praetendant innovare ex supradictis.

De sacerdoti-
bus.

XIV. Quod patres sacerdotes ad sanctorum sacramentorum administrationem deputati habeant in quolibet monasterio primum locum et praecedentiam aliis omnibus religiosis, exceptis superiore et consiliariis.

De casu, in
quo vacaverit
generalatus.

XV. Quia caput xxxvii nostrarum constitutionum ordinat et mandat quod in eventum mortis generalis, renunciatio vel privationis officii ob crimina commissa, si hoc evenerit in primo triennio sex annorum generalatus, ei suc-

cedat in dicto officio prior, qui tunc fuerit, monasterii et hospitii civitatis Granatensis usque ad capitulum proximum; et, quoniam evenit casus mortis generalis in primo triennio, assistens maior, qui tunc erat, dixit et praetendere coepit eidem competere religionis regimen usquequo dictus prior Granatensis accederet in monasterium et hospitium, ubi prius residebat dictus pater generalis et definitorium; et cum fuerit ei contradictum, ex eo quod dictae constitutiones non ei dant similem facultatem, orta fuit discordia civilis et criminalis, et religio fuit notabilibus perturbationibus involuta: ad praedicta reparandi imposterum declaratur, quod in dicto casu mortis, vel defectus dicti patris generalis in primo triennio, donec dictus prior Granatensis veniet in monasterium ubi adest definitorium, vel ad se vocat definitores ubi adest ille, ut exerceant eorum officia, non intelligatur officium vacans, nec regimen religionis dicto assistenti maiori, nec cuivis alteri definitorio, si quidem statim, secuta morte generalis, ingressus fuit fruendo dictus prior Granatensis uti successor regaliae sui generalatus, et eodem instanti non possunt dari duae personae, quae gubernent, nec dictum definitorium est, dum adest absque capite.

De eodem
casu

XVI. Quia dubitatum fuit quod in casu successionis dicti prioris Granatensis in dicto officio generalatus in primo triennio ob supradictam causam in dicta constitutione xxxvii, si dum exercet officium migraverit ex vita, renunciaverit, vel privatus fuerit, qua de causa denuo vacaverit dictum officium intra idem triennium, quis ei successurus fuerit: declaratur attinere illi qui tunc temporis fuerit prior dicti monasterii Granatensis, et toties quoties dictum

officium generalatus vacaverit, dictis de causis in dicto primo triennio, attinet et pertinet priori Granatensi absque ulla contradictione ullo unquam tempore, quoniam sic dispositum in capitulo xxxvii dictarum constitutionum.

De iis, qui
fuerunt vicarii
generales.

XVII. Quod patres, qui fuerunt vicarii generales religionis, non teneantur concurrere in domibus, ubi habuerunt eorum residentiam, post finem sui officii, nec adesse ulli actui communitatis generalis vel particularis, nec superiores, qui fuerint domorum ubi habent eorum assistentiam, possint eos ad id compellere, si quid ratione officii ab eis exerciti observari debet, eisdem haec praerogativa, cum sit rationabile eos illam habere in praemium eorum laborum, sed tamen aliis observent et obediant ordinationibus et praecipis dicti superioris ubi resident.

De iis, qui
fuerunt definitores.

XVIII. Quod patres, qui fuerunt, sunt et in posterum erunt definitores religionis, post lapsum suorum officiorum, in monasteriis et hospitiiis ubi resident et habuerint eorum conventualitatem, habeant sedem in actis generalibus et particularibus dexteram immediate superiori dictorum hospitalium, et in occurrentia duorum vel plurium definitorum, sedere debeant secundum gradum quem habuerint in dicto definitorio, praecedente semper assistente maiori secundo assistenti, et hic procuratori generali, et procurator generalis secretario generali, et omnibus istis praecedentibus illis qui fuerunt patres provinciae et consilarii in dicta communitate.

Proces procu-
ratoris genera-
lis.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, acta et decreta huiusmodi ad bonam Ordinis praedicti directionem rectamque illius gubernationem utilia atque necessaria sint; firmiora vero et stabiliora esse soleant,

quae apostolicae confirmationis praesidio roborantur: nobis propterea praefatus Ioannes Emmanuel procurator generalis totius Ordinis supradicti nomine humiliter supplicari fecit ut in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur.

Confirmatio
relatorum de-
cretorum.

§ 3. Nos igitur, ipsum Ioannem Emmanuelem procuratorem generalem specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negociis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum, qui rem mature discussissent, consilio, omnia et singula acta et decreta, in supradicto capitulo intermedio, ut praefertur, facta, praeserta, auctoritate apostolica, tenore, praesentium, confirmamus et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robor adiciamus, ac omnes et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus; salva tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis memoratorum cardinalium.

Clasulao.

§ 4. Decernentes easdem praesentes litteras ac acta et decreta praeserta semper firma, valida et efficacia existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quantumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices or-

dinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et defini debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contrariorum derogatio.

§ 5. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac, quatenus opus sit, dicti Ordinis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides transumptum.

§ 6. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem sub annulo Piscatoris, die xvii augusti MDCLXXXVI, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 17 augusti 1686, pontif. anno x.

CLXIII.

Declaratur clericos regulares Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum capaces esse possidendi.

¹ Alia declaratio circa exemptionem a iurisdictione Ordinariarum et privilegia extat in hu-

Innocentius Papa XI.
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius Sigismundus a S. Sylverio, assistens et procurator generalis Congregationis clericorum regularium Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum, quod, cum dicta Congregatio post Concilii Tridentini celebrationem erecta fuerit, dilecti pariter filii clerici regulares ipsius Congregationis, in eorum capitulo generali, quod hoc anno MDCLXXXVI celebratum fuit, congregati, decreverunt, petendam esse a nobis et hac Sanctâ Sede declarationem, quod essentia eorum paupertatis intelligatur iuxta formam a praefato Concilio praescriptam cap. III sess. xxv *De Regular.*; quare dictus Sigismundus assistens et procurator generalis, totius Congregationis praefatae nomine, nobis super hoc humiliter supplicari fecit ut in praemissis opportune providere de benignitate apostolicâ dignemur.

§ 2. Nos igitur, eandem Congregationem specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, illiusque singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet inodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum consilio, praedictam religionem sive Congregationem Scholarum Piarum esse capacem possidendi ad formam sacri Concilii Tridentini, auctoritate apostolicâ, tenore ius Pontificis constit. ed. MDCLXXXIV, die 13 martii, pontif. IV.

Species facti.

Declaratur ut in rubrica, iuxta formam Concilii Tridentini c. III, sess. xxv.

praesentium, declaramus: salvâ tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis memoratorum cardinalium.

Clausulae.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et defini debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Derogatio contrariorum.

§ 4. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon, quatenus opus sit, dictae Congregationis Scholarum Piarum, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Transumptum fides.

§ 5. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die III septembris MDCLXXXVI, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 3 septembris 1686, pontif. anno x.

CLXXIV.

Confirmantur privilegia omnia et indulgentiae Ordinibus sancti Francisci de Observantiâ et aliis utriusque sexus personis concessa.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

Species facti.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius Franciscus Diaz a S. Bonaventura, carissimi in Christo filii nostri Caroli Hispaniarum regis catholici cionator et theologus, ac in Romanâ Curia pro ultramontanâ familiâ, ministro generali Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantiâ nuncupatorum subiectâ, commissarius generalis, quod privilegia, gratiae, concessionis, favores et indulgentiae, etiam plenariae, ac poenitentiarum relaxationes, ceteraque indulta Ordinibus, congregationibus, confraternitatibus, domibus, ecclesiis, locis, benefactoribus, ac omnibus et singulis utriusque sexus personis, obedientiae seu directioni praedicti ministri generalis fratrum Minorum subiectis, olim ab Apostolicâ Sede concessa seu communicata per plurimum Romanorum

¹ Hic enunciatae constitutiones sunt Clementis VIII constit. ed. MDXCV, die 20 decembris, pontif. VI; Pauli V constit. ed. MDCIX pontif. VII, et Urbani VIII constit. ed. MDCXXV, III idus maii, pontif. VIII, quae extant apud Waddingum. De aliis privilegiis et indulgentiis vide huius Pontificis constit. ed. MDCLXXXVI, die 30 aprilis, pontif. X; constit. ed. MDCLXXXVI, die 30 maii, pontif. X, constit. ed. MDCLXXXVII, die 22 ianuarii, pontificatus XI; et Innocentii XII constit. ed. MDCXCIX, die 5 decembris, pontif. VI.

Pontificum praedecessorum nostrorum constitutiones, et praecipue per litteras felicis recordationis Clementis VIII incipientes *Ratio pastoralis*, etc., anno mpxcv expeditas, ac Pauli V, quae incipiunt *Iniuncti nobis*, etc., anno mdcix concessas, et Urbani VIII, Romanorum Pontificum praedecessorum pariter nostrorum, incipientes *In plenitudinem*, etc. tertio idus maii mdcxxv datas, confirmata et sub aliquibus modificationibus innovata fuerunt. Unde praefatae utriusque sexus personae obedientiae seu devotioni dicti ministri generalis subiectae, quibus memorata communicatio privilegiorum, indulgentiarum et concessionum, tam inter se quam cum aliis Ordinibus, congregationibus et societatibus, etiam Iesu, ac confraternitatibus concessa fuit, iuxta clausulas et praescriptum dictarum apostolicarum litterarum, et cum restrictionibus in illis appositis, et non aliter, eis usae fuerunt.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, ut praemissa firmiter subsistant et conserventur, praefatus Franciscus commissarius generalis Curiae, praedictas Clementis ac Pauli et praedecessorum litteras, cum clausulis in eisdem contentis, a nobis innovari, et omnes aliorum Romanorum Pontificum successorum concessionem ad favorem dictorum Ordinum, congregationum, confraternitatum, locorum, benefactorum, et aliarum utriusque sexus personarum praedictae obedientiae seu directioni subiectarum expeditas, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum desideret: nos, ipsius Francisci commissarii generalis curiae votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis, sententiis, cen-

suris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum consilio, et attentâ relatione, quam venerabilis etiam frater noster Alderanus episcopus Portuensis S. R. E. cardinalis Cybo nuncupatus, dicti Ordinis apud nos et Sanctam Sedem protector, eisdem cardinalibus super praemissis fecit, praedictas Clementis incipientes *Ratio Pastoralis*, etc., ac Pauli, quarum initium *Iniuncti nobis*, etc., et Urbani praedecessorum, quae incipiunt *In plenitudinem*, etc., aliorumque Romanorum Pontificum successorum litteras super praemissis respective emanatas, dummodo tamen sint in usu, nec sint revocatae, aut sub aliquâ revocatione comprehensae, sacrisque canonibus, et Concilii Tridentini decretis, ac posterioribus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, regularibusque Ordinis praedicti institutis non adversentur, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus; salvâ tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis cardinalium.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam

1 Videtur legendum *praedecessorum* (R. T.).

causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quodquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

Fides transumptorum.

§ 4. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum, tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die v septembris MDCLXXXVI, pontificatus nostri anno x.

Dat. die 5 septembris 1686, pontif. anno x.

CLXXV.

Confirmatur decretum Congregationis Indulgentiarum declarans personas substantialia religionis vota non emitentes non comprehendi in generali indulgentiarum revocatione.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

Decretum diglae Congregationis Indulgentiarum.

§ 1. Aliàs emanavit a Congregatione venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium indulgentiis et sacris reliquiis praepositâ decretum tenoris qui sequitur, videlicet: « Dubio per virum religiosum sacrae Congregationi proposito et in eâ examinato, utrum in generali revocatione indulgentiarum, quae in Brevi *Romanus Pontifex* Pauli V habetur dato xxiii maii mdcvi, comprehen-

1 Haec indulgentiarum revocatio extat in Pauli V constit. ed. mdcvi, die 30 maii, pont. II.

dantur personae, quae substantialia religionis vota non emittunt intra vel extra claustra degentes: eadem Congregatio respondit, eas minime comprehendi. — A. cardinalis HOMODEUS MICHAELANGELUS RICCIUS sacrae Congregationis secretarius ».

§ 2. Cum autem, sicut dilectus filius Franciscus Diaz a S. Bonaventura, lector generalis iubilatus, sanctae Inquisitionis qualificator, et in Romanâ Curia pro ultramontanâ familiâ, obedientiae et directioni ministri generalis Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantiâ nuncupatorum subiectâ, commissarius generalis, nobis nuper exponi fecit, ipse decretum huiusmodi, quo firmiter subsistat, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum desideret: nos, ipsum Franciscum commissarium generalem specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praesentium, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus; salvâ tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis cardinalium.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices

Confirmatio relati decreti.

Clausulae.

Confirmatio praefatarum litterarum, aliquando insequitur.

Clausulae.

ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Derogatio contrariorum. § 4. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides transumptorum. § 5. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio quam extra illud ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem sub annulo Piscatoris, die x octobris MDCLXXXVI, pontificatus nostri anno xi.

Dat. die 10 octobris 1686, pontif. anno xi.

CLXXVI.

Confirmantur seminaria pro missionariis sancti Francisci de Observantia in Hispania et Indiis Occidentalibus erecta, ac ministri generalis statuta pro illorum regimine, una cum facultate erigendi alia seminaria¹.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

Exordium. Ecclesiae catholicae per universum terrarum orbem diffusae regimini, meritis licet imparibus, divina dispositione praesidentes, ea, quae a superioribus regularibus pro christiana religionis catholicaeque fidei propagatione, recta-

¹ De erectione et statutis horum seminariorum vide const. ed. MDCLXXXVI, die 28 iunii, pontif. x.

que christifidelium instructione ac morum reformatione et animarum salute ubique locorum congruis rationibus procuranda, pie prudenterque statuta atque ordinata esse noscuntur, ut firma semper et illibata persistent, et optati exinde bonorum operum fructus ad Dei gloriam et christiani populi aedificationem, benedicente Domino, consequantur, apostolici muniminis nostri praesidio, cum id a nobis petitur, libenter constabilimus, et alias pastoralis officii nostri partes opportune desuper interponimus, prout, rerum, personarum, locorum et temporum qualitatibus mature perpensis, salubriter in Domino expedire arbitramur.

§ 1. Exponi siquidem nobis nuper fecit dilectus filius Franciscus Diaz a S. Bonaventura pro ultramontana familia fratrum Minorum sancti Francisci de Observantia nuncupatorum in Romana Curia commissarius generalis, quod, cum dilectus pariter filius Antonius de Linaz dicti Ordinis professor, ac in Indiis Occidentalibus missionum praefectus, ad fidei propagationem et morum in terris fidelium reformationem, unius conventus vel duorum ex iam fundatis in unaquaque ex provinciis Ordinis praedicti in ditionibus carissimi in Christo filii nostri Caroli Hispaniarum regis catholici, tam apud Hispaniam quam apud Philippinas, Mexicanas, Peruanas et ceteras Occidentales Indias existentibus, erectionem in seminaria seu collegia pro missionariis fratribus educandis ac instruendis a suis superioribus petisset, dilectus etiam filius Petrus Marinus Sormanus, minister generalis eiusdem Ordinis, erectiones seminariorum seu collegiorum huiusmodi, consensum provinciarum auctoritate sui officii supplendo, fieri sub forma in suis litteris contenta decrevit, ac, sub poenis per easdem lit-

Facultas erigendi seminaria.

teras praescriptis, praedictarum erectionum protractionem et impedimentum illarum partium superioribus interdixit; insuper seminaria, in Hispaniae provinciis iam erecta et in posterum erigenda, non solum ad optimam fidelium instructionem et pravorum morum reformationem ordinavit, sed etiam ea ad id destinata esse voluit, ut transitus in Indiarum missiones omnibus provinciarum Hispaniae religiosi, qui prius per duos annos, vel aliud temporis spatium ab Indiarum commissario generali Matrili residente assignandum, in aliquo ex praedictis seminariis suae religiositatis, idoneitatis ac vocationis indicia et testimonium non dederint, servatis servandis, prohibeatur, ac simul provinciarum in Indiis existentium reformationi, si illa carent, consulatur, fideliumque tam in illis quam in Hispaniae partibus degentium aedificationi, infidelium conversioni, ac omnium animarum saluti, et sanctae Romanae et universalis Ecclesiae dilatationi ubique indefesse inserviatur; ob idque, pro praefatorum seminariorum omnium gubernio, nonnulla matura deliberatione et de aliquorum gravissimorum fratrum consilio condidit et disposuit, ac alias, prout plenius continetur in eius litteris patentibus desuper emanatis tenoris qui sequitur, videlicet:

Litterae ministri generalis.

« Frater Petrus Marinus Sormanus a Mediolano, lector iubilatus, sanctae Inquisitionis qualificator, exguardianus Hierosolymitanus, ac totius Ordinis fratrum Minorum minister generalis et servus, etc., dilectissimo nobis in Christo patri fratri Antonio Linaz, eiusdem Ordinis lectori iubilato, sanctae Inquisitionis qualificatori, provinciae nostrae S. Petri et Pauli de Mechoacam patri, provinciae vero Maioricensis alumno, ac missionum nostri Ordinis in Indiis Occi-

dentalibus auctoritate apostolica praefecto, salutem in Domino sempiternam.

« Inter cetera divinae maiestati beneplacita opera et cordis nostri desiderabilia, illud profecto potissimum existit ut fides catholica et christiana religio, morumque fidelium reformatio, nostri Ordinis religiosorum studio, labore ac sedula sollicitudine, exaltetur, atque ubilibet ampliatur, ac cum animarum fidelium profectu, infidelium ad fidem sanctam reductione, barbaricarumque nationum depressione in toto terrarum orbe dilatetur. Unde, cum nobis notum sit, te, cum aliis vigintiquatuor religiosi morum integritate, litterarum scientia et salutis animarum zelo pollentibus, quorum praelatus ac superior a ministro generali praedecessore nostro et Indiarum commissario generali fueras electus ac a capitulo generali proxime praeterito confirmatus, in Indias Occidentales Novae Hispaniae, nullis parcendo periculis, pro procuranda fidelium reformatione, et infidelium catholicae fidei et obedientiae Romano Pontifici debitae salutari agnitione, Deo assistente, et rege catholico expensas ad id praestante, olim ivisse, ac in illis partibus, gratia ex alto concessa cooperante, vineam Domini ferventi conatu ac indefesso zelo excoluisse, conventumque S. Crucis de Quetero praefatae provinciae de Mechoacam in seminarium pro dictis viginti quatuor religiosi missionariis sub aliquibus statutis in praedicto generali capitulo revisis, et a SS. D. N. Innocentio XI per suas litteras Sacrosancti incipientes, die VIII maii MDCLXXXII expeditas, specialiter approbatis ac confirmatis, aliisque accedentibus facultatibus requisitis obtentisque a sacra Congregatione de Propaganda Fide, laudabiliter erexisse, illiusque guardianum iuxta formam in praedictis statutis praescriptam electum

fuisse, atque missionum praefatarum exercitio una cum sociis praedictis in praelibatis partibus indefesse vacasse, necessitatemque operariorum ad munus adeo proficuum in maiori numero non sine magno dolore expertum fuisse, ob idque, de consilio gravissimorum nostri Ordinis patrum superiorum assensu, Ordinariorum instantiâ, fidelium ac infidelium motum necessitate, socios praedictos in praelibato missionum exercitio reliquisse, in Hispaniamque divinâ opitulante gratiâ prospere revertisse, ibique illarum partium necessitatem et missionariorum penuriam catholicae maiestatis ac Indiarum et ultramontanae familiae commissario generali veraciter exposuisse, atque ab ipso commissario generali quamplurimas gratias et facultates, pro conductione aliorum religiosorum, erectione et gubernio novorum ad praedictum missionum munus seminariariorum, ac ad istam Romanam Curiam accessum¹ et memoratarum facultatum apostolicâ confirmatione, legitime obtinuisse, atque nostram dictarum constitutionum et facultatum a praefato commissario generali obtentam² et erectionum approbationem affectu pleno desiderare: illam, et alias insuper gratias ac directiones, quibus huiusmodi sanctum et laudabile ab immortalis Deo coeptum propositum in dies ferventiori animo ac mediis opportunioribus, ad ipsius Dei honorem, fidei catholicae propagationem, populi christiani instructionem, nostraeque Observantiae augmentum, et omnium animarum salutem, prosequi valeas, tibi, sociis tuis, aliis missionariis, tam praesentibus quam futuris, sub formâ sequenti duximus concedere, ac benigno favore elargiri.

De religioſa 1. Ut praedicta seminaria, quantum

¹ Videtur legendum *accessu* (n. r.).

² Potius lege *obtentarum* (n. r.).

Domino auxiliante possibile fuerit, ad vitam, praesertim de paupertate. Ordinis primaevam observantiam tendant, in eis regula, iuxta declarationes a SS. D. N. Innocentio XI in suo motu proprio *Sollicitudo pastoralis* contentas et innovatas, strictissime observetur; sanctamque paupertatem, quam sanctus pater noster Franciscus dominam appellabat, studeant missionarii prae mundi deliciis in cunctis revereri; suis enim operariis vineae Dominus providebit, si, labori adeo proficuo vacantes, suum in ipso solo Domino cogitatum iactaverint. At, quia fratrum Mendicantium numerus valde crevit, et fidelium pietas minus fervens, ob nostra forsitan demerita, quam in principio religionis iis³ diebus saepe saepius experitur, usus illarum constitutionum apostolicarum, quae nostrae paupertatis observantiam illaesam relinquunt et aliquam regulae dispensationem non³ continent, omnibus seminariis illorumque fratribus licitus erit; qui enim regulam servaverint, sicut Summis Pontificibus eam dedit Dominus intelligere et explicare, evangelicae vitae vacabunt, et locum inter verissimos sancti Francisci filios aeternitate et gloria felicem possidebunt. Usus tamen praedictus eisdem seminariis ac fratribus interdicitur, nisi statutis, in dicto motu proprio pro observantiâ relatis et executioni mandari praeceptis (quibus praedicti seminarii³ in rebus hic non expressis uti teneantur), in omnibus sit conformis. Praelati autem et discreti, seu religiosi, qui contrafecerint, poenis in statutis taxatis indispensabiliter subiaceant; omnesque fratres, tam subditi quam superiores, dum in actuali exercitio missionum intra vel extra seminaria permanserint, se ab eleemosynarum petitione et a

¹ Potius lege *his vel istis* (n. r.).

² Particula *non* videtur delenda (n. r.).

³ Lege *praedicta seminaria* (n. r.).

sponte oblatarum receptione abstinere debeant. Poterunt tamen pro quotidiano victu necessario ostiatim quaerere vel oblata recipere, quin uti cibis et potibus delicatis non¹ praesumant, vel domos, in quibus praedicta eis apponuntur, adire non seligant; imo eos recordari volumus, quod sanctus pater noster Franciscus, dum ad manducandum cum magnatibus et divitibus invitabatur, panis fragmenta ostiatim quaesita secum portabat, et ibi apposita delicatiora ut pauper vere humilis sumere nolebat. Statuta Ordinis et Recollectorum (in quibus modus providendi necessitatibus fratrum tam in aegrâ quam in sanâ valetudine praescribitur, quin ad id particulari peculio vel specialibus eleemosynis aliquis religiosus indigeat) in omnibus seminariis ad unguem, et sub poenis transgressoribus in illis impositis, observentur. Et, ne benefactorum devotio alicuius particularis commodis applicetur, et communitas aliquantulum fraudetur, nullo modo alicui fratri permittatur apud syndicum apostolicum, aut alium amicum spiritualem, aliquam pecuniarum eleemosynam, cuiuscumque domini sit, pro suis particularibus necessitatibus habere, nec alicui similiter liceat munuscula quantumvis levia dare vel recipere, omniaque praelato et eius dispositioni subsint, ac sine eius licentiâ nihil detur vel recipiatur in praefatis seminariis. Praedicti conventus in seminaria erecti, et seminaria fundanda, quoad regimen, nullius provinciae sint, et superiori generali illarum partium, in quibus fuerint, immediate subsint. At, quantum ad suffragia pro defunctis fratribus, commercium fraternalis habeant cum illis provinciis a quibus fuerunt separati, vel intra quarum limites perseverent; itaut conventus praedicti fratres officia et missas iuxta sta-

¹ Partic. *non* hic et paulo post delenda (n. r.).

tuta generalia pro quolibet fratre eiusdem provinciae filio decedente celebrent, et vicissim a singulis conventibus et fratribus provinciae eadem celebrentur pro quolibet fratre praedicti seminarii ubilibet moriente: ad cuius effectum provincialis omnium suae provinciae defunctorum notitiam ad guardianum transmittat, et guardianus defunctorum sui seminarii ad provincialem. Ceterum (ne inter missionarios et provinciarum praefatarum fratres ac superiores aliqua unquam oriatur contentio vel oppositio, et ut, quos eadem mater spiritualiter genuit et educavit, disparitas muneris non separet, et fraternalis amicitia, curialitas ac mutua hospitalitas strictius coniungat) praedictorum seminariariorum superioribus stricte praecipimus, ut, quando provincialis illius provinciae, in qua seminarium fuerit, hospes ad illud accedat, eum ac illius familiam charitative recipiant, et per spatium trium dierum omni curâ et reverentiâ illi inservire teneantur. Praedictus autem provincialis minister eundem locum et praecedentiam in communitatibus seminariariorum habebit quem habet in aliis suae provinciae conventibus; poterit tamen aliquam collationem spirituales missionariis in refectorio praedicare, ibique praesidere, et in aliquibus poenitentis seminarii fratribus impositis dispensare; nullam tamen aliam iurisdictionem ibi aut respectu praedictorum fratrum aliquando exercere audebit, nisi ad id delegationem aliquam a superiore generali recipiat; qui eam absolutam et generalem nunquam praestare poterit, solumque in aliquibus casibus et pro aliquibus singularibus indigentis suam facultatem pro unâ vel aliâ vice praedicto provinciali, ac convenientius, ac cum minore litium periculo, alteri gravi religioso communicare valebit. Praefatorum

autem seminariorum guardiani illam praecedentiam in dictarum provinciarum conventibus habebunt, quae guardiano principalioris conventus cuiuslibet provinciae, statutorum et consuetudinis vigore, concedi solet, et tam guardiani quam alii praefatorum seminariorum fratres apud Observantiae religiosos, si fuerint, sin autem apud Recollectos, et iis deficientibus, apud Discalceatos hospitium eligant, ipsique eos recipere et charitative tractare, sub poenis unionis Ordinis perturbatoribus impositis, indispensabiliter teneantur.

De religiosis
recipiendis et
dimittendis.

II. Quod in praefatis seminariis, tam erectis quam erigendis, triginta tres religiosi¹ de familiâ et non amplius admitti possint; horum autem quatuor sint laici, reliqui vero ad exercitium missionum sint idonei; itaut nullus in praefatis seminariis recipi valeat, qui, verbum Dei praedicando vel confessiones audiendo, aut doctrinam christianam et nostrae fidei rudimenta docendo, finem erectionis praefatorum seminariorum promovere non possit. Si autem pro victu et vestitu eleemosynae non defuerint, et plures religiosi pro locorum et temporum diversis ac novis circumstantiis necessarii censeantur, superior generalis respective de consensu et assensu discretorii cuiuslibet seminarii numerum praedictum tam laicorum quam ceterorum fratrum augere poterit. Et quia praedictorum fratrum laudabile ministerium omnium virtutum cumulo, orationis ac perfectionis omnimodae progressu, et strictissimae nostrae regulae observantiae soliditate nitescere non desistet, immo, Deo dante, eorundem fratrum exercitiis (quorum scopus erit animas Deo lucrifacere, industria et sollicitudine adulterinas plantationes divellere, virtutes in messe

¹ Edit. Maia. legit *religiosos* (R. T.).

Domini serere, vitia radicitus extirpare, humanum genus ad cognitionis et Salvatoris semitas reducere, ac apostolorum, qui iam in orbe non existunt, munus gerere) laudabilius et perfectius in dies ostendetur, statutis, a SS. D. N. Innocentio XI in suo Brevi *Ecclesiae catholicae* incipiente confirmatis, inhaerendo: omnibus et singulis praelatis et religiosis sub obedientiâ nostrâ degentibus, etiamsi alicuius provinciae Reformatae vel Discalceatae sint, per sanctam obedientiam, in virtute Spiritus Sancti, et sub poenis excommunicationis maioris, privationis officiorum et dignitatum, ac inhabilitatis perpetuae ad obtinenda, ipso facto incurrendis, praecipimus et mandamus, ut nullo modo, directe vel indirecte, per se vel interpositam personam, religiosos sibi subditos aut consubditos, volentes ad praedictum sanctum opus transire, impediant, perturbent aut evertant, sed eis potius divinam inspirationem ac vocationem sequi charitative suadeant. Praedictorum autem seminariorum guardiani, de consilio et assensu discretorum, et commissarius missionum, sub formâ superius praescriptâ, suas litteras praelato locali religiosi recepti directas expedient; praefatus vero praelatus ipsum cum libris proprii usus statim remittet; et postea praedictas litteras ad ministrum provinciam transmittet, ut, super subdito ad perfectius munus et exercitium translato, gaudium sit in totâ provinciâ. Primo anno sui in seminarium ingressus, si aliâs in alio seminario per idem tempus non permansisset, ad missionem non deputetur, nec votum in electione praelati habeat, sed quasi sub probatione maneat, ut de eius sufficientiâ melius constare valeat; et, si intra annum vel postea de illius insufficientiâ constiterit, aut per aliquod vitium seu

crimen, vel per aliquod scandalum, in exercitium missionum datum, seu per excusationem, qua, sine legitima causâ a discretis approbandâ, se a missionibus, iuxta praescriptum guardiani vel commissarii missionum faciendis, excusaverit, aut per defectum in observatione praesentium statutorum et pacis seminarii ac decoris exercitii conservatione commissum, seu per aliquam vocationis mutabilitatem, qua, tribus distinctis vicibus, in tribus distinctis mensibus, aspiciat retro, et aratrum velle dimittere non erubescat, ac exitum a seminario amplecti non abhorreat, et consortio operariorum vineae Domini indignus efficiatur; de consensu maioris partis discretorii ad propriam provinciam remittetur, ibique a superioribus sub eisdem poenis, sub quibus licentiarum debuit, iterum recipiatur, et poenis in statutis contra incorporatos in alienâ provinciâ et iterum redeuntibus ad propriam contentis subiaceat; et, si religiosus Hispanus fuerit, et a seminario in Indiarum partibus existente expellatur, ei a superiore generali illarum partium aliqua provincia assignetur, in qua dictas poenas subeat, et usque ad tempus, in quo, iuxta statuta generalia, Hispaniam venire possit, conservetur; si autem habitum in seminario receperit, ibi omnibus prudentiae conformibus mediis corrigatur, et, si per quatuor annos incorrigibilis perseveraverit, superior generalis, admonitus a maiori parte discretorii, illum in aliquâ ex suis provinciis constituat, ut a pestifera contagione evangelici ministri, qui sal terrae et lux mundi ac civitates supra montem positae esse debent, provide liberentur. Guardianus cum approbatione discretorum per suffragia secreta poterit novitios intra praedictum nume-

¹ Coniunct. *et nos addimus* (R. T.).

rum recipere; recipiendi autem, ultra qualitates in statutis ultramontanae familiae et Indiarum respective praescriptas, tali scientiâ sint praediti, ut, transacto statu clericali, seu choristatus, alicui exercitio ex illis, ad quae, ut praefertur, seminaria eriguntur, tuto et cum animarum profectu vacare valeat, eique qualitas et perfectio vitae, quam profiteri desiderat, a magistro novitiorum, ante habitus susceptionem, extense explicetur; qui autem vigesimum aetatis annum non adimpleverint¹, in praedictis seminariis novitios non admittatur; nisi aliud, pro hoc vel illo recipiendo, sub his vel illis circumstantiis, alicui ex seminariis tam erectis quam erigendis utile ac expediens a superiore generali respective de assensu maioris partis discretorii aliquando iudicetur. Ulterius poterit guardianus fratres laicos, de assensu discretorum, ex quacumque provinciâ, sub formâ et receptione aliorum seminariorum servandâ, recipere; et tam subditi quam superiores praedictarum provinciarum sub eisdem poenis teneantur eorum in seminaria transitum non impedire: at laici recipiendi debent esse devoti, probatae vitae et omnino apti pro officiis a laicis in seminario exercendis. Accedente consensu maioris partis discretorum, tam seminarii a quo, quam seminarii ad quod, superior generalis illarum partium, in quibus seminaria fuerint, quoslibet religiosos de uno in aliud seminarium mutare valeat; et quando transitus fiat de seminario in Hispaniae partibus ad seminarium in Indiis existens, consensus commissarii generalis Indiarum in Curia Matritensi residentis et commissarii missionum qui pro tempore religiosos in Indias conducere curaverit, absque aliquo alio, sufficiet, et nec seminaria Hispaniae et

¹ Potius lege *adimpleverit* (R. T.).

Indiarum, nec eorum guardiani et discreti determinationi, a praedictis missionum et Indiarum commissariis circa praefatos fratres sponte in Indias transire eligentes mature factae¹, se opponere sub aliquo praetextu audeant, sed eas² statim executioni mandare omnino procurent. Missionarii, qui, decennio in exercitio missionum laudabiliter completo, ad propriam provinciam redire voluerint, facultatem ad id a seminarii guardiani et testimonium ab eodem et discretis petant; ipsi autem nec facultatem nec testimonium negare poterunt; et provincialis praedictae provinciae revertentem recipere sub memoratis poenis semper teneatur, eisdemque privilegiis, antelationibus et gratiis praefatus missionarius ex tunc in propria provincia uti ac gaudere poterit, quibus frueretur si triennium guardianatus tempore sui ingressus laudabiliter in dicta provincia finiret: qui autem ante decennium completum, vel sine testimonio, in quo discretorium de zelo et plausible praedicti missionarii in missionibus progressu testetur, ad propriam provinciam venerit, poenis expulsis supra impositis indispensabiliter subiacet; nisi aliqua infirmitas incurabilis (propter quam a seminariis quilibet ante dictum decennium, et non postea, etiamsi senectute laboret, expelli poterit) praedictae expulsionis causa vel occasio fuerit; qui³ in hoc casu nullus aliquam poenam dignus censi debet. Si aliquando contigerit aliquem ex missionariis in visitatorem vel reformatorem aut ministrum provinciam alicuius provinciae eligi, eiusmodi electionem ratam haberi et executioni mandari volumus et decernimus; electus tamen,

¹ Male edit. Main. legit factas (R. T.).

² Potius lege eam (R. T.).

³ Videtur potius legendum quia (R. T.).

postquam praedictum munus adimpleverit, ad proprium seminarium revertatur, immo aliquid secum non ferat, quod apostolicae nuditati contrariari valeat; et, si a dicta provincia, vel ab aliquo conventu, aut ab aliquibus utriusque sexus subditis vel superioribus aliqua munuscula, quae coniunctim sumpta quantitatem unius scuti aurei pertingant, ante vel post finem sui officii recipere ausus fuerit (etiamsi sit sub praetextu devotae recordationis, vel pro libris, imaginibus, reliquiis, seu rebus sacris devotionem fidelium et sufficientiam ac efficaciam missionariorum solidare valentibus), ipso facto actibus legitimis remaneat per septennium privatus; eidemque poenae indispensabiliter subiaceat, si, peracto officio, absque legitima causa a Sede Apostolica approbanda, domicilium in praedicta provincia elegerit, aut si intra quatuor menses seminarium praefatum versus ab illa non egrediatur. Ultra numerum religiosorum superius praescriptum, unus poterit in quolibet seminario admitti, qui progressum, ac fructus et casus, seu eventus missionum extraordinarios, missionariorumque gesta et exemplarem vitam, privilegiorum statum, dubiorum in missionibus occurrentium decisionem, doctrinarum securius amplectendarum et praedicandarum compendia, libros et summaria scribere, et, servatis servandis, de licentia tamen Ordinarii, typis mandare studeat ac valeat, ipseque scriptor seminarii appelletur, et exemptionibus ac indultis, a discretorio seminarii taxandis, pacifice fruatur.

III. Quod electio guardiani cuiuslibet seminarii fiat a superiore generali illarum partium, in quibus seminarium fuerit, sive ab eius speciali commissario delegato, ex tribus eiusdem seminarii patribus per secreta suffragia omnium

De guardianis, magistris novitiorum, discretis, vicariis, etc.

sacerdotum professorum communitatis canonice eligendis et praedicto commissario praesentandis. Guardianus autem per triennium tantum in officio durare poterit, et liberum erit superiori generali praefato in dimidio triennii ipsum ab officio absolvere, si ipsi constiterit officio non satisfacere, habita informatione pro conscientia, sine strepitu iudiciali, sicut fit in toto Ordine in congregationibus intermediis. Unus praeses, seu vicarius, qui simul novitiorum magister sit, per vota novi guardiani et discretorum eligetur, ipseque, absente guardiani, in communitatibus praesideat. In quolibet seminario sint quatuor discreti pro gravioribus eius negotiis tractandis, qui ante novi guardiani electionem ab eodem communitatis corpore eligentur, a quo nominari debent praesentandi in guardianum; statimque a superiore generali supradicto confirmentur, habeantque in communitate locum et praecedentiam, quam lectores primarii theologiae habent in propriis provinciis; et, in absentia cuiuslibet, antiquior et dignior pater seminarii, pro tempore absentiae, substitutus declaratur. Discretorium cuiuslibet seminarii ex dictis quatuor discretis, ac ex patribus, qui in dicto seminario guardianatus per triennium completum laudabiliter exercuerunt, ex commissariis habitualibus et actuali missionum, et guardiani actuali componetur; iique suffragium habeant in omnibus negotiis, quae discretis seu discretorio seminarii per haec et alia Ordinis statuta committuntur; quando suffragia pro una et altera parte fuerint aequalia et publica, guardianus decidat; quando fuerint secreta, admittatur praeses pro simili tantum casu, ut sic, quod magis expediens sit, charitative et sine strepitu et recursibus resolvatur. Ad missionum commis-

sarios in Indiarum partibus existentes spectabit religiosum de consilio discretorum trium suarum partium seminariorum destinare, qui ad provincias Hispaniae, quando necessitas urgeat, accedat, et illos religiosos, servatis servandis, in illarum seminariis, si se sponte offerant, seligat, qui pro conversionibus et seminariorum conservatione ab eisdem discretoriis et praefato missionum commissario necessariis¹ censeantur. At nec commissarius² missionum, nec religiosi ab ipsis missi, aliquam superioritatem habeant respectu illorum qui in aliquo seminario de familia constituti fuerint, nisi in casibus de quibus supra manet dispositum, et cum limitationibus ibi taxatis, ac superioritate guardianis seminariorum hic concessa praesentibus illaesa remanente. Quandocumque guardiani obitus ante triennii finem contigerit, praeses, seu vicarius, usque ad novi generalis electionem, seminarium gubernabit; tenebitur tamen, sub poena privationis sui officii ipso facto incurrenda, die tertia a morte guardiani patres absentes convocare, et post adventum illorum, qui intra tempus viginti dierum venire poterunt, communitatem, pro praesentatione superiori generali ut praesertur faciendam, congregare, et praesentatos statim ad superiorum generalem praedictum transmittere, ipseque unum nominabit, qui similiter per triennium duret, eademque duratione gaudebit, qui praecedente alterius renunciatione vel privatione electus fuerit. Praesidis autem et discretorum officium ad id tempus sine nova electione in praefatis tribus mortis, privationis et renunciationis casibus extenditur. In absentia guardiani et praesidis antiquior discretus in communitatibus et seminario

¹ Male edit. Main. legit necessariis (R. T.).

² Potius lege commissarii (R. T.).

praesideat; antiquitas autem inter fratres seminarii, tam praesentes quam futuros, secundum gradus et praeceminentias, iuxta Ordinis statuta generalia hinc praescripta, excepta computetur; qui autem nullam in propriis provinciis aut in seminario obtinere, habitus antiquitatem servant; qui autem guardianatum per triennium laudabiliter exercuerint, discretos illius seminarii, non vero commissarium missionum, semper praecedant.

De choro, lectionibus, studio, egressu et conatibus, electionibus, eleemosynis, aliisque pertinentibus ad regularem disciplinam.

Omnes indispensabiliter per horam cum dimidiâ vacent orationi mentali, dimidiâ scilicet horâ post Primam (non vero amplius ob frequentes audiendas confessiones et similia exercitia matulina), horâ autem integrâ post Completorium, vel aliâ fortassis opportuniori, pro temporum et exercitiorum varietate. Horae canonicae tempore et pausâ competenti devote solvantur, sine cantu autem, ut plus temporis impendatur studio. Dominicis vero diebus, festis, et classivis, cantus adhiberi poterit, ut fit apud Observantes; cuiusmodi divino officio, orationi mentali et missae conventuali omnes assistant, nullo prorsus excepto; cunctique sacerdotes gradatim ab ipso guardiano inclusive hebdomadarii agant. Singulis diebus habeant per duas horas lectiones et conferentias; per unam post conventualem missam de materiâ ad exercitium missionum conducente, seu de intelligentiâ idiomatum, seu de theologiâ mysticâ; per alteram post vespas de theologiâ morali et casibus conscientiae. A lectionibus autem ipsis nullus possit excusari, neque a reddendâ ratione de materiâ lectionis, si a guardiano vel alio ab ipso deputato interrogetur. Cum autem in audiendis confessionibus vel aliis utilioribus exercitiis peragendis missionarii fuerint occupati, vel occupari indigeant, lectio matulina

a guardiano de consilio discretorum abbreviari seu dispensari valeat. Missionarii, dum in seminario sunt, spiritualibus exercitiis vel studio impendere debent totum tempus quod corporalibus superfluit indigentis: si quis vero vanis confabulationibus aut cursitationibus deditus inveniatur, publicâ poenitentia in communitate puniatur: nec ulli concedatur licentia e domo exeundi, nisi aliquando recreationis causâ per campos cum socio expatiaturus sit, aut pro inevitabili pertractando negotio ad civitatem vel oppidum egredi debeat: idque raro fiat, ut, quanto in monastica solitudine, humani commercii contemptu, vigilantiores fuerint, eo ad reprehendendas fidelium diversiones aptiores reddantur. Communitas e seminario non exeat, nisi raro et gravissimâ de causâ, ut ad exequias religiosi alicuius nostri Ordinis, aut apostolici, non autem ad sociandos alios defunctos vel publicas processiones. Feminarum colloquia quantumvis brevissima ubique vitentur, solumque ipsarum confessiones, nullo alio intermisso colloquio, audire licebit. Nullo modo acceptentur conciones festivae in seminario, solumque fiant, quae occasione missionum necessariae censeantur. Ad eleemosynas autem petendas omnes sine exceptione mittentur; itaut in omni servitio communitatis omnes, etiam guardianus, quantum fieri possit, sint pares. Quoad eleemosynas praedicatorum, libros defunctorum et bibliothecarum augmentum et conservationem, in omnibus seminariis, sicut et in omnibus aliis conventibus nostrae obedientiae subiectis, servetur Breve *Exponi nobis* a SS. D. N. Innocentio XI expeditum. Nulli saeculari permittatur ingressus ad interiora conventus, sed in claustro inferiori disponatur aliqua camera honesta et devota

cum humilibus sedibus, ubi viri saeculares quaerentes aliquem ex patribus pro suâ spirituali consolatione excipiantur et consolentur. Et tam quoad ingressum et moram ac pernoctationem saecularium, quam quoad suppellectilium et ornamentorum commodationem, servantur in dictis seminariis, sicuti et in omnibus aliis dictis provinciae ultramontanae conventibus, decreta sacrae Congregationis, auctoritate apostolicâ confirmata, in dictâ familiâ observari praecipita. Omnes seminarii patres, sine aliquâ inter ipsos notabili differentiâ, induant habitum exteriorum Observantium, in quo vilitas et humilitas, ac solus cinericeus color ex lanâ albâ et nigrâ, non ex aliâ tincturâ consurgens, semper resplendeat: forma vero erit iuxta reformationem in ultimâ congregatione Toletanâ factam ad litteram observandam, et in disciplinis, ieiuniis extra regulam, capitulis culparum et aliis austeritatibus, ceterisque ad regulae, vitae monasticae et regularis disciplinae observationem conducentibus, constitutionibus generalibus Ordinis se conforment. Guardianus, vel, in eius absentia, praeses, temporibus opportunis, aut quando necessarium iudicaverit, mittat missionarios binos et binos, aut in maiori numero, prout animarum necessitati viderint expedire, consignando eis in partibus fidelium oppida, tractus et terras, in quibus singulis suas missiones facere debent, de licentiâ tamen Ordinarii. Relinquant tamen aliquos in seminario, qui communitatis exercitia expleant, et hi, aliis revertentibus, mittantur. Nullus tamen eorum ultra spatium sex mensium in praemisissis fidelium terris extra seminario pro quolibet vice remaneat, et quilibet, sub poenâ expulsionis a seminario, postquam praedictum tempus insumpserit, a mis-

sione cessare debeat, ad seminariumque revertatur, ut vires spirituales et corporales in eo reassumat ac recuperet, et alii ad opus, ab ipso inceptum et forsitan non finitum, proseguendum destinari poterunt. Ad partes vero infidelium solus missionum commissarius, si praesens fuerit, operarios necessarios sub formâ superius praescriptâ destinare valeat, eoque absente, guardianus de consensu maioris partis discretorii idoneos ministros ire cupientes eodem modo transmittere valebit. Praedicti superiores generales respective teneantur per se vel per suum commissarium ad hoc specialiter institutum in singulis trienniis praefata seminaria visitare, et in singulis visitationibus inquiratur singillatim de observantiâ praemissarum omnium constitutionum, et defectus, si qui fuerint, corrigantur, et iuxta eorum qualitates possit superior ipse generalis procedere ad expulsionem missionariorum et guardiani privationem: delegatus autem ipsius possit tantum guardianum suspendere, et adhibitis necessariis correctionibus superiorem generalem de maiori remedio apponendo monere. Et quia speramus, quod, Dei spirante gratiâ, per hos sui verbi ministros plures gentilium populi ad fidem sint convertendi, quorum neophytos in acceptâ fide conservare, eisque sacramenta ministrare necessarium est; ordinatur ut in conversis populis aliqui ex praefatis missionariis ad praedicta observanda necessarii remaneant, monito guardiano seminarii, et ab eo licentiâ obtentâ, qui semper eiusdem guardiani subditi remanebunt, et eius correctioni, ut supra, subiecti. Manentes autem in oppidis conversis non computabuntur in numero assignato missionariorum seminarii, sed eorum loco alii in seminario possint recipi. In curâ autem animarum sic

conversarum ad fidem tamdiu solummodo poterunt remanere, quoadusque episcopo, ad quem terra pertinet vel in posterum pertinebit, placuerit presbyteros saeculares, quibus animarum curam committat, destinare. Quamdiu vero praedicti missionarii in praedicta curâ remanserint, nihil ex titulo curatorum vel doctrinarum possint accipere, sed praecise ex emendicatis eleemosynis vel ultro oblatis vivere debent. Poterunt tamen, stabilitâ nostrâ fide et curalis saecularibus inibi manentibus, in populis magnis aut capacibus, de licentiâ episcopi et praefati superioris generalis, conventus nostri Ordinis fundare, in quibus iuxta regulam et statuta ex eleemosynis sub regulari disciplinâ fratres vivere possint; et conventus illi guardiano praefati seminarii, ad quem pertineat viva illa conversio et cuius sollicitudine obtenta fuerit, vel seminarii vicinioris (eligendo¹ a missionum commissario, si conversio eius curâ ac diligentia promotâ et addepta fuerit) in omnibus et per omnia praefatum seminarium² erunt subiecti, quoadusque ex illis custodia possit formari, vel aliter in capitulo generali de illis provideri, aut ex illis aliqui, ut licitum erit, in missionariorum seminaria sub his statutis erecti fuerint. Quoniam vero curâ et sollicitudine missionariorum pertinentium ad praedicta seminaria spiritualibus necessitatibus regnorum Hispaniae, licet non Indiarum, sufficienter provideri poterit, ne sanctum missionum opus ex dissimili missionariorum modo procedendi deturpetur, nullus nostri Ordinis fratrum, qui extra praedicta seminaria vivat, missionarii munus, quarumcumque litterarum a nobis vel

praedecessoribus nostris ac ab aliquo inferiore vel in nostro officio successore concessarum vel concedendarum vigore, sub aliquo quantumvis specioso colore aut praetextu, in Hispaniae partibus, a tempore quo tria seminaria in illis erecta fuerint, exercere valeat. In provinciis autem tam Hispaniae quam Indiarum, quae non habuerint conventum idoneum et pro praefatâ erectione inconvenientibus insuperabilibus non expositum, fundatio novi seminarii, requisitis servandis servatis, licita erit, arbitrioque commissarii missionum relinquitur, et a nullo nostri Ordinis fratre, sive subdito, sive superiore, cuiuscumque dignitatis sic³ impediri poterit. Si seminaria praemissa, in praedictis Hispaniae et Indiarum partibus erecta ac erigenda, aliquando relaxentur et a perfectione et laudabili fine, ad quem instituuntur, notabiliter defecerint, vel statuta hic contenta, et alia quae praesentibus non sunt contraria, et pro aliis seminariis tam² erectis a Sede Apostolicâ, ut praefertur, approbata reperiuntur, non observaverint, seu novum gubernium et aliquam ab Observantiâ separationem a Sede Apostolicâ aut a superioribus Ordinis petierint, vel per se aut interpositam personam obtinere curaverint, vel sponte oblatam cum effectu admiserint; seminaria eisdem provinciis, a quibus conventus pro illorum erectione sumpti fuerint, iterum incorporantur, et ministri provincialis regimini, sicut ceteri eiusdem provinciae conventibus³, indispensabiliter subiiciantur: siquidem sub his tantum conditionibus et ordinationibus (quas vim illius indissolubilis obligationis et contractus, qui inter fratres missionarios et fratres,

¹ Forsan eligendi (n. t.).

² Verba praefatum seminarium praeter rem esse videntur (n. t.).

¹ Forsan sit pro sic legendum (n. t.).

² Forsan iam pro tam legendum (n. t.).

³ Aptius lege conventus (n. t.).

provinciarum, superiores seminariorum et superiores Observantiae esse possit, habere volumus), et non sub aliquâ aliâ consideratione, praesentem seminariorum erectionem permittimus, laudamus et approbamus, ac ab omnibus ad quos spectat, sub poenis praemissis, admitti praecipimus.

De doctrinâ,
confirmatione
statutorum, ho-
rum interprete
et gratis.

iv. Et quia nos non latet quamplurima absurda ex¹ nimia opinandi, sub privilegiorum praetextu, ac operandi licentiâ quotidie oriri posse, quae scandala et relaxationes suscitare valent: omnibus nostri Ordinis missionariis, ac aliis sub nostrâ directione seu obedientiâ degentibus personis, in Domino suademus et mandamus, ut doctrinas tutiores ac probabiliores semper doceant et amplectantur. Ut autem, quod temporalibus proficit spatiis, spiritualibus quoque amplificetur dictarum missionum augmentis, et ne perpetuâ firmitate careat, quod solâ nostrâ auctoritate decernitur, praesentium tenore, nostro huius Curiae commissario generali paternam benedictionem et facultatem concedimus ad hoc ut tamquam Ordinis nostri honorabile negocium praesens amplectatur, et earum rerum, quae in his litteris continentur, confirmationem ac perpetuam validitatem a sanctâ Sede Apostolicâ petat, et sollicitare non desistat; quae obtentâ, omnia seminaria, tam erecta quam erigenda, iuxta nostras litteras gubernari teneantur. Et si aliquod dubium circa aliquam illarum clausulam aliquando oriatur, superior generalis illarum partium respective, non vero aliquis delegatus, de consilio et assensu tamen maioris partis discretorii alicuius seminarii, tempore visitationis, et non alio, nec aliter, valeat providere, donec Sancta Sedes consulatur, seu sacra Congregatio propagandae fidei; nunquam

¹ Edit. Main. legit et pro ex (n. t.).

tamen in aliquo absque Sedis Apostolicae auctoritate dispensare poterit. Et tam dictis missionum commissariis, quam omnibus aliis personis, quae ad harum erectionem, stabilimentum et missionum praefatarum promotionem auxilium dederint, seraphici patris nostri Francisci benedictionem impartimur; et, si saeculares fuerint, ultra dictam benedictionem, eos ad participationem omnium indulgentiarum et operum spiritualium, quae ipsis communicare valemus, et¹ nunc pro tunc admittimus, et pro semper admittendas esse et fore declaramus.

Datum Romae, ex nostro conventu S. Mariae de Aracaeli, die vii aprilis MDCLXXXVI.

Fr. PETRUS MARINUS, minister gener.

Loco † sigilli.

De mandato suae reverendissimae paternitatis, Fr. IOSEPH A LEONE, secret. generalis Ordinis.

Praesens transumptum concordat cum suo originali de verbo ad verbum.

In quorum fidem, etc.

Datum Romae, hac die xxiii aprilis MDCLXXXVI.

Fr. MICHAEL TONERUS, secr. gen. Curiae.

Loco † sigilli ».

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, dicta statuta absque Sedis Apostolicae approbatione et defectuum supplemento, ac contrariorum, quibus² eiusdem Sedis accessu auctoritas, legitimâ derogatione, subsistere non valeant: nobis propterea tam Franciscus commissarius generalis Curiae quam Antonius missionum praefectus praefati humiliter supplicari fecerunt ut in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolicâ dignemur. Nos igitur, ipsos Franciscum et Antonium specialibus favoribus et

¹ Potius lege ex (n. t.).

² Comma istud intelligat lector (n. t.).

Confirmatio
seminariorum
erectorum.

gratias prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, de nonnullorum ex venerabilibus fratribus nostris S. R. E. cardinalibus Congregationis negotiis propagandae fidei praepositae super hoc negotio specialiter deputatorum consilio, collegia seu seminaria pro educandis fratribus dicti Ordinis ad missiones iam erecta, tam in conventu S. Crucis de Queretro provinciae de Mechoacam, quam in aliis Hispaniae provinciis, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robor adiicimus: ac facultatem erigendi alia collegia seu seminaria huiusmodi, unum scilicet vel duo in qualibet ex provinciis Ordinis praedicti quae in ditionibus dicti Caroli regis, tam quae apud Hispaniam quam apud Philippinas, Mexicanas, Peruanas, ac ceteras Occidentales Indias ipso Carolo regi subiectas consistunt, eidem Ordini de Ecclesiâ Dei et sanctâ Sede Apostolicâ benemerito, auctoritate et tenore praedictis, benigne concedimus: confirmando supplementum consensuum per dictum Petrum Marinum ministrum generalem, ut exponitur, factum, et interdicens superioribus generalibus illarum partium, sub poenis in praesentis litteris contentis, et aliis arbitrio dictae Congregationis cardinalium reservatis, ne, ultra quatuor menses a requisitione per religiosos ad id facultatem habentes factâ seu faciendâ computandos, dictas erectio-

nes protrahere seu suspendere possint: salvâ semper in omnibus supra relatis auctoritate eiusdem Congregationis cardinalium ad formam Constitutionis felicis recordationis Gregorii Papae XV praedecessoris nostri. Praeterea statuta praeinserta pro dictis collegiis seu seminariis, tam erectis quam erigendis, ac eorum fratribus et superioribus, a praefato Petro Marino ministro generali ut praefertur condita, dictâ auctoritate, harum serie, confirmamus pariter et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robor adiicimus: salvâ tamen semper memoratae Congregationis cardinalium auctoritate ea augendi seu moderandi, quatenus opus fuerit, et magis in Domino expedire videbitur; ac quoscumque iuris et facti defectus quoad collegia praefata iam erecta supplementum.

§ 3. Decernentes easdem praesentes ac praeinsertas patentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quando-cumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab illis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 4. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon provinciarum et Ordinis praefatorum, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet con-

Clausulae.

Contrariorum derogatio.

cessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Litterae transumptorum

§ 5. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum tam in iudicio quam, extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XVI octobris MDCLXXXVI, pontificatus nostri anno XI.

Dat. die 16 octobris 1686, pontif. anno XI.

CLXXVII.

Conceditur ut indulgentia plenaria perpetua, ecclesiis Ordinis S. Francisci de Observantiâ et Reformatorum die 11 augusti concessa, applicari possit per modum suffragii.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

Praedicta indulgentia a Gregorio XV concessa fuit visitantibus dictas ecclesias.

§ 1. Aliâs felicis recordationis Gregorius Papa XV, praedecessor noster, omnibus et singulis utriusque sexus christifidelibus vere poenitentibus et confessis ac sacrâ communione refectis, qui aliquam

1 Haec indulgentia concessa fuit a Gregorio XV, constit. ed. MDCXXII, die 5 iulii. De aliis vero huius Ordinis indulgentiis vid. huius Pontificis const. ed. MDCLXXXVI, die 5 septembris, pontif. X, et Innocentii XII const. ed. MDCXCI, die 24 decembris, pontif. I.

ex ecclesiis fratrum Ordinis Minorum sancti Francisci de Observantiâ et Reformatorum Minorum, ubique existentibus, die 11 mensis augusti a primis vespere usque ad occasum solis diei huiusmodi annis singulis devote visitavissent, et ibi pro christianorum principum concordia, haeresum extirpatione, ac sanctae matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effudissent, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concessit, et aliâs prout in ipsius Gregorii praedecessoris litteris desuper in simili formâ Brevis die IV iulii MDCXXII expeditis, quas perpetuis futuris temporibus valere voluit, uberius continetur.

§ 2. Cum autem, sicut dilectus filius modernus procurator generalis dicti Ordinis nobis nuper exponi fecit, indulgentiam plenariam et peccatorum remissionem, per dictum Gregorium praedecessorem nuper concessam, etiam animabus christifidelium defunctorum per modum suffragii applicari posse summo desiderio desideret: nos, piis eiusdem procuratoris generalis votis hac in re quantum cum Domino possumus favorabiliter annuere volentes, auctoritate nobis a Domino tradita et concessâ confisi, indulgentiam plenariam et peccatorum remissionem, christifidelibus praefatis supradictas ecclesias fratrum Ordinis sancti Francisci de Observantiâ et Reformatorum dictâ die 11 mensis augusti, ut supra, visitantibus et praemissa peragentibus concessam, etiam christifidelium animabus, quae Deo in charitate coniunctae ab hac luce migraverint, per modum suffragii applicari posse, etiam perpetuo concedimus et indulgemus. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

§ 3. Volumus autem ut earumdem

Clausulae.

Concessio applicationis dictae indulgentiae defunctis.

praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum habeatur, quae praesentibus ipsis haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XXII Ianuarii MDCLXXXVII, pontificatus nostri anno XI.

Dat. die 23 Ianuarii 1687, pontif. an. XI.

CLXXVIII.

Confirmatur decretum Congregationis particularis super nonnullis dubiis circa constitutiones monachorum Congregationis Bavaricae, quo etiam extenditur auctoritas nuncii Helveticorum.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

Species facti.

§ 1. Nuper a particulari Congregatione nonnullorum ex venerabilibus fratribus nostris S. R. E. cardinalibus super negotiis Congregationis Bavaricae monachorum Ordinis S. Benedicti a nobis deputata emanavit, super quibusdam dubiis pro parte superiorum et monachorum Congregationis huiusmodi propositis, decretum tenoris qui sequitur, videlicet:

« Cum, super constitutionibus Congregationis Bavaricae a sanctissimo domino nostro nuper approbatis, pro parte superiorum et monachorum eiusdem Congregationis excitata fuerint infra-scripta dubia, quae decerni et declarari

1 Constitutiones huius Congregationis extant in const. ed. MDCLXXXVI, die 6 februarii, pont. x; aliud vero decretum Congregationes Regularium super electione abbatum habetur in const. ed. MDCLXXXVI, die 9 februarii, pontif. x.

postulant ab eadem particulari Congregatione eminentissimorum S. R. E. cardinalium a Sanctitate Sua specialiter deputata, vicelicet: 1° An abbates electi ad abbatias et monasteria in libris Camerae non descripta teneantur petere ab episcopis, in quorum dioecibus sita sunt dicta monasteria, non solum confirmationem, sed etiam benedictionem, cum in litteris apostolicis fiat tantum mentio de confirmatione, licet resolutio huius sacrae Congregationis sub die XIV maii MDCLXXXII loquatur de confirmatione seu benedictione: 2° An dioecisani teneantur mittere commissarium ad interessendum electioni, ne, sub praetextu ignotae qualitatis electi, denegare valeant confirmationem; et an tali casu, dioecisano renuente confirmare electum, liceat recurrere, sive ad Sanctam Sedem, sive ad nuncium Helveticorum: 3° Ad quem spectet confirmare et benedicere praedictos abbates, sede episcopali vacante, aut administrante ecclesiam delegato apostolico: 4° An Congregatio huiusmodi supponenda sit in totum iurisdictioni nuncii Helvetici, qui alium veluti privilegiorum conservatorem substituere possit, cum facultatibus eidem a nuncio praefato committendis: 5° An renuentibus monachis monasterii Superioris Quercus, vulgo *Obernaltaich*, remanere in Congregatione, non obstante proprio consensu ab initio praestito, deputanda sit persona idonea, quae, assistendo visitationi de praefato monasterio faciendae, possit renuentes monachos illinc remove, et in aliis sibi benevisis monasteriis collocare: 6° An monasterio, aliàs dictae Congregationi legitime unito, liceat ab eadem recedere: 7° An liceat canonicis Ratisbonae dismembrare parochiales mensis abbatialibus unitas: 8° An, recusante vicario capitulari eiusdem ecclesiae Ratisbonen-

sis publicare indulgentias a sanctissimo domino nostro concessas, ab alio peti possit publicatio, et a quo: 9° An admittenda sit forma iuramenti in manibus Augustani episcopi emissa a novo abbate S. Montis Andecersis: 10° Stante Congregationis exemptione, ad quem spectet capituli directio, et quomodo in electione procedendum?

« Eadem sacra Congregatio ad proposita dubia ut infra respondit, videlicet: Ad 1um: Benedictionem abbatum reservandam episcopo, in cuius dioecesi abbatia, non tamen in libris Camerae descripta, reperitur, tamquam delegato Sedis Apostolicae, et eiusdem Sedis auctoritate impartendam, ipsoque renuente, peti posse a quocumque episcopo communionem Sedis Apostolicae habente, eodem iure delegato, servata semper formam praescriptam a caeremoniali in benedictione abbatum, faciendam auctoritate Sedis Apostolicae. Ad 2um: Posse Ordinarium, in cuius dioecesi abbatia reperitur, mittere unum tantum commissarium ad interveniendum electioni; secutaque electione, transmittendum illius instrumentum ad eundem episcopum; ipsoque renuente intra trimestre confirmare, posse eligentes recurrere ad nuncium Helveticorum; eique proinde tribuendam facultatem confirmandi auctoritate apostolica abbates electos ad monasteria in libris Camerae descripta. Ad 3um: Quoad monasteria prius subiecta Ordinariae iurisdictioni, confirmationem, sede vacante, seu dato administratore per Sedem Apostolicam, spectare ad nuncium. Ad 4um: Posse Helveticorum nuncium in Congregatione exercere per se vel per alium ab ipso deputandum eandem facultatem, quam habet intra limites suae nunciaturae. Ad 5um: Providendum a nuncio Helveticorum. Ad 6um: Provisum per constitutio-

nes. Ad 7um: Transmittendam ad sacram Congregationem informationem super statu et qualitate singularum parochialium. Ad 8um: Recurrendum ad nuncium. Ad 9um: Non sustineri formam iuramenti, nec deberi episcopo nisi reverentiam, non autem fidelitatem; et servandam formam caeremonialis. Ad 10um: Mortuo abbate, per priorem notificandam praesidi vacationem, atque per eundem praesidentem assignandum et determinandum tempus et diem electionis faciendae; convocatisque statutam die monachis vocem habentibus, praesidentem, sine tamen voto, eoque impedito, primum visitatorem, et deinceps, in casu impedimenti primi, secundum, et successive antiquiorem abbatem non impeditum, capitulo praesidere debere; per electores vero procedendum ad electionem abbatum per secreta suffragia, eumque, in quem concurrat maior pars votorum, scilicet ultra medietatem eligentium, itaut unus supra medietatem sufficiat, habendum pro legitime electo, et electionem legitimam pronuntiandam; quod si intra tempus trimestris vocales ad electionem non deveniant, vel post trina scrutinia in nullo maior pars votorum convenerit, tali casu electionem intelligi debere devolutam ad solum praesidentem. Romae, XIV Ianuarii MDCLXXXVII. — G. cardinalis CARPINEUS. Loco + sigilli. E. PANCIATICUS secretarius ».

§ 2. Cum autem, sicut dilecti filii Caestlinus praeses et alii abbates dictae Congregationis Bavaricae nobis subindo exponi fecerunt, ipsi decretum huiusmodi, quo firmiter subsistat et servetur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiti plurimum desiderant: nos, specialem ipsis exponentibus gratiam facere volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliis-

Confirmatio
relati decreti.

que ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praesentium, ac omnia et singula in eo contenta et expressa, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robor adiicimus, ac omnes et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus.

Clauulae.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contrariorum derogatio.

§ 4. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon, quatenus opus sit, dictae Congregationis Bavaricae, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâs

in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 5. Volumus autem ut earundem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubicumque locorum tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Fides transumptorum.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XXI martii MDCLXXXVII, pontificatus nostri anno XI.

Dat. die 21 martii 1687, pontif. anno XI.

CLXXIX.

Confirmatur decretum Congregationis episcoporum et regularium super subiectione collegiatae S. Germani ecclesiae abbati Montis Cassini.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Aliâs in causâ iurisdictionis, quae inter dilectos filios abbatem et monachos monasterii Montis Cassini Ordinis sancti Benedicti ex unâ et dilectos etiam filios capitulum et canonicos collegiatae ecclesiae S. Germani ex alterâ partibus pendebat indecisa, emanavit a Congregatione venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium decretum tenoris qui sequitur, videlicet: « In causâ Montis

Lis inter abbatem Montis Cassini et capitulum ecclesiae collegiatae S. Germani.

1 De iurisdictione in monachos confessarios ecclesiarum S. Scholasticae et specus Sublacensis vide constit. MDCLXXVI, die XVII novembris, pontif. I; de primâ vero subiectione plura extant in Benedicti XIII constitut. quae incipit *Inscrutabilis*, ed. MDCCXXV.

Cassini iurisdictionis vertente inter patrem abbatem et monachos Montis Cassini ex unâ et capitulum et canonicos collegiatae S. Germani partibus ex alterâ, de et super dubiis et controversiis per hanc sacram Congregationem eminentissimorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositam, partibus hinc inde in facto et iure informantibus, sub die XII martii MDCLXXVI referente eminentissimo Castaldo remissis ad sacrum auditorium Rotae pro eius voto, eadem sacra Congregatio, visis tribus decisionibus per sacram Rotam utrâque parte informante coram R. P. D. Albergato editis sub diebus XXX aprilis MDCLXXVII, XIV aprilis MDCLXXIX et XXVII ianuarii MDCLXXXI, visoque eiusdem sacrae Rotae voto registrato in calce ultimae decisionis emanatae, omnibus auditoribus votantibus, reque mature discussâ, necnon pluries citato et intimato procuratore capituli et canonicorum S. Germani, referente eminentissimo Casanate in locum eminentissimi Castaldi absentis subrogato, censuit et declaravit, ecclesiam collegiatae S. Germani esse subiectam ecclesiae abbati Montis Cassini, eidemque ecclesiae S. Germani, illiusque capitulo et canonicis, super praemissis dubiis et controversiis, imponendum fore et esse perpetuum silentium, prout praesentis decreti vigore imponit. Romae, XIV novembris MDCLXXXI. — G. cardinalis CARPINEUS. B. PANCIATICUS, secretarius.

Confirmatio relati decreti.

§ 2. Cum autem, sicut dilectus filius procurator generalis Congregationis Cassinensis dicti Ordinis nobis nuper exponi fecit, ipse decretum huiusmodi, quo firmius subsistat, apostolicae confirmationis nostrae robore communiri plurimum desideret: nos, ipsius procuratoris generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere

volentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fere censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praesentium, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robor adiicimus; salvâ tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis cardinalium.

Clauulae.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Obstantium remotio.

§ 4. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XXII martii MDCLXXXVII, pontificatus nostri anno XI.

Dat. die 22 martii 1687, pontif. anno XI.

CLXXX.

Erigitur collegium studiorum in monasterio S. Pauli extra moenia Urbis

*monachorum Cassinensium, et pro eo
leges nonnullae conduntur*¹.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Inscrutabili divinae sapientiae atque bonitatis arcano catholicae Ecclesiae regimini meritis licet imparibus praesidentes, sacrarum, eisque ancillantium bonarum litterarum studia, per quae, depulsa ignorantiae caligine, mentes luce veritatis illustrantur, in Ordinibus et Congregationibus regularibus praesertim sub suavi monasticae vitae iugo Deo famulantibus, uberesque bonorum operum fructus adiuvante Domino proferre iugiter satagentibus, libenter exoptamus et promovemus, ac pastoralis officii nostri partes peculiari desuper charitate interponimus, sicut, rerum, temporum et personarum qualitatibus maturae considerationis trutinam perpensis, ad omnipotentis Dei gloriam, religionis et catholicae fidei incrementum et praesidium, ac ipsorum Ordinum, Congregationis² decus et utilitatem, animarumque salutem in Domino expedire arbitramur.

Commendatur
dictum colle-
gium.

§ 1. Considerantes itaque quantum decoris et utilitatis Congregationi Cassinensi monachorum Ordinis sancti Benedicti, cuius egregia constant in Ecclesiam Dei merita, sit perventurum³, si in monasterio S. Pauli prope et extra moenia huius almae Urbis nostrae, eiusdem Congregationis collegium studiosorum, in quo monachi ipsius Congregationis philosophiae et sacrae theologiae vel canonum studiis sedulo navent operam, opportunis rationibus instituat, iam-

¹ Constitutiones eorum monachorum extant in constit. ed. MDCLXXX, die XXII novembris, pontificatus v; et quoddam statutum pro diebus intermediis in Innocentii XII constit. ed. MDCXCI, die XXVIII iulii, pontif. I.

² Potius lege Ordinum et Congregationum (R. T.).

³ Aptius proventurum (R. T.).

que provida superiorum monasterii seu Congregationis huiusmodi industria de iis, quae ad eiusmodi collegii, eiusque collegialium et lectorum sustentationem et manutentionem necessaria sunt, sufficienter provisum reperiri: motu proprio, ac ex certa scientia et matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, in praefato monasterio S. Pauli, et respective in aedibus S. Calisti de eadem Urbe, ubi monachi dicti monasterii aestivo tempore degere solent, unum collegium studiosorum, in quo decem saltem monachi professi dictae Congregationis Cassinensis theologiae scholasticae et sacrorum canonum studiis sub idoneis lectoribus seu magistris operam navare, et in illis institui, atque sedulo instrui debeant, tenore praesentium, sine cuiusquam praesidio, in perpetuum erigimus et instituimus.

De lectoribus.

§ 2. Statuentes, et apostolicam auctoritate decernentes et ordinantes, ut lectores seu magistri in novo collegio sic erecto et instituto scientias edocturi, ex ordine saltem decanorum dictae Congregationis Cassinensis seligantur, iique ad id muneris idonei censeantur, qui optimis moribus vitaeque integritate praecipue fulgere noscentur, quique per integrum septennium in aliis monasteriorum eiusdem Congregationis scholis aut in universitatibus studiorum generalium philosophiam et scholasticam theologiam publice professi fuerint. Ne autem illorum electionem ulla prorsus terrena affectio contaminet, iidem lectores seu magistri in capitulo generali praefatae Congregationis Cassinensis a cunctis definitioribus per secreta suffragia eligantur, praestito prius iuramento eos eligendi, quos doctiores, aptiores et praestantiores esse pro sua quisque conscientia in Domino iudicaverit. Ipsi vero lectores seu magistri hac forma electi, in

theologiae scholasticae cursu eas scientias et scripto et voce discipulos doceant, quae S. Anselmi Cantuariensis archiepiscopi, ex sancti Benedicti Ordine assumpti, doctrinae adamussim cohaereant, sub depositionis et privationis muneris aliisque poenis, si secus egerint, superiorum arbitrio infligendis.

De studentibus.

§ 3. Porro scholasticorum sive studiosorum collegii huiusmodi numerus omni tempore minor denario non sit, quorum tres tantum, et non plures, ex dicti monasterii S. Pauli professis, et reliqui septem ex septem eiusdem Congregationis provinciis assumantur; ita scilicet ut provinciarum quaelibet discipulum unum ad idem collegium tertio quoque anno mittendi facultatem habeat: qua in re ea lex inviolate servetur, ut monasterium eiusque¹ provinciae, maiori professorum numero gaudens, primum scholasticum primo tricennio ad collegium huiusmodi mittat; quo elapso, secundi monasterii alumnus subrogetur, et sic de aliis successive. Quod si in monasterio S. Pauli, sive in alio cuiusvis provinciae huiusmodi respective monachi ad praedictas facultates addiscendas idonei non reperiantur, eo² aliis eiusdem vel vicinarum provinciarum numerosioribus monasteriis ad collegium ipsum loco illorum evocentur.

De examinatis.

§ 4. Nemo autem ad dictum collegium admittatur, quem morum probitas et regularis disciplinae studium non commendat; et qui toti philosophiae, ac tribus, duobus vel saltem³ scholasticae theologiae tractatibus in aliis praedictae Congregationis gymnasiis sedulo non vacaverint, ab ipso collegio arceantur. Ac propterea a definitioribus eiusdem Congregationis in capitulo generali tres do-

¹ Videtur legend. cuiusque pro eiusque (R. T.).

² Forsan ex pro eo legendum (R. T.).

³ Potius lege vel saltem duobus (R. T.).

cti, praestantes et zelo praediti examinatores in unaquaque provincia instituantur, qui, publico consulturi bono, scholasticos diligenter interrogent, et, propositis eis theologicis atque philosophicis argumentis, serio et non ad speciem examinent, deque eorumdem aptitudine, doctrina et ingenio, praestito iuramento, in scriptis fidem faciant. Postquam vero sic examinati ad Urbem pervenerint, ab abbate monasterii S. Pauli, ac procuratore generali Congregationis, et lectore collegii huiusmodi pro tempore existentibus denuo interrogentur, et iterato subdantur examini, ac idonei reperti approbentur, excipiantur et collegii praemio adscripto¹ declarentur; inhabiles vero inventi, praemissa ad praesidem dictae Congregationis de eorum insufficientia in scriptis attestazione iurata, cum eiusdem praesidis consensu, ad professionis suae sive ad alia² remittantur, et in examinatores, qui muneri suo defuerint, tamquam in periurii reos, graviter in proximis comitiis animadvertatur. Quapropter ad abbatiam S. Pauli regendam, ac ad procuratoriae generalis officium ii promovcantur, qui imposito sibi muneri satisfaciant; visitatores autem dictae Congregationis, in actu visitationis dicti monasterii S. Pauli, praefatum collegium visitent, ac de vita et moribus scholasticorum diligenter inquirent, et una simul cum praedictis abbate monasterii S. Pauli et procuratore generali eosdem scholasticos³ examinent; et, quos pravis moribus inquinatos, aut scientiis operam non dedisse cognoverint, praehabito praesidis consensu, extra collegium eliminent, et ab Urbe abigant, eorumque dimissionem eidem praesidi sine mora significant, qui ad

¹ Forsan adscripti (R. T.).

² Forsan deest monasteria (R. T.).

³ Edit. Main. legit scholastice (R. T.).

praescriptum praesentium litterarum alios scholasticos eiectionum loco substituentur curabit, ut omni tempore praefixus denarius numerus integer in collegio huiusmodi perseveret.

De amotione
lectorum et studentium.

§ 5. Porro nulli lectori ultra sexennium, nullique studentium ultra triennium in dicto collegio liceat permanere, sed, his temporum spatiis respective evolutis, novi lectores novique scholastici antiquioribus subrogentur, incipiendo a proxime futuro capitulo generali dictae Congregationis, quod tertiâ dominicâ post Pascha Resurrectionis Dominicae currentis anni MDCLXXXVII celebrabitur.

Lectores autem et scholastici legitime electi, ante praefixum tempus a collegio praedicto non amoveantur nisi intervenientibus veris, iustis atque gravioribus causis, quas abbas monasterii S. Pauli et procurator generalis praedicti pro tempore existentes, tamquam Sedis Apostolicae delegati, cognoverint et probaverint, et de quibus, praemisso in scriptis iuramento, praesidem dictae Congregationis certiore faciant; qui, cum visitorum provinciae romanae, abbatis monasterii S. Pauli, et procuratoris generalis praefatorum, vel maioris partis eorum consensu, amovendos amoveant¹, aliosque in amotorum locum, servato quoad scholasticos monasteriorum ordine supradicto, ac praemisso semper duplici eorumdem examine, sicut praemittitur, statuto, in collegium inducant². Quod si contingat lectores intermedio tempore iustis et gravioribus id exigentibus causis amoveri et collegio privari, praeses, cum supradictorum vel maioris partis eorumdem consensu, de aliis lectoribus provideat, usque ad futuram diaetam, si proxime fuerit celebranda, in qua nova lectorum huiusmodi electio

¹ Aptius amoveat, et paulo post inducat (R. T.).

² Edit. Main. legit inducant (R. T.).

vel confirmetur vel reprobetur, donec in capitulo generali Congregationis praefatae tunc proxime futuro, a definitoribus, praestito prius iuramento ut supra, per secreta suffragia, ea omnia, quae interea gesta fuerint, confirmentur vel recidantur. Eodemque modo pariter ac lege, in casu mortis vel diutinae aegritudinis sive lectorum sive scholasticorum, incidentibus collegii necessitatibus usque ad diaetam sive capitulum generale pro interim consulatur.

§ 6. Scholastici autem praedicti omnes et singuli, ad instar reliquorum monachorum in praefato monasterio S. Pauli degentium, regulari observantiae incumbant, mentali orationi certis horis per constitutiones statutis omnino vacare sagant, chorum non omittant, missarum oneribus, qui sacerdotio initiati fuerint, satisfaciant, ceterasque monasticas leges inviolate custodiant. Ut tamen, omni distractione semotâ, scientiis adipiscendis insistere valeant, eos aliis occupationibus et praesertim oeconomicis curis nemo audeat implicare. Ipsi quoque scholastici, dum in praefato monasterio S. Pauli commorabuntur, praeter quotidianas lectiones et repetitiones, singulis hebdomadis semel per ordinem theses disputandas proponant, atque adversus arguentes, eâ qua monachos Ordinis sancti Benedicti decet modestiâ et religiositate, defendant et obiecta dissolvant. Quibus litterariis exercitationibus abbas monasterii S. Pauli omnino, totusque eiusdem monasterii conventus semper intersint. Quocirca, ut huiusmodi scholasticae concertationes studentium profectum iuvent, et non ad inanem pompam excitentur, dictus abbas hyemali tempore in praefato monasterio habitet, ut eius praesentia, auctoritate et vigilantia regularis observantia non tepescat, et scholasticorum studia ad

De exercitationibus
theologicis et regulari
disciplina.

scientiarum amorem inflammentur. Dum vero S. Callisti aedes praedictas incitent, consuetas lectiones et repetitiones neququam intermittant, et insuper singillatim theses in utraque facultate typis impressas publice tueantur. Quae omnia ut alacrius, facilius et commodius exequi valeant, tum lectores tum scholastici lib accessu ad monasterium S. Pauli, festivis diebus exceptis, eximantur. Praedicti vero abbates et procurator generalis eosdem lectores peculiari beneficentia et specialibus charitatis officiis prosequantur, ipsique lectores, sexennio in praefato collegio laudabiliter expleto, a religione debitis honoribus decorentur.

De victu et
vestitu, aliisque
necessariis.

§ 7. Ceterum magistris et scholasticis praedictis omnibus et singulis victus et vestitus, medicinalia et alia ad vitam necessaria, monachorum Cassinensium more et dicti monasterii S. Pauli consuetudine servatis, ab eodem monasterio cum omni benignitate praebentur. Ut autem monasterium ipsum horum causâ nulli subiaceat incommodo, nec magis gravetur, cum de praesenti lector et sex scholastici ab eodem ex suis proventibus sustententur, pro alio lectore aliisque scholasticis addendis usque ad praescriptum numerum denarium, procurator generalis dictae Congregationis eidem monasterio, cum effectu, sine morâ, singulis annis persolvat scuta sexcenta monetæ. Quae, cum dicta Congregatio interusura debiti sexaginta millium, quo in monte novennali nuncupato obstringebatur, diminui, et ad minorem quantitatem reduci nuper obtinuerit, ex eâ summâ, quae per diminutionem sive reductionem huiusmodi facta est compendii, praestanda erunt. Cui solutioni si ullus procurator generalis pro tempore existens satisfacere neglexerit, vel temere renuerit, ipso facto, seclusâ omni

excusatione, nulloque favente colore, officio, dignitate abbatiali ac voce activa et passiva in perpetuum privatus intelligatur, statimque a praeside dictae Congregationis ab officio, gradu et dignitate depositus et privatus declaretur; potestate ad eosdem gradus et dignitates iterum illum assumendi vel rehabilitandi (Sede Apostolicâ inconsultâ) cunctis penitus interdicta. Quod si praeses negligentiae vel conniventiae in his exequendis reus extiterit, in easdem poenas se ipso facto noverit incurrisse. Pecuniae vero, in accessu ad collegium, et recessu ab illo, ac in conclusionibus quolibet anno imprimendis expendendae, a monasteriis professionis eorum lectorum et scholasticorum respective subministrentur.

§ 8. Liceat autem abbatibus, et aliis praefatae Congregationis Cassinensis monasteria respective regentibus, necnon aliis abbatibus vel superioribus aliarum Congregationum monachorum nigrorum tantum sub S. Benedicti regulâ militantium, supra praescriptum decem scholarium numerum, praehabito in scriptis praesidis dictae Congregationis Cassinensis ac abbatis monasterii S. Pauli et procuratoris generalis praefatorum consensu, alios monachos monasteriorum quibus praesint alumnos ad collegium praedictum mittere, persolutâ quotannis dicto monasterio S. Pauli, pro eorumdem sustentatione aliisque necessariis, convenienti pecuniae summâ. Qui supra numerum mittendi, easdem collegii leges, statuta et consuetudines, quibus ceteri scholastici obnoxii sunt, servare omnino teneantur.

§ 9. Quia vero ad praemissa omnia prorsus exequenda potissimum obstringuntur et valde conferre possunt ipsimet religionis superiores, idcirco statuimus pariter et ordinamus, ut in quolibet

De supra-
merariis.

De praedictorum
ordinum
executione.

memoratae Congregationis Cassinensis capitulo generali, post definitorum electionem, primâ die, posthabito omni alio quantumvis graviore negotio, definitores ipsi diligenter et serio inquirent, an de iis, quae in praesentibus litteris continentur, aliquid omissum, innovatum, aut a quoquam fuerit in contrarium seu aliter dispositum. Quod si haec omnia et singula non ad unguem servata, et his nostris apostolicis iussionibus non plene obtemperatum animadverterint, statim emendanda emendent, et corrigenda corrigant, ac omnia ad formam earundem praesentium litterarum in integrum restituant, et a transgressoribus, violatoribus et negligentibus pro culparum gravitate poenas sumant. Si autem definitores praedicti in praemissis exequendis desides remissive extiterint, omnia capituli generalis acta, promotiones, electiones, provisiones, designationes et decreta ipso facto, nulla, inania et invalida fore, harum serie decernimus et declaramus; et praeterea abbas monasterii S. Pauli ac procurator generalis pro tempore existentes praedicti, in earundem litterarum nostrarum omnimodam executionem minime intendentes, in poenas privationis gradus, dignitatis et officiorum ac vocis activae et passivae ipso facto se incurrisse noverint, super quibus non nisi a Sede Apostolicâ praefatâ dispensari possit. Denique, ut nemo praemissorum ignorantiam valeat allegare, dilecto filio Andreae Deodato a Neapoli per praesentes committimus et mandamus, ut easdem praesentes litteras omni curâ et sollicitudine dilectis pariter filiis praesidi, visitoribus, omnibusque abbatibus praefatae Congregationis Cassinensis notificare procuret, ipseque Andreas Deodatus, qui de praesenti procurator generalis eiusdem Congrega-

1 Coniunct. ac nos addimus (R. T.).

tionis existit, praemissorum omnium et singulorum executioni accurate atque diligenter invigilet, ac de omnibus nos et hanc sanctam Sedem quamprimum reddat certiores.

§ 10. Decernentes ipsas praesentes litteras, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod superiores et monachi Congregationis Cassinensis et monasterii sancti Pauli praefatorum, aliive quilibet in praemissis interesse habentes seu habere quomodolibet praetendentes, cuiuscumque gradus, ordinis, praeeminentiae vel dignitatis, aut aliâs specificâ et individuâ mentione et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati et auditi, neque causae, propter quas praesentes emanarint, sufficienter adductae, verificatae et iustificatae fuerint, aut ex aliâ qualibet etiam quantumvis iuridicâ, piâ et privilegiatâ causâ, colore, praetextu et capite, etiam in corpore iuris clauso, etiam enormis, enormissimae et totalis laesionis, nullo unquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno et substantiali, ac incogitato et inexcogitabili, individuumque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, ad terminos iuris reduci, seu in controversiam vocari, aut adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque iuris, facti vel gratiae remedium intentari vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientiâ et potestatis plenitudine paribus concessio et emanato, quempiam in iudicio vel extra illud uti seu se iuvare ullo modo posse, sed ipsas praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere,

Clausulae.

ac illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis inviolabiliter et inconcusse observari et adimpleri, sicque et non aliter in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos, aliosque quoslibet quacumque praeeminentiâ et potestate fungentes et functuros, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et defini debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Derogatio contrariorum.

§ 11. Non obstantibus praemissis, ac, quatenus opus sit, felicitis recordationis Pauli II et aliorum Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum de rebus Ecclesiae non alienandis, aliisque apostolicis, ac in universalibus provincialibusque conciliis editis, generalibus vel specialibus, constitutionibus et ordinationibus, necnon Congregationis Cassinensis et monasterii S. Pauli praefatorum aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, styli, usibus, etiam in memorabilibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis etiam Congregationi et monasterio praefatis, illorumque superioribus et aliis personis quibuslibet, sub quibuscumque verborum tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis et insolitis clausulis, irritantibusque et aliis decretis, in genere vel in specie, etiam motu, scientiâ et potestatis plenitudine paribus, ac consistorialiter, et aliâs quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, et quantiscumque vicibus con-

firmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa ac individua, et de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio habenda aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omissis, et formâ in illis traditâ observatâ, exprimerentur et insererentur, praesentibus pro expressis et ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus, ac plenissime et amplissime derogatum esse volumus; ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 12. Volumus autem ut earundem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Fides transumptorum.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XXII martii MDCLXXXVII, pontificatus nostri anno XI.

Dat. die 22 martii 1687, pontif. anno XI.

CLXXXI.

Erigitur in Congregationem confraternitas Bethlehemitarum in Indiis Occidentalibus, eius novae constitutiones confirmantur et privilegia, exemptiones ac indulgentiae ei conceduntur.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

Ecclesiae catholicae per universum terrarum orbem diffusae regimini, me-

Exordium

rītis licet imparibus, per ineffabilem divinae sapientiae atque bonitatis abundantiam praesidentes, ad ea, per quae pietatis et christianae charitatis opera ubique locorum, praesertim ad infirmorum et convalescentium subventionem et utilitatem, provide prudenterque ordinantur, propensis studiis intendimus, et christifidelium in id ipsum laudabiliter et fructuose incumbentium confraternitatibus¹ in visceribus paternae gerentes charitatis, felici illarum statui et prosperae in viā mandatorum Domini directioni libenter providemus, illasque et personas in eis Domino famulantes opportunis favoribus et gratiis prosequimur, sicut, rerum, locorum, temporum et personarum qualitatibus mature consideratis, ad Dei omnipotentis gloriam, et animarum salutem, ac piorum operum incrementum, populique christiani aedificationem et consolationem specialem conspicimus in Domino salubriter expedire.

Orina et progressus dictae confraternitatis.

§ 1. Exponi siquidem nobis nuper fecit dilectus filius Rodericus a Cruce procurator generalis confraternitatis confratrum Bethlehemitarum nuncupatorum in hospitalibus pauperum convalescentium in Indiis Occidentalibus canonice, ut asseritur, erectae, quod dicta confraternitas in eisdem Indiis initium habuit a quondam Petro Betancur a S. Iosepho, qui primam domum et hospitale ipsius confraternitatis in civitate Guatimalae pro pauperum convalescentium curā, aliisve pietatis et christianae charitatis operibus, anno MDCLIII aedificare coepit. Subinde, cum aliud simile hospitale anno MDCLXXI in civitate Limanā fundatum fuisset, constitutiones pro praefatae confraternitatis gubernio iuxta tunc existentem illius statum factae anno MDCLXXIV per

¹ Potius lege *confraternitates* (n. 1.).

Sedem Apostolicam confirmatae fuerunt. Porro, aucto eiusmodi hospitalium numero usque ad undecim, et in promptu existente multorum aliorum fundatione, pro felici prosperoque eiusdem confraternitatis regimine et gubernio formatae fuerunt novae constitutiones, praesenti illius statui convenientes, tenoris qui sequitur, videlicet:

1. Finis societatis est strenue admodum incumbere in exercitium operum charitatis et misericordiae, tam spiritualium quam corporalium, erga omne genus personarum, praesertim erga aegros convalescentes, procurando quammaxime animarum tum propriarum tum proximorum nostrorum salutem per omnium virtutum usum et vitae probatae exemplar, adeo ut hi, qui ad nostra hospitalia venerint corporis salutem recuperaturi, in animae quoque salute egrediantur meliores effecti.

2. Omnes subditi esse debent praefecto generali et in humili subiectione suis superioribus peculiaribus.

1. Quia multitudo confusionem parere solet, ac etiam relaxationem; convenienter erit ut non adsit in nostris hospitalibus maior fratrum numerus, quam quos exiget necessitas; non erit tamen duodenario inferior; et, si opus erit numerum augere, fieri poterit id de licentiā praefecti generalis et assistentium generalium.

2. Omnes, qui apti fuerint medicinae et chirurgiae artibus, illas addiscent ex praefecti generalis et assistentium permissione.

3. Admittendi, aetate et viribus polere debent ad ministeria, quibus initiantur, convenientibus, ab omni originis et infamiae labe, imo et eius suspicionem immunes, coelibes, corporis sani, nec ullo modo aere alieno aut aliis oneribus gravati, quae molestiae seu impe-

CAPUT I.
De confraternitatis Instituto.

CAPUT II.
De receptione ad confraternitatem.

dimenti esse possint, nec qui ullius religionis seu congregationis habitum habuerint.

4. Peractis probationibus et experimentis etiam spiritus quo ducuntur, prout convenire visum fuerit, cum fuerint ex sententiā fratris praefecti et assistentium approbati, et in habitu saeculari manserint per aliquot septimanas, humilibus domus exercitiis se applicando, hoc tempore generalem omnium suorum peccatorum facient confessionem, ac, quas profiteri debent, regulis instruentur; adimpletisque istis obligationibus, completo decimo sexto aetatis anno, habitum eis dabit frater praefectus, de praefecti generalis, seu illius, qui, ut infra dicetur, vices tenebit eiusdem praefecti generalis, et assistentium licentiā, ac elapso probationis et novitiatus anno, ac de eiusdem praefecti generalis, seu tenentis eius vices, et assistentium licentiā, dummodo professionem emissuri sciant legere et scribere, et non aliās, professionem emittent in manibus fratris praefecti, vota obedientiae, paupertatis et castitatis ac hospitalitatis vovendo, cuius posterioris voti obligatio extendatur ad inserviendum pauperibus infirmis, etiamsi sint infideles et aliquā contagiosā aegritudine affecti, et successive fiet aliud votum perseverandi perpetuo in nostrā societate Bethlehemiticā, infirmisque serviendi.

4. Adesse debet unus novitiorum magister nominatus a praefecto generali et assistentibus in hospitalibus. Quae pro novitiatu, destinabunt ipse praefectus generalis et assistentes, in id accurate incumbendo ut magister sit ex insignioribus virtute et prudentiā, et qui saltem semel praefectus fuerit alicuius ex nostris hospitalibus; et casu quo idem novitiorum magister modo et formā de qua supra destinatus decedat, vel alio

impedimento delineatur, praelegi¹ in casu impedimenti provisionaliter debeat a praefecto domus, in qua contingat tale impedimentum, alius² sufficienti doctrinā et moribus praeditus; in casu vero obitus, praefigi debeat alius ab eodem praefecto domus, qui huiusmodi munus exerceat, donec sequatur approbatio praefecti generalis et assistentium; eaque sequutā evadat verus magister novitiorum; aliās subintrabit ille, quem praefectus generalis et assistentes nominare censuerint in magistrum novitiorum.

6. Inquisitiones de admittendo fient coram fratre praefecto cum eius secretario, assistente etiam novitiorum magistro.

7. Non potest admitti in societatem ullus qui sit in ordine sacro constitutus, nec cappellani nec ullo alio titulo, neque ullus frater ex hucusque admissis et in posterum admittendis ordinari, quia statui sacerdotali non conveniunt manualia ministeria, in quibus exercere se debent fratres; et si quis ordinem susceperit, ipso susceptionis facto remaneat exclusus, et societatis habitu privatus, ac a votis absolutus, nec in domo stare possit, etiamsi sit in alio habitu. Illi vero, qui iam reperiuntur in ordine sacerdotali, permittatur in societate permanere, praesensque dispositio respiciat tantum futurum, non obstantibus dispositis in contrarium in veteribus constitutionibus a Sanctā Sede confirmatis.

1. Habitus uniformis esse debet in omnibus fratribus, isque ex quo appareat interna humilitas et rerum mundanarum contemptus, et sit symbolum, quo vere pauperes et poenitentes esse dignoscantur.

2. Habitus exterior erit ex panno rudi, et coloris, ut dicunt, *buriel*, nimirum ex lanā quae dicitur de *sumonte*

¹ Edit. Main. legit *praelegi* (n. 1.).

² Edit. Main. legit *alias* (n. 1.).

CAPUT III.
De habitu inferiori, ac exteriori, ac cubiculis.

leucophaea. Forma sit adinstar togae talaris, cingulo corei nigri ad duorum digitorum latitudinem restrictae. Cucullus unâ tertiâ, ut aiunt, altus, extremitate in aliquod acumen desinente. Et dicta toga quatuordecim palmos habeat in circuitu, et unam tertiam in manicâ. Chlamys eiusdem generis, duabus tertiis brevior togâ. Pileus leucophaeus ex lanâ rudi et cum limbo grandi circuitus decem digitorum subtus corio tenui nigro inducto et cum duobus funiculis pendulis. Nudis tibiis, et pedibus cum solis crepidis, quas vulgo nominant *ramplo-nas*, rudibus et crassis, ac latis soleis, adeo ut habitus paupertati et ruditati respondeant. Super latus sinistrum chlamydis gestabitur in laminâ ad instar scuti depicta Iesu Christi summi boni nostri nativitas.

3. Vestis interior convenire debet in paupertate cum exteriori, quaesito in illâ nitore, qui optime potest convenire cum paupertate. Idcirco nemini concedatur induere lineum indusium nisi in gravi necessitate; qua qui urgebuntur, illud ferre poterunt, quo duraverit infirmitas, cum fratris praefecti licentiâ. Licetum erit gestare tunicam multitiâ rudem et panniculos stupcos. Nec ulli concedatur radere nec tondere barbâ; quantum ad illam, quae solita est eremitis, conformabitur.

4. Debent omnes unico vestitu contenti esse; et quia necesse erit illum mutare, erit in hospitali locus pro pannariâ designatus omni genere vestituum, quibus fratres nostri indigere possunt, instructus, quibus cum charitate et diligentia illis providebitur singulis quindecim diebus, aut etiam ante, si opus fuerit.

5. Exteriori vestitus paupertati consonare debet interior cubiculorum seu cellarum paupertas. In his permitti non

debent laminae, nec arculae, nec alia supellex exquisita et superflua, neque profani ornatus, qui summam dedeant paupertatem, quam observare debent nostri fratres. Et ad evitandum, quantum fieri potest, ne illa imminuatur, praefectus generalis, assistentes et praefecti id satagent ut eorum cubicula exemple sint, quo alii addiscant humilitatem et paupertatem, quas debent in suis observare. Et ut illa facilius recognoscere possit superior, carebunt clavibus et seris ianuae: adeo ut lectus ex ligno cum duabus dumtaxat lodicibus, quae illum cooperiant; unum pulvinar pannum; una crux ex ligno rudi; aquae lustralis vasculum; scabellum et mensula cum capsulâ absque clavi, ubi asserventur poenitentiae instrumenta; liber *De contemptu mundi*, aut alius spiritualis. Et quia incongruum foret, ut, qui veniunt omnibus inservire, haberent qui eis inservirent, nemo poterit famulum habere peculiariter.

6. Poterunt admitti in donatos horum aliqui, qui ex quopiam iusto impedimento excludantur ne sint fratres cucullati; qui nostrum habitum induent absque cucullo, et poterit praefectus generalis unâ cum assistentibus permittere, seu licentiam concedere, ut ipsorum aliqui profiteantur eadem vota, quae profiteri debent fratres, ut maius meritum et perseverantiam hoc modo possint obtinere.

1. Habebunt fratres quotidie horam unam orationis mentalis a quintâ ad sextam matutinam, convenientes omnes ad campanae sonum cum fratre praefecto, cum quo protinus post orationem ibunt omnes ad verrendum, vasa promendum, et valetudinaria poliendum; et finitis istis exercitiis, audient missam ad arbitrium fratris praefecti. Diebus iouis et dominicis cuiusvis hebdomadae sacramentum Eucharistiam sument omnes fratres in

Capit. IV.
De exercitiis
spiritualibus cu-
iuslibet dret.

communi, et si inter hebdomadam accidit aliqua solemnitas, poterit communio anteverti seu potest sponi seriae quintae, illam ad festivitatem transferendo.

2. Horâ secundâ pomeridianâ omnes in ecclesiâ congregati recitabunt stationem SS. Sacramenti, et post eius venerationem legetur unum capitulum ex libro cui titulus *Contemptus mundi*, et deinde omnes ordinate procedent psalmum *Miserere* recitantes usque ad valetudinarium principale, et hoc finito partitim ad alia divertent ad verrendum et sternendum lectos infirmorum et convalescentium.

3. Horâ quartâ cum dimidiâ post meridiem recitabitur corona Beatae Virginis dominae nostrae septem mysteriorum, et finietur cum examine conscientiae quadranti horae duraturo, et advesperascente die, dato ad orationes campanae signo, habebitur una hora orationis mentalis, ad quam puncta dabit frater praefectus ex uno librorum, qui de hac agunt materiâ, et sunt pater frater Ludovicus Granatensis, pater Thomas de Villacastin, Falconius, aut alii; finemque imponent actu contritionis.

§ 4. Duodecimâ nocturnâ surgent omnes (exceptis illis, qui superioris iudicio legitime fuerint impediti), et simul in ecclesiâ recitabunt coronam Beatae Mariae Virginis cum orationibus approbatis de Imitatione Passionis Iesu Christi, prout sunt in diurno tenoris sequentis, videlicet:

« O Domine Iesu Christe, adoro te in cruce pendentem, et coronam spineam in capite portantem: deprecor te ut me tua crux liberet ab angelo percutiente. Amen. *Pater noster, Ave Maria.*

« O Domine Iesu Christe, adoro te in cruce vulneratum, felle et aceto potatum; deprecor te ut vulnera tua sint in re-

medium animae meae. Amen. *Pater noster, Ave Maria.*

« O Domine Iesu Christe, propter illam amaritudinem, quam pro me miserrimo sustinuisti in cruce, maxime in illâ horâ quando anima tua egressa est de benedicto corpore tuo, deprecor te, miserere animae meae in egressu suo, et perduc eam in vitam aeternam. Amen. *Pater noster, Ave Maria.*

« O Domine Iesu Christe, adoro te descendente ad inferos et liberante captivos: deprecor te, ne permittas me illuc introire. Amen. *Pater noster, Ave Maria.*

« O Domine Iesu Christe, adoro te resurgente a mortuis, ascendente ad caelos, sedente ad dexteram Patris: deprecor te, ut illuc te sequi et tibi praesentari merear. Amen. *Pater noster, Ave Maria.*

« O Domine Iesu Christe, pastor bone, iustos conserva, peccatores iustifica, omnibus fidelibus miserere, et propitius esto mihi maximo peccatori. Amen. *Pater noster, Ave Maria.*

« O Domine Iesu Christe, adoro te in sepulchro positum, mirrhâ et aromatibus conditum: deprecor te, ut tua mors sit vita mea. Amen. *Pater noster, Ave Maria.*

Et dilatatis ad crucis formam brachiis recitabitur statio SS. Sacramenti, et in vespere festivitatum domini nostri Iesu Christi, et beatae Mariae Virginis, sanctorum Apostolorum, et sancti Dominici ac sancti Francisci, Omnium Sanctorum, S. Iosephi, S. Michaëlisarchangeli, S. Gabrielis et S. Theresiae a Iesu, recitabunt integrum rosarium quindecim mysteriorum, et dilatatis in crucem brachiis, supradictam stationem; et, quoties recitabunt dicta quindena mysteria, a relatis Passionis orationibus supersedebitur.

CAPUT V.
Exercitia spiri-
tualia cuius-
libet hebdoma-
dae.

1. Ter in hebdomadâ, nempe seriâ secundâ, quartâ et sextâ, habebitur disciplina communitatis in ecclesiâ, idque fieri poterit post orationem mentalem nocturnam: habebitur toto tempore, quo recitabuntur psalmi *Miserere* et *Deprofundis*, adiunctoque actu contritionis, signum dabit superior, et cessabit disciplina.

2. Cappellanus nominatus pro administratione sacramentorum, singulis quindecim diebus, horâ septimâ cum dimidiâ nocturnâ, habebit ad fratres concionem vel sermonem spiritualem, et quando id fiet, mediâ horâ anticipabitur corona et oratio, ne desit tempus pro conscientiae examine.

3. Omnes fratres debent ieiunare iuxta formam sanctae matris Ecclesiae et seriâ sextâ Parasceve dumtaxat pane et aquâ ieiunabunt.

4. Omnes pedibus debent incedere in locis habitatis; sed per itinera, dum longinqua fuerint, equitare poterunt; illisque de necessariis ad ea proseguenda semper providebitur.

5. Attento quod efficacissimum ad observantiam regularem pacemque animae interiori conservandam medium est recessus; omnes nostri fratres districtissime evitabunt egressus e domo et saecularium visitationes in vana officia temporisque iacturam tendentes, et ita nemo licentiam petet pro huiusmodi egressibus et visitationibus, etiam parentum proximorum, praeterquam in casu necessitatis, aut gravis infirmitatis, ad praefecti arbitrium, aut quando ipse eos mittet pro re divini servitii, proximi subventionem, vel hospitalis utilitate.

6. Hospitalia et fratres debent sustentari ex eleemosynis, et si temporis processu compertum fuerit expedire alicubi reddituum admissionem ob eleemosynarum defectum et devotionis im-

minutionem, admitti poterunt ex praefecti generalis et assistentium licentiâ

7. Quando fratres ex aliquo itinere extra civitatem redibunt, cum ipsis dispensabitur ut non assistant exercitiis domesticis et spiritualibus per triduum, et non ulterius. Porro si iter longinquum fuerit, aut ultramarinum (prout plerumque contingit in Indiis), novem dierum erit huiusmodi dispensatio, quo a fatigatione sublevantur, prout bene ordinata charitas requirit. Et ut hoc melius et maiori alleviatione facere possint, id temporis dabuntur ipsis indusium lectusque cum culcitra et linteis cubilibus; et infirmarius, aut alius eius loco, curam habebit illis eâ primâ nocte pedes abluendi, illosque excipiet in hospitio, quod ad hunc effectum nostris in domibus et hospitalibus debebit esse apparatus.

8. Omnes fratres qui iter facient, aut civitate egredientur, singulis diebus, eâ qua poterunt horâ, etiamsi tripartitum hoc fiat, recitabunt integrum quindecim mysteriorum rosarium ac unam SS. Sacramenti stationem. Et superiori curae erit id muneris eis in memoriam adducere tempore discessus, et hoc aliis spiritualibus exercitiis aequivalebit, nec poterit quis mitti, nec domo egredi solus, sed semper associatus, et quando ad iter faciendum egredientur, et quando ipsis eundem erit per civitatem, ut ita respectus habeatur decentiae, qua nostros fratres decet incedere, et aliis inconvenientibus, quae ex contrario notorie resultant¹, obvietur.

1. Cum principale fratrum institutum sit pauperibus infirmis inservire, omnibus persuasum esse debet, id praecipue illis incumbere, ut tam sancto exercitio sint addicti, nec in nullo alio maius obsequium Domino nostro praestitu-

¹ Edit. Main. legit *resultat* (R. T.).

CAPUT VI.
Exercitia charitatis erga pauperes infirmos.

ros ministerio, quam hoc humilitatis et charitatis ob eius amorem illud exercendo erga pauperes indigentes et rebus necessariis destitutos.

2. Ad huius obligationis satisfactionem in promptu quamprimum certiores facti fuerint se conferent ad illos asportandos in sellâ gestatoriâ (quae ad hoc erit praeparata) usque ab hospitalibus et domibus, ubi eorum fuit habitatio, ad nostrum hospitale, ubi curatio eis adhibenda aut convalescere debent, nec alienis humeris fidant onus, quod suismet Deus imposuit.

3. Non debet excludi ab hospitalibus nostris ullum genus personarum, ad omnes debent extendi, omnes debent amplecti charitatis ulnis liberos, servos, Mauros, Nigros et gentiles, exceptis mulieribus, quae nullo titulo poterunt ingredi ad curandum nec ad invisendum pauperes intra clausuram nostrorum hospitalium.

4. Habeat infirmarius apparatus lectos, ubi recumbant aegri postquam eis pedes, si opus fuerit, abluti fuerint, et aliquâ eis refectione subventum, et prima erit sollicitudo eos disponere ut peccata confiteantur, id permittente aegritudinis qualitate.

5. Assistet cum maiori et aliis infirmariis frater praefectus duabus vicibus, quibus medicus debet aegros invisere, et in scriptis rediget quidquid iste ordinaverit, idemque faciet maior infirmarius, et horis congruis praefectus inquireret ab aegrotis an maior infirmarius secutus sit quidquid medicus dispositum reliquit, et si quem compererit defectum, remedium protinus conferet, et convenientem eius culpae poenitentiam maiori infirmario.

CAPUT VII.
Quid observari debeat in valetudinariis erga aegrotos

1. Ut aegroti et convalescentes servitia habeant et refocillationem omnium cura et opportunitate, aderit frater in-

firmiter maior, a praefecto generali et assistentibus deputatus, cui incumbet valetudinariis praeesse, et cui reliqui alii infirmarii hebdomadarii debent obedire in rebus ad eius munus pertinentibus, et debet procurari, ut is, qui hoc fungetur munere, placidus sit et charitatis plenus, qui sciat tolerare absque sui immoderatione aegrotos, et eos emendare absque afflictione illorum.

2. Extabunt diversa valetudinaria; separata ab Hispanis, pro Indis, Mauris et aliis gentibus, et haec et illa procurabitur ut sint ab officiis disiuncta, ad aegrotorum molestiam evitandam.

3. Peculiarem curam adhibeat infirmarius maior ut valetudinaria semper sint nitida et accomodata, lectique benestrati, istorum suppellectilem quolibet sabbato variando, aut etiam anticipate, si quibus opus fuerit; et ut hoc facilius fiat, convenient omnes fratres quotidie horâ destinata secundâ pomeridianâ, et post stationis SS. Sacramenti peractam recitationem.

4. Magnopere satagat ut modus agendi convalescentium et aliorum pauperum christianus sit et modestus, ut nemo iuret vel vitium habeat scandalii, et si quis licentiosus fuerit, eum charitate semel ac iterum corrigit, et si id satis non fuerit, reddat rationem fratri praefecto, ut blande et officiose eum dimittat ex hospitali, antequam vitii eius ulcus reliquos inficiat.

5. Si cui convalescentium aggravabitur infirmitas, aut supervenerit, unde ad arbitrium medici curari debeat, infirmarius certiorabit praefectum ut aeger ad aliud deferatur hospitale, ubi cura eius habeatur, donec sit in statu ad nostrum redeundi.

6. Omnibus aegris et convalescentibus ac reliquis pauperibus missa dicitur quotidie in valetudinariis horâ

convalescentes, inanimabiles, peragrosos et pauperes.

congruâ, et singulis diebus quindecim confitebuntur et communicabunt.

7. Omnes aegroti mane laudabunt SS. Sacramentum, et ad honorem S. Iosephi patriarchae recitabunt septem *Pater noster* et *Ave Maria* cum *Gloria Patri*, recitante unâ cum illis maiori infirmario, qui cum aliis infirmariis protinus curabit eis dare ientaculum, ante quod, uti et ante prandium ac coenam, debent recitare Orationem dominicam et Salutationem angelicam pro benefactoribus.

8. Undecimâ horâ diei ad sonum campanae conveniet frater praefectus cum omni communitate ad dandum prandium pauperibus, et benedictionem impartietur, et fratres nostri propriis manibus apparabunt et distribuent discos, non exclusis ab hoc charitatis officio illis qui in eo mereri voluerint. Observetur silentium dum comedunt pauperes, habitâ ad spiritualem lectionem, quae ipsis fieri debet, applicatione; et finitâ commestione, et peractis gratiis, claudantur ianuae, ut quiescant, neque aperiantur usque ad secundam pomeridianam.

9. Quartâ horâ cum dimidiâ post meridiem ad campanae sonitum infirmarius recitabit coronam Nostrae Dominae cum aegrotis et convalescentibus, postquam protinus dabitur pauperibus coena, cui assistet frater praefectus cum totâ communitate, eodem observato ordine, quo datum ipsis fuit prandium, et dicta corona pro benefactoribus vivis et defunctis applicabitur.

10. Si quis fratrum nostrorum infirmabitur, illico advertet fratrem infirmarium, et hic medicum, ut recognitâ aegritudine agatur de remedio, et toto quo durabit tempore ei assistent reliqui magno cum amore et studio, adeo ut nihil ei desit, praecipue incumbendo saluti et bonae animae compositioni; et casu

quo infirmitas periculosa sit, disponat se admodum opportune, ne absque omnibus sacramentis moriatur. In hunc finem extabit diversum valetudinarium, cum suppellectili aliâ quam pauperum, ubi nostrorum fratrum cura habeatur, super quo frater praefectus magno studio incumbet ut omnia sint valde composita et opportuna.

1. Hospitalia nostra unicam debent habere ad plateam ianuam, ultra porticulam pro domus servitio, et ostium semper debet esse clausum, eique assistere frater unus, qui ianitorem agat, a superiore deputatus ad aperiendum et claudendum portas accurate eis qui pulsaverint, et duodecimâ horâ meridianâ claves superiori consignet, idemque faciet advesperascente die.

2. Non permittatur ex ianuis in nostra hospitalia mulierum ingressus, et quae ratione cognationis volent aliquem convalescentem invisere, poterunt id in conclavi ostiario agere.

3. Non admittent fratres visitationes in conclavibus, sed eâ¹ poterunt admitti in aulâ aut aliis locis publicis ad hunc effectum in hospitali designatis.

4. In prandio et coenâ servabitur silentium in triclinio, omnibus, dum comedunt, aliquo pabulo animarum refocillantibus, lectioni spirituali, quae haberi debet, incumbendo, sibi invicem inservant, nec locorum aliqua sit praeminentia, quam quae ordine resultabit, quo singuli adventabunt, excepto praefecto, qui debet locum praecipuum habere.

5. Peractis gratiis post prandium, illico incipient stationem SS. Sacramenti, quam recitando ordinatim ibunt usque ad ecclesiam, et eam applicabunt pro benefactoribus vivis et mortuis. Noctu ante coenam feriâ secundâ, quartâ et sextâ erit capitulum culparum in

¹ Aptius lege *eae* (R. T.).

CAPUT VIII.
De aliis distributionibus et animadversionibus pro bonâ observantia.

triclinio, et eas dicet frater zelator, qui pro illâ septimanâ fuerit nominatus, et post coenam finient cum uno responsorio, ac oratione sanctae synodi pro animabus purgatorii, eosque ad veniam prostratos lustrabit superior.

6. Post prandium et coenam, aliquod intervallum habebunt familiaris conversationis, et post eam indicetur sonitu silentium, quod observari debet adamusim a primâ usque ad secundam pomeridianam, a nonâ nocturnâ usque ad sextam matutinam, omnesque diei curriculo curent observare silentium quod per nostra licebit ministeria.

7. Non poterunt fratres exarare literas nec scripturas, neque eas recipient, absque peculiari praefecti licentiâ, nec pariter poterunt in aliorum conclavia ingredi, neque in novitium, nec alias domesticas officinas domus, nisi quis indigerit illis, quae inibi extabunt, et tunc id eis licebit, petitiâ a praefecto licentiâ.

CAPUT IX.
De regimine nostrae societatis.

1. Pro nostrae societatis conservatione, et ut tam pium institutum manteneatur, adesse debet generalis praefectus cui obediatur.

2. Is etiam, qui per electionem infra indicandam praefectus generalis constituetur, durare debet in exercitio talis muneris per sexennium tantum.

3. Et quoniam debet habere assistentes praefectus generalis, cum quibus negocia occurrentia conferat et expediat, hinc est quod iuxta formam infra designandam eligi debebunt alii quatuor fratres habentes qualitates infra requisitas, qui sub assistentium titulo cum praefecto generali degere debeant, quique ab eodem praefecto quo voluerit convocari possint ad pertractanda et expedienda negocia occurrentia, habebuntque praedicti assistentes volum decisivum, non consultativum tantum, et haec

pariter assistentium munera debent durare per sexennium; et quoniam in hoc initio non potest ad praxim deduci forma infra praescripta super electione, tam praefecti generalis, quam assistentium, et nihilominus introductio formae gubernii necessaria est, propterea pro primâ vice dignabitur sanctissimus dominus noster Papa Innocentius XI nominare unum ex fratribus in praefectum generalem dictae societatis, et quatuor alios in assistentes ad sexennium duraturos, qui eandem habeant auctoritatem, perinde ac si legitime a dictis fratribus electi forent.

4. Praefecti generalis electio pro primâ vice celebrari debet in domo Guatimalae, quoniam ipsa est matrix et prima origo nostrae societatis, ut iste honor illi tribuatur. Perpetuis autem futuris temporibus, quoniam in dictis Guatimalae provinciis propter locorum qualitates et domorum penuriam capitula generalia celebrari commode non possunt, hinc est quod, exceptâ dictâ primâ electione, perpetuis futuris temporibus, electio praefecti generalis, et reliqua omnia quae in generalibus comitiis explenda sunt, fieri debebit alternatim Limae et Mexici, quae sunt domus antiquiores, itaut incipiatur a domo Limae, ac deinde in domo Mexici, hoc modo electiones alternando, quo aequa habetur ratio domorum, quae actu existunt, et favente Dei misericordiâ imposterum extabunt, in dictis regnis et provinciis.

5. Electio praefecti generalis debet fieri a vicario generali ut infra denunciando, a quatuor assistentibus, a secretario generali, ab omnibus fratribus praefectis, et antiquiori discreto quorumcumque hospitalium, necnon a magistris novitiorum. Ad quam electionem aut personaliter, aut per procuratorem

legitimum, qui tamen esse nequeat neque ullus ex fratribus residentibus in domo ubi fiet electio, neque ullus qui alias sit vocalis, convenient omnes. Si quando vero, adiuvante Domino, hospitalium numerus in regno, ubi electio celebrabitur, pervenerit ad decem et novem, tali casu cesset in electione praefecti generalis votum supradictorum discretorum hospitalium. Qui electores cum dicto vicario generali debent congregari in aula capitulari opportune instructa, invocatoque in primis Spiritus Sancti auxilio, praesidente ipso vicario, procedant ad faciendam per secreta suffragia praefecti generalis electionem. Proinde singuli vocales habeant secum plures schedulas uniformes eis per secretarium distributas, quae tribus vicibus plicari possint. Et in superiori parte eiusdem schedulae quilibet ex vocalibus scribet nomen proprium per haec verba: *Ego frater N.*; in secundâ vero plicâ scribat: *Eligo in praefectum generalem*; et in tertiâ plicâ schedulae scribat nomen illius, quem eliget. Quisque vero partem schedulae, ubi scriptum est nomen ipsius vocalis, primo loco plicabit, et sigillo claudet, ne aperiatur, nec legi possit, et deinde reliquum eiusdem schedulae ita plicabit, ut quod scriptum est non videatur. Quisque etiam ex vocalibus ita scribet, ut quod ab uno scribitur, ab altero non videatur. Et his peractis, schedulas huiusmodi complicatas iuxta ordinem eorum antiquitatis proicient in urnam seu vasculum ad id collocandum super mensâ ante vicarium appositâ. Omnibus autem schedulis allatis, urna huiusmodi coram vicario et duobus fratribus assistentibus ex antiquioribus aperiatur, et de schedularum numero numeratio fiet, iisque compertis absque numeri defectu et absque excessu, incipient aperiiri in eâ parte, in qua

descriptum erit nomen eligendi, relicta integrâ alterâ parte, in qua est nomen eligentis. Et successive, prout aperiuntur, ab iisdem vicario et assistentibus recognoscantur, et altâ voce per secretarium publicabuntur nomina electorum, et, prout in unoquoque vota data reperientur, adnotabuntur in folio ad id destinato, et unusquisque ex intervenientibus in electione adnotare poterit. Omnibus autem perfectis, si reperiat aliquis in quem concurrat maior pars votorum, scilicet ultra medietatem eligentium, itaut unus supra medietatem sufficiat, is intelligatur electus, et electio legitima pronunciabitur. Si autem in supradicto scrutinio in nullo respiciatur concurrere maior pars votorum, tali casu ad novum scrutinium, seu ad tot scrutinia procedatur, donec aliquis remaneat electus. Electo vero in praefectum generalem fratres omnes, a vicario ipso incipiendâ, obedientiam praestabunt. In casu quo ita in praefectum generalem electus a loco electionis huiusmodi abfuerit, ne interim societas aliquod suo in regimine dispendium patiat, vicarius superioris partes ad vicariatus normam exequi continuabit, donec ipsi de acceptatione ab electo praefecto generali factâ constiterit. Quod si noviter electum in praefectum generalem ante istam acceptationem mori contigerit, vicarius eo quo supra modo continuabit usque ad novam praefecti generalis electionem.

6. Et cum possit contingere ut inter vocales adsit suffragiorum aequalitas, ne super hoc oriri possinturbationes, declaratur vicarium, qui electione praesidebit, eiusmodi debere suffragium habere, ut in suffragiorum aequalitate illam dirimat vicarius novo voto per ipsum tunc praestando; quod si ipso vicarius sit in paritate votorum electionis

passivae cum altero, eo casu, non vicarius, sed assistens antiquior, in electione passivâ huiusmodi non comprehensus, suo suffragio paritatem dirimet.

7. Vicarius debet habere suffragium activum et passivum, et quia potest evenire, ut in electione, quae fiet, nominetur in praefectum generalem, et hoc casu incompatible est ut possit approbare et publicare electionem, ideo disponitur, ut, ipso vicario in praefectum generalem electo, antiquior assistens debeat approbare et publicare electionem.

8. Ut possit in praefectum generalem eligi et nominari quilibet ex fratribus dictae societatis, debet habere completam quadraginta quinque annorum aetatem, et elapsis post professionem quindecim ex illis. Et pariter debet habuisse, ut minus, bis regimen alicuius ex dictâ societatis hospitalibus.

9. Et attentâ distantia, quae tanta est inter dicta hospitalia, quandoquidem aliqua¹ inter se plus mille leucis distant, et in eis, quae in posterum extabunt, eadem pro amplitudine illorum regnorum intercedit² distantia, et in eventibus, quae³ in quolibet illorum occurrerent, promptam convenit adhiberi provisionem, cumque non possit praefectus generalis in adeo distantibus et seiunctis locis unâ cum assistentibus residere: ideo, pro meliori dictae societatis regimine disponitur, quod, praefectus generali in regno Peruanò degente, debet committere vices suas praefecto S. Francisci Xaverii de Mexico, adiunctis eidem aliis quatuor assistentibus in capitulo generali eligendis, pro omnibus quae occurrerent in illius regni hospitalibus; et cum in Novâ Hispania fuerit, easdem vices committere debeat

¹ Edit. Main. legit *aliquam* (R. T.).

² Aptius lege *intercedet* (R. T.).

³ Vel leg. *qui*, vel *omnibus pro eventibus* (R. T.)

praefecto hospitalis Limae Nostrae Dominae de Carmelo, adiunctis eidem aliis quatuor assistentibus in capitulo generali eligendis, cum plenitudine potestatis, praeterquam quod in pertinentibus ad normam regiminis generalis societatis et peculiaris cuiuslibet ex domibus, et citra remotionem seu dimissionem praefectorum ipsarum (possint tamen ex iustâ causâ ad tempus ab officio suspendere et generalem certiorare, deputato interim in suspensi locum vicario idoneo), nec non dimissionem alicuius ex fratribus, nisi in uno ex delictis expressis in constitutione 21 huius capituli IX; proviso, quod substitutio praefecta non possit etiam post obitum praefecti generalis revocari, sed toto temporis intervallo usque ad novi praefecti generalis electionem perduret, quodque uterque praefectus substitutus, in omnibus quae operabuntur, debeant rationem reddere praefecto generali, sed⁴ eo defuncto, vicario, ut unâ cum assistentibus resolutionem statuât sibi benevisam; cum hoc tamen quod, si contingat ipsum praefectum generalem actu moram trahere in aliquo ex duobus hospitalibus seu domibus Limae vel Mexici, consopita interim censeantur omnis iurisdictio et potestas illius praefati substituti, et exurgat⁵ eodem modo post decessum ipsius praefecti generalis ab illâ domo. Ac etiam, magnâ locorum distantia considerata, quoniam si praefectum generalem mori contingeret in alio regno, quam eo, ubi futura electio celebrari debebit, impossibile fere esset, ut assistentes, qui futurae electionis sunt pars praecipua, opportuno tempore reperiantur in domo talis electionis; hinc est quod statuatur, ut, nisi alia necessitas aut ratio moveat arbitrium praefecti generalis ad alibi residendum, idem

⁴ Forsan seu pro *sed* legendum (R. T.)

praefectus generalis cum assistentibus de novo electus, si electio celebrata fuerit in Novâ Hispaniâ, ire debet ad residendum in Peruvia, et ita e contra si in Peruvia electus fuerit, ad Novam Hispaniam venire debeat.

10. Et quia, vitâ functo praefecto generali, necesse est adesse superiorem usquequo deveniatur ad novam electionem, disponitur quod prior tunc temporis existens conventus seu domus Bethlehemi Guatimalae, quoniam ipsa domus est matrix et origo nostrae societatis, assumat nomen et vices vicarii generalis.

11. Praedictus autem vicarius regimen debet habere, et eandem auctoritatem et potestatem, quam praefectus generalis, praeterquam quod in concernentibus mutationem regiminis, ac remissionem seu dimissionem praefectorum peculiarium; quia haec non debet posse, interim dum vicariatus duraverit, facere.

12. Idem vicarius generalis convocabit vocales ad electionem futuri generalis, quae, ut supra, facienda erit omnino post annum completum, designando statutam diem ad illam faciendam, absque potestate illam ulterius prorogandi. Et si post completum huiusmodi tempus causâ infirmitatis defuerit aliquis ex vocalibus, aut opportune non advenerit, eo casu fiet electio a vocalibus, qui tunc temporis praesentes comperientur ad suffragia. Adveniente igitur die statutâ in aulâ capitulari incipient peragi scrutinia pro eligendo praefecto generali, et, quatenus in dictâ die electio non concludatur, scrutinia continuari possint per alios duos dies sequentes, ita ut electiones spatio septuaginta duarum horarum de momento ad momentum a primo puncto ingressus in aulam capitularem omnino concludi debeant. Quod si intra dictum tempus

non concludatur electio, devolvatur ad eum, quem secundum Deum expedire iudicaverit in praefectum generalem nominare et eligere. Quod si is, qui capitulo praesidet, nominare seu eligere recuset, is ipso facto absque aliâ declaratione voce activâ et passivâ in perpetuum privatus censeatur et sit, et facultas nominandi devolvatur ad antiquiorem ex assistentibus, seu, si ipse antiquior sit qui praesidet, ad assistentem subsequentem, cum obligatione eligendi et nominandi sub eadem poenâ, et sic pari modo gradatim ad assistentes subsequentes seu vocales antianitatis ordine succedentes devolvatur. Is vero, ad quem tali casu electio et nominatio devoluta erit, intra spatium vigintiquatuor horarum debet omnino eligere seu nominare.

13. Porro sequutâ praefecti generalis publicatione, pergat capitulum, praesidente ipso praefecto generali, ad eligendum quatuor assistentes, in quorum electione votum habeant ii omnes, qui in generali capitulo suffragia ferre possunt, et ipse etiam ex vicariis. In istorum electione servetur eadem forma pro electione praefecti generalis praescripta, et in casu paritatis votorum, ipse praefectus generalis per excessum alterius voti paritatem dirimat. Omnium vero quatuor assistentium huiusmodi intra spatium vigintiquatuor horarum a publicatâ in capitulo praefecti generalis electione omnino concludatur. Quod si tali tempore non omnium, sive nullius electio conclusa fuerit, eo casu praefectus generalis, pro totidem, pro quot electio conclusa non fuerit, fratres sibi benevisos in assistentes assumat. Si vero contingat electum in praefectum generalem absentem esse a loco capituli, tali casu nihilominus ad assistentium electionem, praesidente eodem vicario, capitulum procedat; in casu vero electio-

nis intra praescriptum tempus non conclusa¹, assumptio assistentis vel assistentium, pro quibus electio conclusa non fuerit, ipsi praefecto generali relinquatur.

14. Nominandi et eligendi in assistentes debent habere quadraginta annorum completorum aetatem et duodecim professionis, quique saltem semel praefecti fuerint alicuius ex dictae societatis hospitalibus, quodque² moram traxerint in regnis seu provinciis in quibus extant hospitalia; ideoque, si possibile fuerit, duo eligi debebunt ex illis qui domum aliquam gubernarunt in Peruviae regnis, et duo alii ex iis qui gubernarunt in Novâ Hispaniâ, hoc tamen ordine servato, ut, quoties electio praefecti generalis celebrabitur in Novâ Hispaniâ, tunc primus et secundus assistens eligatur seu assumatur ex iis qui gubernarunt in regnis Peruanis, quando vero praefecti generalis electio Limae celebrabitur, tunc primus et secundus assistens eligatur ex iis qui in Novâ Hispaniâ gubernarunt.

15. Adveniente obitu alicuius ex assistentibus, penes praefectum generalem et reliquos assistentes facultas sit nominandi ei successorem, et ille, quem ita nominaverit³, eandem habeat auctoritatem ac durationem, perinde ac si fuisset electus in capitulo generali.

16. Electio praefecti, vice-praefecti, et quatuor discretorum fiat a confratribus cuiuscumque domus et hospitalis habentibus votum, prout maiorum infirmariorum, procuratorum domus. Electio autem praefecti confirmari debeat a praefecto generali, qui confirmationem negare non possit, nisi ex iustâ causâ ab assistentibus approbandâ; et donec

¹ Edit. Main. legit *conclusa* (R. T.).

² Aptius lege *quique* (R. T.).

³ Aptius lege *nominaverint* (R. T.).

praefectus electus confirmetur, gubernet, non tamquam praefectus, sed tamquam praesidens. Praedictorum autem officium ad triennium duret, et possit praefectus generalis unâ cum assistentibus ad eorum arbitrium nominare secretarium generalem, atque is, qui generali obeunte in tali munere reperietur, usque ad novi generalis electionem eiusque publicationem debeat continuare.

17. In eligendo autem a vocalibus cuiusque domus et hospitalis in praefectum peculiarem, debent in eo concurrere trigintaquinque anni completi aetatis et novem professionis; et casu quo, ut continget, in unâ vel alterâ domo seu hospitali; prout sibi videbitur et expedire censuerit, actu commoretur idem praefectus generalis, tunc cura, gubernium et administratio illius domus particularis pertineat et spectet ad ipsum praefectum generalem, itaut praefectus localis nullam habeat durante illo tempore iurisdictionem praeter eam, quam illi committere vel permittere iudicaverit arbitrio suo praefectus generalis.

18. Praefectus generalis et assistentes a fratribus rationem petent et recognoscant, necnon administrationis gestionem, cum arbitrio et potestate fratres ab uno ad aliud hospitale demutandi, et puniendi contumaces et instituti transgressores, nec non illos, qui deliquerint, iuxta excessus et culpa, in quam incurrerint, qualitatem.

19. Fratres praefecti, prout ad quemlibet spectabit, conservabunt in archivio documenta foundationis, necnon libros et scripturas ad hospitale pertinentes, omnibus distincte et clare admôdum in inventarium redactis, nec ullo modo quovis praetextu, causâ, ratione aut occasione extrahet, nec levabit ex archivio ipso originaliter scripturas, quae pro tempore inibi fuerint, aut in poste-

rum perpetuo in eo ponentur, neque has praesentes sub poenâ excommunicationis maioris latae sententiae, quam eo ipso, absque ullâ aliâ declaratione, incurreret dictus pater praefectus, et quicumque alii contravenientes, nec minus permittet ut inde extrahantur aut leventur, nisi ob necessariam causam, quae sit approbata a praefecto generali et assistentibus, vel fratre ab eis commissionem habente ad extrahendam attestationem ex originalibus, quo peracto in archivio reponentur.

20. Si quis fratrum non fuerit aptus ad domus aedificationem et pauperum servitutem, et, cum charitate aliquoties admonitus, incorrigibilem se demonstraverit, praefectus certiore faciet generalem praefectum, ut iubeat unâ cum assistentibus illi missionem facere, et dimissus a votis absolutus remanebit.

21. Et quando quis frater nostrorum, quod Deus avertat, crimen laesae maiestatis tum divinae tum humanae incurrit, aut fidei suspectae fuerit, seu quodcumque aliud capitale delictum admiserit, expelletur a nostrâ societate, eique illius habitus auferatur.

22. Frater praefectus noviter electus rationes sumat a praefecto hospitalis qui munus suum finierit, assistentibus quatuor fratribus discretis recenter electis, et a maiori infirmario, dictusque praefectus petet ab antecessore suo libros et omnes alias scripturas archivii.

23. Si quis frater admiserit culpam dignam reprehensione hanc illi praefectus blande et officiose impartietur, et, si culpa fuerit magni momenti, ut iudicet reprehensioni adiungere poenitentiam seu punitionem, id prudenter faciet.

24. Aderit in omnibus hospitalibus capsula cum tribus clavibus, ubi pecunia reponatur, earumque unam habebit praefectus, et alias duas duo antiquiores dis-

creti, et in ipsâ arcâ duo erunt libri, ut in uno quod recipitur, in altero quod expenditur adscribatur.

25. Vocent se invicem titulo *vestrae charitatis* et fratrum, etiam scribendo seu loquendo ad generalem praefectum.

26. Continuatur pium et necessarium ministerium, quod introductum reliquit noster frater Petrus a S. Iosepho docendi pueros pauperes legere, scribere et supputare, ac doctrinam christianam in scholâ speciali, quae debet extare in quolibet hospitali; eritque magister unus ex nostris fratribus, animadverso quod is talis sit, cuius virtuti confidi possit bona educatio et doctrina puerorum, et hoc gratis absque receptione solutionis et stipendii alicuius.

27. Quoties bis poterit haberi oblectatio ruri vel domui ad arbitrium superioris, ut exinde aliquod detur labori sublevamen; et ita id fiet ut non desint fratres obsequio pauperum infirmorum.

1. Pro quolibet ex fratribus, qui obierint, dicetur in illo hospitali missa solemnitas, ut aiunt, de corpore praesenti, et similiter alia nonâ post eius obitum die, curabiturque pro eius animâ celebrari triginta missas planas, et omnia hospitalia, quae sub iurisdictione fuerint praefecti, qui fuerit superior hospitalis ubi frater obierit, ei tres missas planas pro eius animâ facient celebrari, et omnes fratres illius domus vel defunctus fuerit, novem dierum ab eius morte sequentium spatio pro dicti fratris defuncti animâ applicabunt omnia rosaria, coronas et alia poenitentiae opera, quae fecerint, exceptis illis quae tenebuntur pro benefactoribus applicare; eique applicabunt alias indulgentias, quas consequi procurabunt, prout visitatio quinque altarium, vigore bullae sanctae cruciatae.

1 Potius lege ubi pro vel (n. r.).

CAPUT X.
Suffragia et
preces, quae
debent peragi
pro nostris de-
functis et bene-
factoribus.

2. Singulis annis in omnibus nostris hospitalibus uno post Defunctorum Commemorationem die dicetur missa solemnis cum nocturnis et tumulo pro omnibus nostris fratribus defunctis, et finietur cum solemnibus assistentibus omnibus fratribus cum cereis prae manibus accensis, idemque fiet in missis, quae cantari debent peculiariter pro quolibet fratre defuncto.

3. Exactissimum afferant in observantia et servatione constitutionum studium, ut ad litteram observentur, et ad hunc finem in triclinio legentur horâ prandii et coenae omnibus anni sextis feriis.

Conclusio con-
stitutionum.

Omnes istae constitutiones, exceptis votis, non obligant sub peccato eorum transgressores; attamen nos ad earumdem observantiam inviolabilem compellere debet Dei amor, qui nos in illas congregavit, et salutis aeternae desiderium, uti nostrae observantiae praemium ».

Confirmatio
relatarum con-
stitutionum.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, praefatus Rodericus procurator generalis constitutiones huiusmodi, quo firmiter subsistant et serventur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri et aliâ dictae societatis statui opportune a nobis provideri et ut infra indulgeri plurimum desideret: nos, ipsius Roderici procuratoris generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, de nonnullorum venerabilium fratrum no-

strorum S. R. E. cardinalium super hoc negotio a nobis specialiter deputatorum consilio, praefatam societatem confratrum Bethlehemitarum nuncupatam hospitalium pauperum convalescentium in Indiis Occidentalibus in Congregationem, sub regulâ S. Agustini et superscriptis constitutionibus, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, perpetuo erigimus et instituimus; ac easdem constitutiones praeinsertas, cum omnibus et singulis in eis contentis, auctoritate et tenore praedictis confirmamus et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robor adiicimus, ac omnes et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus. Praeterea eandem Congregationem sic a nobis erectam, eiusque confratres, hospitalia, ecclesias et personas quascumque, ab omnimodâ iurisdictione et correctione quorumcumque Ordinariorum locorum, eâdem auctoritate, harum serie, eximimus et plenarie liberamus, ipsamque Congregationem, confratres, hospitalia, ecclesias et personas huiusmodi sub immediatâ nostrâ et huius sanctae Sedis Apostolicae protectione et subiectione suscipimus. Porro ipsam Congregationem, sic erectam, eiusque confratres quoscumque, a solutione quartae funeralis tam saecularibus quam regularibus ecclesiis parochialibus, aliisque locis piis, etiam doctrinae populi Indorum aut aliâ quavis denominatione nuncupatis, debitae, auctoritate praefatâ, earumdem tenore praesentium, plenissime et amplissime de novo eximimus pariter et liberamus: declarantes huiusmodi exemptionem suffragari debere etiam quoad hospitalia in futurum erigenda et personas commorantes et inservientes intra septa hospitalium, dummodo tamen sepeliantur in ecclesiis dictorum confratrum, et dictae ecclesiae

aliās habeant coemeterium. Insuper eisdem confratribus, ut sanctissimum Eucharistiae sacramentum, debito tamen cum honore et reverentiā, in ecclesiis dictorum hospitalium assidue et perpetuo asservare et retinere libere et licite possint; utque sacramenta Poenitentiae, Eucharistiae et Extremae Unctionis administrari valeant infirmis et aliis personis supra expressis per capellanos eorundem hospitalium, dummodo tamen iidem capellani intra septa dictorum hospitalium commorentur; utque liceat eisdem capellanis in dictis ecclesiis divina officia et missas solemnes celebrare, etiam in hebdomadā maiori, auctoritate et tenore praedictis concedimus et indulgemus. Denique confratribus dictae societatis, vere poenitentibus et confessis ac sacra communione refectis, die primā eorum ingressus in societatem huiusmodi, plenariam; necnon omnibus et singulis ipsius societatis confratribus, ac infirmis morientibus, et personis inservientibus in dictis hospitalibus, in cuiuslibet eorum mortis articulo, si vere similiter poenitentes et confessi, ac sacra communione refecti, vel, quatenus id facere nequiverint, saltem contriti, nomen Iesu ore, si poterint, sin minus corde devote invocaverint, iidem plenariam; ac omnibus et singulis utriusque sexus christifidelibus vere quoque poenitentibus et confessis ac sacra communione refectis, qui aliquam ex ecclesiis dictorum confratrum tam hactenus erectis quam in posterum quandocumque erigendis, in duabus tantum anni festivitibus per Ordinarios locorum respective semel tantum designandis, a primis vesperis usque ad occasum solis festivitatum huiusmodi, annis singulis devote visitaverint, et ibi pro christianorum principum concordia, haeresum extirpatione, ac sanctae ma-

tris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, qua festivitate praefatarum id egerint, etiam plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et desiniri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 4. Non obstantibus praemissis, ac apostolicis, et in universalibus provincialibusque et synodalibus conciliis editis, generalibus vel specialibus, constitutionibus et ordinationibus, necnon dictae confraternitatis, ac ecclesiarum, Ordinum et locorum priorum quorumlibet aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate aliā roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliās in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 5. Volumus autem ut earundem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius

Clausulae.

Derogatio contrariorum.

Fides transumptorum.

notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxvi martii MDCLXXXVII, pontificatus nostri anno xi.

Dat. die 26 martii 1687, pontif. anno xi.

CLXXXII.

Confirmantur decreta cardinalis protectoris pro reformatione provinciae Pedemontanae Ordinis B. M. de Monte Carmelo.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

Species facti.

§ 1. Exponi nobis nuper fecerunt dilecti fratres Reformati provinciae Pedemontanae Ordinis fratrum B. M. Virginis de Monte Carmelo, quod dilectus filius noster Palutius S. R. E. presbyter cardinalis de Alteriis nuncupatus, dicti Ordinis apud nos et Sedem Apostolicam protector, pro reformatione dictae provinciae iussu nostro instituta, auctoritate sibi ad id per Congregationem venerabilium fratrum nostrorum eiusdem S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praefositam attributa, nonnulla decreta edidit tenoris qui sequitur, videlicet.

Referuntur decreta edita a cardinali protectore auctoritate recepta a Congregatione episcoporum et regularium.

« Palutius de Alteriis S. R. E. cardinalis, totius Ordinis Carmelitarum protector. Cum expositum fuisset Suae Sanctitati reformationem, primum in conventu Taurinensi Ordinis fratrum beatissimae Mariae Virginis de Monte Carmelo, deinde in aliis conventibus provinciae Pedemontanae a quadraginta

circiter annis successive institutam, sub observantiā constitutionum a felicis memoriae Urbano VIII et Innocentio X pro conventibus in eodem Ordine reformatis et reformandis, ita dilapsam esse ut vix illius vel leve remansisset vestigium: illa nobis iniunxit, ut isti reformationi restaurandae omnino provideremus. Ideo ad dictam provinciam ablegavimus reverendum patrem Valentinum a S. Ioanne, sacerdotem professum provinciae Aquitaniae et sacrae theologiae professorem emeritum, qui, postquam a mense iulio proxime praeterito visitationi singulorum conventuum accurate ac diligenter incubisset, eorum statum in spiritualibus et temporalibus ad nos transmisit, quo dignovimus disciplinae regulari in ista provinciā propemodum extinctae prompto salutarique remedio subveniendum esse. Quocirca, ut iussioni Suae Sanctitatis pareamus, auctoritate per sacram Congregationem nobis commissa, sequentia observanda esse duximus:

1. Quia in praesenti rerum circumstantiā vix sperari potest ut in omnibus conventibus exacta praefatarum constitutionum praxis restitui queat, tum ob quaedam decreta, quae leges municipales vocant, in variis successive congregationibus condita et pluribus dictarum constitutionum articulis adversantia, ideoque ab unā parte provinciae impugnata et per aliam propugnata, tum ob tenuem affectum quem plures alumnorum provinciae habent ad observandam disciplinam in eisdem conventibus contentam; et aliunde nonnulli praedictorum alumnorum ardentem aspirant ad sinceram exactamque illarum observantiam, et a nobis efflagitant, ut in uno alterove conventu congregati, et ab aliis seiuncti, in perfectā et litterali constitutionum praxi, prout Deo in suā profes-

Tria coenobia seliguntur pro reformatione.

sione pollitici sunt, viventes, suae obligationi satisfacere queant: nos, inhaerentes decretis pro provinciâ Narbonensi antehac factis per bonae memoriae cardinalem Ginettum protectorem Ordinis, ac a¹ felicis recordationis Urbano VIII confirmatis per Breve datum xxiv februarii mdcxlv, et articulis conditis per Ioan- nem Antonium Philippinum generalem xxix septembris mdcxl pro introducenda et conservanda strictiori observantia in conventibus et provinciis ex parte reformandis in dicto Ordine, ordinamus praedicto visitatori, ut eos, quos in conscientia ad id idoneos arbitrabitur, in conventibus Astensi, Doglianensi et Clarsiensi constituas², et singuli illorum post recollectionem decem dierum solemniter coram Sanctissimo suam professionem renovabunt, et, iuxta artic. xv cap. v, part. III constit., et artic. vi cap. final., quaest. iv dictarum constitutionum, iuramento promittent, et in carta renovationis si scribent³, se illas litteras rursus amplecti et cum Dei gratia se fideliter observaturos, manebuntque eo ipso immunes a quibuscumque legibus municipalibus, consuetudinibus et decretis congregationum definitorialium, capitulorum provincialium et generalium, etiam auctoritate apostolica firmatis, conformiter artic. vi part. iv constitutionum, in quantum sunt dictis constitutionibus adversa aut diversa.

De graduatib. II. Quia compertum est istius reformationis excidium et⁴ perniciem potissimum ex usu privilegiorum et praecellentiarum, quae gradualis conservata fuere, provenisse, ne illa, quam sanctissimus dominus vult institui, simili periculo exponatur, ordinamus, quod nul-

lus deinceps poterit ullum gradum scholasticum suscipere, nisi modo et forma, ac sub conditionibus, exacteque servatis omnibus, quae art. x cap. ix, part. I dictarum constitutionum praescribuntur; et si qui ex illis, qui in praefatis tribus conventibus collocabuntur, sint aliquo gradu scholastico insigniti, omnibus privilegiis, exemptionibus et quibuscumque praecellentis, quae suis respective gradibus et¹ quacumque concessione etiam Sanctae Sedis et sacrae Congregationis competunt, in perpetuum scripto renunciabunt; quod et facient alii, qui ad dictam strictiorem observantiam ex aliis conventibus, servatis servandis, posthac transire volent; omnesque sese iureiurando adstringent nunquam in participationem dictorum privilegiorum ob quamcumque causam se consensuros, sed illi semper obstituros; et, si qui contra fecerint (quod Deus avertat), eo ipso tanquam periuri et infames absque alia declaratione subiacebunt omnibus poenis dicto artic. x cap. ix, part. I constitutionum expressis.

III. Praefatos tres conventus colendae isti strictiori observantiae addimus; et in Astensi novitiatum² instituimus, extra quem nullus sub poenam nullitatis pro dicta provinciâ investiri et probari poterit; in aliis duobus vel seminarium iuniorum professorum, vel studia collocabuntur; qui omnes cum aliis postea aggregandis perpetuo regentur ab uno vicario provinciali immediate subiecto patri generali Ordinis pro tempore existenti, cum potestate et iurisdictione, nempe independentem a provinciali, postulantes ad novitiatum, ac novitios, servatis servandis, ad professionem admittendi, seminaria iuniorum professorum instituendi, illos ad studia in conventibus

De coenobiorum dispositione et vicarii provincialis auctoritate.
1 Aptius lege ex pro et (R. T.).

2 Edit. Main. legit novitiatu (R. T.).

1 Praeposit. a nos addimus (R. T.).

2 Videtur legendum *constituit* (R. T.).

3 Forsan, *subscribent pro si scribent* (R. T.).

4 Male edit. Main. legit eo pro et (R. T.).

reformatis mittendi, dignos ad sacros ordines praesentandi, necnon ad conciones et confessiones audiendas admittendi, fratres de uno conventu ad alium reformatorum transferendi, et generaliter faciendi alia latius expressa in dictis Brevi et articulis, quae exacte in omnibus et per omnia servanda erunt in dicta provinciâ Pedemontana, ac si pro eâ nominatim concessa vel ordinata essent, nisi praesentibus sint contraria.

De vicariis provincialibus clacione.

IV. Vicarius provincialis eligetur a personis et modo praescriptis § xx articulo domini Philippini, non tamen is qui in capitulo terminabit officium provincialis, nec etiam in provincialem eligi poterit qui in capitulo desinet esse vicarius provincialis.

De eius ministerio diutorum lato.

V. Semper vicarius provincialis manebit, etiamsi provincialis esset reformatus, et independentem ab illo sua auctoritate fruetur, donec exacta constitutionum observantia perfecta reformatio in omnibus constitutionibus provinciae instituta fuerit, habebitque vocem et locum in capitulis provinciae post provincialem absolutum et recens electum.

De coenobis aggregandis.

VI. Poterit singulis trienniis, sine cuiuscumque consensu, unum aliorum conventuum provinciae istis tribus adiungere, si opportunum iudicaverit, suosque subditos, aliis remissis ad patrem provincialem ut illis de conventu provideat, collocare (excepto aliquo sexagenario, si quis forsâ ibi reperiretur), quo sic paulatim non fucata, sed sincera reformatio introducatur.

De definitorebus et socio provincialis.

VII. Iuxta articulos domini Philippini semper erunt saltem duo definitores ex reformatis, qui in singulis capitulis provinciae eligentur ex quinque quos vicarius provincialis et duo definitores absolvendi et priores reformatorum cum suis discretis nominaverint; si secus fa-

ctum fuerit, primi duo ex nominatis eo ipso erunt primi definitores provinciae. Similiter provincialis electus, etiamsi esset reformatus, tenebitur eligere pro suo assistente, seu socio, unum ex tribus, qui sibi a praedictis vicario, duobus definitorebus recens electis, et prioribus praesentabuntur.

VIII. Non poterit vicarius consentire ut ullus suorum subditorum a quocumque superiore Ordinis missus, etiam studii, concionum, aut regentiae, vel alia quacumque causa, vadat habitatum in conventu non observante dictas constitutiones, sub poenam depositionis ab officio per vicarium, et perpetuae privationis vocis et loci a religioso migrante, ubicumque inhabitet, incurrendam, qui etiam habebitur pro desertore reformationis, nec vicissim vicario fas erit aliquem non observantem dictas constitutiones, a quocumque missus fuerit, in conventibus sibi subditis ad habitandum admittere, nisi praevia annua probatione, aut forsâ ad conciones habendas tempore Adventus et Quadragesimae.

IX. Nullus etiam ex aliis conventibus in istis tribus et aliis successive aggregandis admitti poterit, nisi, conformiter constitutionibus § v de regimine provinciarum, part. III constitutionum, et quinto articulo domini Philippini, probatus fuerit per annum; gaudebit tamen durante probatione suis voce et loco; sed solum cum patribus, et non cum novitiis conversabitur.

X. Conventus semel in anno visitabuntur, nisi casus extraordinarius aliud exigat, et quidem a solo vicario provinciali cum assistente singulis trienniis de consilio piorum reformatorum a se assumendo.

XI. Virtute suprascriptorum decretorum nec sunt nec erunt liberi ab observatione constitutionum strictioris ob-

De religiosis mittendis ut re-
cipiendis.

Foram de in-
com.

De visitatione

De constituti-
onibus et visitatione.

servantiae qui illam in sua professione promiserunt, nec ab obligatione servandi vitam communem ii qui ieiurando ipso, iuxta decretum felicitis recordationis Urbani Papae VIII die xxiv februarii MDCLXIV, obstricti sunt, quae ab istis obligationibus eos solvere non intendimus nec possumus.

Antescripta decreta in praefata provincia Pedemontana praecipimus perpetuo servari.

Datum Romae, in palatio nostro, die xxviii ianuarii, anno Domini MDCLXXXVI. Sic signatum, PALUTIUS protector.

Loco + sigilli.

GREGORIUS GRIPPANUS secretarius, concordat cum originali.

Sic testor; Romae xxvii decembris MDCLXXXVI, FR. DAMASCENUS A NATIVITATE B. M. V., notarius apost. Ordinis Carmelitarum ».

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, decreta huiusmodi subinde per commissarios a capitulo generali Ordinis praedicti novissime celebrato deputatos, post exactum illorum examen, digna reperta fuerint quae, pro solidiore introductione et felici progressu dictae reformationis, apostolicae confirmationis patrocinio, si ita nobis placeret, munirentur, quinimo idem capitulum generale decreta praeserta in provincia Poloniae dicti Ordinis observari ordinaverit; et nos illa per quasdam nostras in simili forma Brevis litteras pro eadem Polonia confirmaverimus; nunc vero dicti exponentes ve-reantur, ne, similis apostolicae confirmationis defectu, eorum provinciae reformatio statim pereat, sicut alia quae ante annos triginta vel circiter instituta fuerat; et multi fratres, qui ad reformationem huiusmodi anhelant, non audeant illam amplecti, nisi petita et obtenta

1 Legendum videtur quia (n. r.).

prius decretorum huiusmodi apostolica confirmatione: nobis propterea exponentes praedicti humiliter supplicari fecerunt ut sibi in praemissis opportune provideri et ut infra indulgere de benignitate apostolica dignaremur.

§ 3. Nos igitur, ipsos exponentes specialibus favoribus et gratis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, decreta praeserta, pro reformatione provinciae Pedemontanae a memorato Palutio cardinali et protectore edita, ut praefertur, cum omnibus et singulis in eis contentis et expressis, auctoritate apostolica, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, et in eadem provincia Pedemontana servari mandamus, illique² inviolabilis apostolicae firmitatis robur adicimus, ac omnes et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus.

§ 4. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quaecumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicut in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a

1 Particulam ut nos addimus (n. r.).

2 Potius lege illisque (n. r.).

Confirmatio
relatorum de-
cretorum.

Clausulae.

quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contrariorum
derogatio.

§ 5. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon, quatenus opus sit, Ordinis et provinciae huiusmodi, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxvii martii MDCLXXXVII, pontificatus nostri anno xi.

Dat. die 27 martii 1687, pontif. anno xi.

CLXXXIII.

Confirmatur decretum Congregationis Rituum, quo permittitur Ordini B. M. de Mercede redemptionis captivorum recitatio officii cum missa sancti Raymundi de Pennafort sub ritu secundae classis cum octava¹.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

Decretum di-
ctae Congrega-
tionis.

§ 1. Emanavit nuper a Congregatione venerabilium fratrum nostrorum S. R. E.

1 B. Raymundus Sanctorum albo adscriptus fuit a Clemente VIII const. ed. MDCLVI, die 29 aprilis, pontif. x. eiusque festum die 7 ianuarii; ab Innoc. vero XI const. ed. MDCLXXX, die 15 februarii, pont. iv, extensum fuit officium B. M. de Mercede; et in seq. const. ed. MDCLXXXVII, die 18 aprilis, pontif. xi, agitur de B. Petro Armengol.

cardinalium sacris ritibus praeposita, ad supplicationem dilecti filii Bartholomaei de Ribero vicarii ac procuratoris generalis Ordinis fratrum B. M. de Mercede redemptionis captivorum, decretum tenoris qui sequitur, videlicet:

« Sacra Rituum Congregatio, ad preces reverendi patris magistri fratris Bartholomaei de Ribero vicarii ac procuratoris generalis totius Ordinis B. V. M. de Mercede redemptionis captivorum, referente eminentissimo et reverendissimo cardinali Capisuccio, indulsit ut officium cum missa sancti Raymundi de Pennafort Ordinis Praedicatorum, quod hactenus sub ritu duplicis maioris, quatenus die xxviii ianuarii recitatum est a religiosis utriusque sexus praedicti Ordinis B. M. de Mercede, in posterum ab eisdem religiosis utriusque sexus de Mercede recitari ac respective celebrari possit et valeat sub ritu duplici secundae classis cum octava, eo quod idem sanctus Raymundus cum sancto Petro Nolasco primo fundatore et Iacobo primo Aragoniae rege in civitate Barchinonensi de anno MCCXVIII fuit confundator praedicti Ordinis B. M. de Mercede. Hac die xxii februarii MDCLXXXVII. I. C. card. LAD. BERNARDUS CASALIUS, sacr. rit. Congregationis secretarius. »

§ 2. Cum autem, sicut dictus Bartholomaeus vicarius et procurator generalis nobis subinde exponi fecit, ipse decretum huiusmodi, quo firmiter subsistat, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum desideret: nos, ipsius Bartholomaei vicarii et procuratoris generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si

Confirmatio
relati decreti.

quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praesentium, auctoritate apostolica, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiiicimus; salvā tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis cardinalium.

Clauulae.

§ 4. Decernentes easdem praesentes litteras, semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contrariorum derogatio.

§ 3. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Transumptio- rum fides.

§ 6. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xviii aprilis MDCLXXXVII, pontificatus nostri anno xi.

Dat. die 18 aprilis 1687, pontif. an. xi.

CLXXXIV.

Confirmatur decretum Congregationi Rituum, quo conceditur Ordini beatae Mariae de Mercede redemptionis captivorum facultas recitandi officium et celebrandi missam beati Petri Armengol martyris¹.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Nuper ad supplicationem dilecti filii Bartholomaei de Ribero vicarii et procuratoris generalis Ordinis fratrum Beatae Mariae Virginis de Mercede redemptionis captivorum emanavit a Congregatione venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium sacris ritibus praeposita decretum tenoris qui sequitur, videlicet: « Cum sacra Rituum Congregatio, die xxiii martii MDCLXXXVI, ad relationem eminentissimi et reverendissimi cardinalis Azzolini declaraverit constare de cultu a tempore immemorabili praestito dicto Beato, et de casu excepto a decretis felicis recordationis Urbani VIII cum approbatione sanctissimi domini subsequuta die xxviii dicti mensis, hodie, ad enixas preces reverendi patris magistri fratris Bartholomaei de Ribero vicarii et procuratoris generalis praedicti Ordinis, eadem sacra Congregatio, referente eodem eminentissimo Azzolino, audito in voce et in scriptis reverendissimo domino fidei promotore, censuit concedendam esse omnibus religiosis utriusque sexus ex praefato universo Ordine Beatae Mariae de Mer-

Decretum Congregationis Rituum pro feste dicti Sancti die 1 septembris sub ritu secundae classis cum octava.

¹ Hic beatus declaratus fuit religiosus dicti Ordinis, et non Trinitariorum, a Clemente IX const. ed. MDCLXXV, die 20 aprilis, pontif. v; de S. Raymundo altero huius Ordinis sancto vid. const. praecedentem; et de beata Maria de Focos vide ad Innocentii XII const. ed. MDCXCVI, die 30 ianuarii, pont. v; in constitut. vero edita MDCXCVI, die 6 iulii, pontif. v, agitur de festo laudati B. Petri.

cede tantum facultatem recitandi officium et celebrandi missam in honorem dicti beati Petri Armengol de communi unius martyris quotannis die 1 septembris anniversaria obitus eiusdem Beati, cum lectionibus et oratione pariter de communi, sub ritu duplici secundae classis cum octava, ut in libello impresso officiorum praedicti Ordinis, seu religiosi¹, si sanctissimo domino nostro placuerit: hac die xxiii ianuarii MDCLXXXVII. Et facto de praedictis verbo cum sanctissimo, Sanctitas Sua benigne annuit: die iii februarii MDCLXXXVII. - H. C. LUDOVICUS BERNARDUS CASALIUS, sacrae Rituum Congregationis secretarius ».

Confirmatio relati decreti.

§ 2. Cum autem, sicut dictus Bartholomaeus vicarius et procurator generalis nobis subinde exponi fecit, ipse decretum huiusmodi, quo firmius subsistat, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum desideret: nos, specialem ipsi Bartholomaeo vicario et procuratori generali gratiam facere volentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praesentium, auctoritate apostolica, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiiicimus; salvā tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis cardinalium.

Clauulae.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios

¹ Aptius lege religionis (R. T.).

et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides transumptorum.

§ 4. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio quam extra illud ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xviii aprilis MDCLXXXVII, pontificatus nostri anno xi.

Dat. die 18 aprilis 1687, pontif. anno xi.

CLXXXV.

Confirmatur decretum Congregationis episcoporum et regularium declarans superioribus localibus fratrum Discalceatorum B. M. de Mercede redemptionis captivorum non licere pecunias mutuo accipere, nisi iuris ordine servato¹.

¹ Aliud decretum pro magistro generali circa electionem magistrorum extat in constit. edita MDCLXXXIII, die 18 decembris, pontif. viii, et nonnulla statuta capituli generalis referuntur in constit. edita MDCLXXXVII, die 15 maii, pontif. xi.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

Species facti.

§ 1. Nuper pro parte dilecti filii Caroli a Matre Dei procuratoris generalis Congregationis fratrum Ordinis Beatae Mariae de Mercede redemptionis captivorum Discalceatorum nuncupatorum Congregationi venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium, negociis et consultationibus episcoporum et regularium praepositae, exposito, quod dilectus pariter filius vicarius generalis dictae Congregationis fratrum Discalceatorum cognoverit in eadem Congregatione a nonnullis superioribus localibus introductum fuisse abusum consumendi capitalia pecuniarum sub titulo mutui cum solâ licentiâ unius ex superioribus maioribus ipsius Congregationis, ipsosque superiores locales subinde ad restitutionem obligatos allegare impossibilitatem, eo quod pecuniae huiusmodi in solutionem aeris alieni aliasque necessitates erogatae fuerint, atque ita conventus in perpetuum aggravatos remanere, cum pecuniae sic mutuo acceptae consumantur contra apostolicarum constitutionum et decretorum conciliarium dispositionem, ac proinde idem vicarius generalis mandaverit ipsi Carolo procuratori generali ut a praefatâ Congregatione cardinalium prohiberi obtineret omnibus superioribus cuiuscumque gradus praefatae Congregationis fratrum Discalceatorum, ne in futurum facultatem concederent recipiendi mutuo capitalia pecuniarum, nec illa consumerent, nisi servato iuris ordine: emanavit ab eadem Congregatione cardinalium decretum tenoris qui sequitur, videlicet: « Sacra Congregatio eminentissimorum S. R. E. cardinalium negociis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita, attentis narratis, censuit praedictis religiosi non licere enunciatas pecunias mutuo acci-

pere, nisi iuris ordine servato. Romae, xx martii, MDCLXXXVII. — G. cardinalis CARPINEUS. — B. PANCIATICUS secret. ».

§ 2. Cum autem, sicut dictus Carolus procurator generalis nobis subinde exponi fecit, ipse decretum huiusmodi, quo firmitus subsistat et servetur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum desideret: nos, ipsum Carolum procuratorem generalem specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praesentium, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus; salvâ tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis cardinalium.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 4. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, et quatenus opus sit, dictae Congregationis fratrum Discalceatorum, etiam iuramento,

Confirmatio
relati decreti.

Clausulae.

Derogatio
contrariorum.Decretum sa-
erae Congrega-
tionis.

confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate, aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâ in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides tran-
sumptorum.

§ 5. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xix aprilis MDCLXXXVII, pontificatus nostri anno xi.

Dat. die 19 aprilis 1687, pontif. an. xi.

CLXXXVI.

Confirmantur et innovantur quaedam Pontificum constitutiones in urbe Roma franchitarum nomen abolentes, et nova poena in contravenientes constituitur.

Innocentius Episcopus,
servus servorum Dei,
ad perpetuam rei memoriam.

Fides consti-
tutionis prae-
decessorum.

§ 1. Cum aliâ felicis recordationis Iulij Papa III, praedecessor noster, in-

1 Praeter hic relatas et laudatas constitutiones, extat alia ed. MDCLXXVII, die 14 augusti, pont. 1, de franchitiis in dohanâ Urbis; et in

franchitam constitutionem ediderit, cuius tenor est:

« Iulius episcopus, servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam. Cum civitates et loca omnia, in quibus sanctissimum Christi nomen colitur, deceat esse facinorosis hominibus expiata atque purgata, nemo est qui non intelligat, quam maxime oporteat almam Urbem nostram, apostolorum Petri et Pauli ac tot martyrum sanguine consecratam, in qua Summus Pontifex cum sacro cardinalium collegio residet, et ad quam ex omnibus mundi partibus, veluti ad portum saluberrimum, gentes confluunt, quae denique communis omnium patria censetur, esse ipsis facinorosis hominibus vacuum. Sane, cum a diversis Pontificibus praedecessoribus nostris plures constitutiones adversus homicidas, sicarios, latrones, sacrilegos, raptos, aliosque facinorosos homines, eorumque fautores et receptatores, sine quibus delinquentes diutius latere non possunt, editae fuerint, quae vel temporum iniquitate, vel ad senium et occasum vergentis saeculi corruptelâ, aut magistratuum negligentia, minus custodiuntur et observantur, ac fere in desuetudinem abierunt: operae pretium censuimus constitutiones ipsas approbare et innovare, prout illas motu proprio et ex certâ scientiâ cum omnibus et singulis censuris et poenis in eis contentis harum serie approbamus et innovamus. Et insuper, quia (sicut accepimus) quorundam eorumque processit licentia, ut non solum homicidas et facinorosos, ac alios praedictos, contra iuris et sacram constitutionum praedictarum prohibitionem receptare audeant, sed etiam

Constitutio
Iulij III.

Innocentii XII constit. ed. MDCXCII, die 8 maii, pontif. 1, agitur de remissione facinorosis viris non concedendâ.

1 Ista iam habetur in tom. VI, p. 463 (R. T.).

domos suas, necnon vias publicas et plateas, quae circa domos sunt, facinorosis ipsis tutum refugium et quasi portum esse velint, signatis etiam *franchitiarum* nomine quodammodo limitibus in via, quos iustitia ministris ingredi non liceat: nos, abominabile et detestandum franchitiarum huiusmodi nomen penitus abolemus et perpetuo abolitum fore decernimus. Volumus autem causarum capitalium iudicibus, barisellis, apparitoribus, et aliis iustitiae praefectis et ministris, quascumque vias et plateas, aedes et domos, ad requirendos, capiendos et debitis poenis afficiendos facinorosos homines, die noctuque liberas et apertas esse. Si quis autem, post huius nostrae voluntatis declarationem, franchitias huiusmodi adhuc habere et tueri, ac illorum¹ praetextu, aut aliàs quomodolibet, iustitiae ministros in executione eorum officii impedire praesumpserit, etiamsi baronus, domicellus, comes, dux, principis cuiusvis orator, aut, quod futurum minime credimus, episcopus, archiepiscopus, patriarcha, aut etiam S. R. E. cardinalis extiterit, noverit se amissionis gratiae ac benevolentiae nostrae, necnon correctionis² et emendationis, prout nobis iuxta circumstantiarum qualitatem videbitur, poenas ipso facto incursum. Si quis vero in tantam decreverit³ audaciam, ut etiam violenter et manu armata ipsis iustitiae ministris se opponere et resistere ausus fuerit, tam facientes, quam mandantes, eo ipso crimen laesae maiestatis incurere declaramus; et pro illius condignatione, si, ultra iustitiae ministros, maiori manu opus fuerit, praecipimus dilecto filio nobili viro Camillo Ursino

domicello romano, ac alteri cuiumque pro tempore militiae nostrae temporalis generali gubernatori, et custodiae palatii nostri ducibus, tam pedestribus quam equestribus, ac conservatoribus et capitibus regionum ipsius almae Urbis, ut contra oppositos et resistentes huiusmodi, tamquam iustitiae, pacis et quietis perturbatores, nostrosque et huius sanctae Sedis rebelles, acriter suo brachio saeculari insurgant, ac eos manu regia et nullà telà iudiciaria servatà severissime puniendos capi et carceribus mancipari faciant. Non obstantibus quibusvis constitutionibus et ordinationibus apostolicis, privilegiis quoque indultis, statutis et consuetudinibus, ceterisque contrariis quibuscumque. Ut autem praemissa omnia ad eorum, quorum interest, notitiam deducantur, nec aliquis de eis ignorantiam iuste praetendere possit, volumus et apostolicà auctoritate decernimus, quod praesentes litterae per aliquos Curiae nostrae cursores ad basilicae Principis Apostolorum de Urbe et ecclesiae Lateranensis valvas, dum inibi populi multitudo ad divina audienda convenerit, palam et clara voce legantur; et lectae, in basilicae et ecclesiae huiusmodi ac cancellariae apostolicae valvis necnon in acie campi Florae affigantur, ubi ad lectionem et notitiam cunctorum aliquandiu affixae pendeant; et cum inde amovebuntur, earum exempla in eiusdem locis remaneant affixa⁴; quodque earum transumptis, manu notarii publici subscriptis, et sigillo alicuius personae in dignitate ecclesiasticae constitutae munitis, certa et indubitata fides adhibeatur, prout praesentibus litteris adhiberetur, si forent exhibitae vel ostensae. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae approbationis, innovationis, abo-

¹ Edit. Main. legit *affixae* (n. r.).

¹ Potius lege *illarum* (n. r.).

² In loco parallelo legitur *coercitionis* (n. r.).

³ Potius lege *creverit* vel *excreverit*; vel, ut in loco parallelo legitur, *deverit* (n. r.).

litionis, decreti, voluntatis, declarationis et praeccepti infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli se noverit incursum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Incarnationis dominicae MDLII, x kalendas octobris, pontificatus nostri anno III.

Constitutio
Pii IV.

Deinde recolendae memoriae Pius Papa IV, etiam praedecessor noster, vestigiis praedecessoris inhaerens, aliam publicavit¹ constitutionem, quae sic habet:

« Pius episcopus, servus servorum Dei, ad futuram rei memoriam. Inter ceteras, quibus ex iniuncto nobis apostolicae servitutis officio assidue angimur, cura illa nobis praecipue cordi est, ut alma Urbs nostra, ad quam omnes christifideles ex universis mundi partibus veluti ad tutissimum refugium conflunt, facinorosis hominibus expurgata et penitus vacua permaneat, ac in eà boni omnes quietà securitate fruuntur, malis autem nullus, quo se confovere possint, locus relinquatur, et ii, qui a magistratibus iudicantibus iustitiam consecuti fuerint, illius etiam executionem libere, ut decet, contra condemnatos, ubicumque eos moram trahere contigerit, consequantur. Sane, cum non sine animi nostri perturbatione acceperimus, nonnullos, tam ob crimina per ipsos commissa, quam ob debita contracta, sibi ipsis a ministris et executoribus iustitiae timentes, ad aedes magnatum, et praesertim S. R. E. cardinalium et oratorum principum, uti loca a dictis iustitiae ministris tuta, tametsi contrarium esse deberet, in dies confugere, ac in illis se recipere et confovere, sicque impunitos quandoque evadere, et creditores executione eorum creditorum ut plurimum frustrari; et, licet ad

¹ Leger. ex synt. suspensà *publicaverit* (n. r.).

huiusmodi abusum extirpandum a felicis recordationis Iulio Papa III praedecessore nostro quaedam constitutio edita fuerit, talium tamen iustitiam fugientium temeritatem in tantum excrevisse, ut non solum se in dictis locis recipere, sed etiam illa, veluti iustitiae minime subiecta, *franchitias* appellare non erubescant, tamquam in praedictà Urbe, in qua Summus Pontifex cum sacro cardinalium collegio residet, et ut Christi vicarius toto Orbi exemplum iustitiae praebere debet, asylum et receptacula delinquentium ac suis debitis satisfacere recusantium esse toleretur, neque executio iustitiae libere fieri valeat (rem quidem pessimi valdeque perniciosi exempli, quae non ab ipsis cardinalibus et oratoribus, utpote modestis et iustitiae cultoribus, sed plerumque ipsorum familiarium culpa et facto processit): nos, volentes tam enormes et detestandos abusos penitus tollere, utque nullus improbis tutus locus detur, sed executores iustitiae passim et ubi¹ eorum officium libere et intrepide exequi valeant providere, motu proprio, ac ex certà scientià, ac de apostolicae potestatis plenitudine, omnes in primis constitutiones circa praemissa tam per praedictum Iulium quam quoscumque alios Pontifices praedecessores nostros editas, cum omnibus et singulis censuris et poenis in eis contentis, approbantes et innovantes, hac in perpetuum valiturà constitutione sancimus, ut nullus de cetero, cuiuscumque sit dignitatis et praeeminentiae, sub indignationis nostrae et aliis arbitrii nostri poenis, aedes praedictas aut alia quaecumque loca *franchitias* appellare audeat, nullique cardinalium et oratorum ac magnatum, etiamsi nostri seu Romani Pontificis pro tempore secun-

¹ Potius lege *ubique* (n. r.).

dum carnem nepotes, aut alio consanguinitatis seu affinitatis vinculo coniuncti fuerint, familiares, aut aliàs in ipsorum domibus commorantes condemnatos, aut pro debitis obnoxios (contra quos tamen mandata executiva ad instantiam creditorum decreta et relaxata extiterint), ut eos a manibus Curiae eximant, receptare, vel aliàs sub assertae franchitiae praetextu securos reddere, vel executores iustitiae, quominus eorum officium contra illos etiam in domibus et locis circumvicinis¹, directe vel indirecte impedire praesumant. Alioquin receptantes, aut securitatem praestantes, seu etiam executores iustitiae quomodolibet, ut praemittitur, impediunt, necnon qui cardinalium et oratorum seu magnatum quorumlibet nomen acclamando contra dictos iustitiae ministros invocaverint, aut aliàs quoslibet alios in eosdem ministros concitaverint, velut criminis laesae maiestatis rei² condignis poenis afficiantur, contra quos omnes et singulos, ad supradictas et etiam ad alias poenas, in quibus malefactores ipsi condemnati fuerint, vel quas promeruerint³, interesseque et damna inde provenientia, necnon ad creditorum satisfactionem, etiam ex officio, et ad fisci nostri ac partium instantiam, respective inquiri et procedi, et successive eos condemnari posse et debere, volumus atque decernimus; mandantes nihilominus cardinalibus, oratoribus et aliis praedictis, sub eadem nostrae indignationis poena, ut omnino admoneant et cum effectu cohibeant, neque per illos aliquid de praemissis fieri quovis modo tolerant seu permittant. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, privilegiis quoque et

indultis sub quacumque tenorum forma quomodolibet in contrarium concessis, confirmatis, et iteratis vicibus innovatis, assertis consuetudinibus, quas per praesentes improbamus, ceterisque contrariis quibuscumque. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae approbationis, innovationis, sanctionis, voluntatis, decreti, mandati et improbationis infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Incarnationis dominicae MDLXI, XII kalendas martii, pontificatus nostri anno III ».

Successive piae memoriae Gregorius Papa XIII, itidem praedecessor noster, promulgaverit Bullam huius tenoris et formae, nempe:

« Gregorius episcopus, servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam. Et ipsa ratio et usus docet, nihil perniciosius in civitate contingere posse, quam legum iudiciorumque impedimentum. Quod malum satis opportune prohibere volens felicitis recordationis Pius Papa IV praedecessor noster, cui, post alias hac de re praesertim a piae memoriae Iulio Papa III promulgatas constitutiones, innotuerat, quamplurimos adhuc esse in Urbe, qui, vel ob commissam crimina, vel ob aes alienum contractum, sibi a ministris iustitiaeque executoribus timentes, ad aedes primatum¹, etiam S. R. E. cardinalium ac oratorum principum, uti loca tuta, quas *franchitias* appellabant, confugerent, eaque ratione impuniti evaderent et creditores eluderent, aliam edidit constitutionem, qua, etiam sub arbitrii poenis, sanxit, ne ullus post id tempus, cuiuscumque dignitatis et praecminentiae foret, aedes praedictas

1 Pag. 761 a lin. 9 ult. est *magnatum* (R. T.).

Constitutio
Gregorii XIII.

1 Deest verbum *exequantur* vel simile (R. T.).

2 Pessime edit. Main. legit *Dei* pro *rei* (R. T.).

3 Edit. Main. legit *promoverint* (R. T.).

aut alia quaecumque loca *franchitias* appellare audeat¹: neve cardinales, oratores, ac primates praedicti, etiamsi sui et Romani Pontificis pro tempore existentis nepotes, aut alio consanguinitatis vel affinitatis vinculo coniuncti essent, eorumque familiares, aut in ipsorum domibus commorantes, in eisdem domibus seu locis circumvicinis maleficos quosvis, etiam indemnatos, aut aere alieno obstrictos (contra quos tamen mandata executiva instantibus creditoribus iam decreta et relaxata essent), ut e potestate curiae saecularis sic eximerentur, receptare, vel praetextu franchitiae securos reddere, aut iustitiae executores, quominus libere officio suo contra eosdem fungi possent, quocumque modo impedire audent: alioquin receptantes, huiusmodi securitatem praestantes, seu executores iustitiae impediunt, vel, excitatis clamoribus, cardinalium, oratorum seu primatum quorumlibet nomen auxilii causam invocantes, aut quoscumque alios in ipsos iustitiae ministros concitantes, velut criminis laesae maiestatis rei dignis poenis afficerentur: contra quos, etiam ad alias poenas quibus malefici ipsi puniti fuissent, vel quas promeruissent, necnon ad satisfactionem creditorum, etiam ex officio et ad fisci partiumque instantiam, inquiri, procedi et condemnari debere voluit atque decrevit. Sed, cum haec ipsa Pii praedecessoris constitutio, propter nimiam corruptelam, minime postea sit eum, quem decuit, effectum consecuta: nos, volentes omnino in alma Urbe nostram ita iustitiae debito ab omnibus satisfieri, ut perpetua subditis nostris quies et salus inde pariatur, et ceteris praebatur exemplum, constitutionem praedictam exacte ab omnibus et omni tempore praecipimus observari;

1 Edit. Main. legit *audeat* (R. T.).

mandantes gubernatoribus, magistratibus iudicibus et executoribus dictae Urbis, ac ceteris omnibus, ad quos spectat, ut, gratia et favore postpositis, illam et contenta in ea quaecumque omnino exequantur, ac poenis in ipsam propositis supradictos et quosvis inobedientes et contrafacientes iuxta illius tenorem afficiant, et alioqui in prohibendis usquequaque his incommodis invigilent, si nostram et Apostolicae Sedis ultionem voluerint evitare. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrorum praecepti et mandati infringere vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Romae, apud S. Marcum, anno Incarnationis dominicae MDLXXIII, IX septembris, pontificatus nostri anno II ».

Ac postmodum sanctae memoriae Sixtus Papa V, similiter praedecessor noster, in speciali constitutione, quae incipit *Hoc nostro pontificatus initio*¹, inter cetera per eum disposita pro felicio gubernio et quiete et tranquillitate huius almae Urbis, constitutionem praenarrati Gregorii innovaverit, ac poenam laesae maiestatis, per praedictum Pium praedecessorem appositam, ad veram² ac nullam iuris aut hominis fictione confictum reatum ampliaverit, et delinquentes in idem verum crimen laesae maiestatis incurrisse decreverit et declaraverit, sub datum Romae, apud S. Marcum, anno Incarnationis Dominicae MDLXXXV, kalendis iulii, pontificatus sui anno I.

Cumque etiam iidem et alii Romani Pontifices itidem praedecessores nostri singulis annis Bullam in die Coenae Domini publicare consueverint, in qua

1 Quam vide tom. VIII, pag. 585 (R. T.).

2 Potius lege *verum* (R. T.).

Constitutio
Sixti V qua innovata fuit
praecedens constitutio, atque
etiam declaratum,
delinquentes in poenam
incurrisse.

Idipsum confirmatum fuit a
Pontificibus in
Bulla Coenae Domini.

inter alia in § 20 excommunicarunt et anathematizarunt omnes illos, qui, per se seu alios, directe vel indirecte, sub quocumque titulo vel colore, invadere, destruere, occupare et delinere praesumpsissent in totum vel in partem hanc almam Urbem, ceteraque loca in eadem Bulla expressa ad ipsam Romanam Ecclesiam pertinentia, necnon supremam iurisdictionem in illis Romano Pontifici ac eidem Romanae Ecclesiae competentem de facto usurpassent, perturbassent, retinuisent, vel aliis modis vexassent, necnon adhaerentes, fautores et defensores eorum, qui illis auxilium, consilium vel favorem quomodolibet praestitissent; nosque etiam singulis annis eandem Bullam publicari iusserimus ac fecerimus; et cum ab ipso nostri pontificatus initio cordi nostro semper infixum fuerit supramemorata constitutionum observantia, verbo et factis per praedecessores nostros omni tempore studiose promota, eorundem vestigia sectantes, et signanter felicitis recordationis Urbani Papae VIII, qui in exordio sui pontificatus, videlicet die v januarii MDCXXVI, peculiare edictum ad tranquillitatem et quietem huius almae Urbis per eiusdem Urbis tunc gubernatorem promulgari mandavit, et successive die xv novembris MDCXXXIV idem edictum speciali suo chirographo declaravit; nosque pariter alia duo similia edicta ob eandem causas, unum sub die xxvi novembris MDCLXXVII, et alterum sub die xxii februarii MDCLXXX, per nostrum Urbis gubernatorem publicari mandaverimus, quorum dispositionem in omnibus et per omnia in suo robore permanere volumus:

Innovatio et confirmatio decretorum

§ 2. Hinc est quod nos, abominabile et detestabile franchitiarum nomen, quae

1 Edit. Main. legit 1616 (n. r.).

2 Pessime edit. Main. legit *idem* (n. r.).

vulgo dicuntur *Quartieri*, contra omne ius fasque usurpatum, penitus abolere, necnon dictarum constitutionum maiori et firmiori ac inviolabili observantiae et executioni consulere volentes, motu proprio, et ex nostra scientia meraque deliberatione, necnon etiam de fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium consilio et assensu, ac praematura consideratione praehabita, praesertim constitutiones supradictorum Iulii, Pii, Gregorii ac Sixti aliorumque praedecessorum nostrorum innovamus, confirmamus, approbamus, et apostolicam auctoritate, tenore praesentium, roboramus in omnibus et per omnia, ac etiam, quatenus opus sit, de novo disponimus, decernimus, ac perpetuo et inviolabiliter exequi volumus et mandamus. Ac insuper, inhaerendo etiam praedictae Bullae in Coenam Domini, quae firma et illibata ac in suo robore permaneat, omnes et singulos in praedictis constitutionibus comprehensos, quacumque dignitate et auctoritate tam ecclesiastica quam saeculari praesulgentes, etiamsi de illis specialis, specifica, expressa et individua mentio facienda esset, qui in futurum in hac alma Urbe franchitias, quae ut vulgo dicuntur *Quartieri*, habere et tueri quomodocumque praesument seu praetendent, aut illarum praetextu, aut aliis quomodolibet, iustitiae ministros et eorum mandatorum vel ordinum liberam executionem tam in criminalibus quam in civilibus impedire, perturbare, sive per se, sive per alios, directe vel indirecte, sub quocumque titulo vel colore tentabunt, vel eisdem constitutionibus ad unguem non parebunt, prout etiam illos, qui in eadem loca contra easdem constitutiones se recipient, sive ad ea confugient, ultra poenas in eisdem constitutionibus contentas, in excommunicationis maioris ac latae sententiae poe-

stitutionem eam
nova poena ma-
ioris excommu-
nicationis latae
sententiae Pon-
tifici reserva-
tae.

nium ipso facto incidere, a qua non per alium quam per nos seu Romanos Pontifices successores nostros pro tempore existentes, nisi in mortis articulo ipsi fuerint constituti, etiam praetextu quorumlibet facultatum et indultorum concessorum quibuscumque personis ecclesiasticis etiam speciali nota et expressione dignis saecularibus et quorumcumque Ordinum regularibus, absolvi possint, decernimus et declaramus.

Der gütig con-
trarietät.

§ 3. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, privilegiis quoque et indultis sub quacumque verborum formam quomodolibet in contrarium concessis, confirmatis, et iteratis vicibus innovatis, praetensis consuetudinibus, sive potius corruptelis, contra omne ius fasque quomodolibet introductis, quas per praesentes improbamus, annullamus, cassamus atque irritamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Hanc publi-
cavit.

§ 4. Ut autem praesentes ad notitiam omnium et singulorum deducantur, eas valvis ecclesiae S. Iohannis Lateranensis, ac basilicae Principis Apostolorum de Urbe et Cancellariae Apostolicae, ac in acie Campi Florae affigi mandamus, et nullus possit exinde excusationem praetendere, seu ignorantiam allegare.

Clausula pec-
naria.

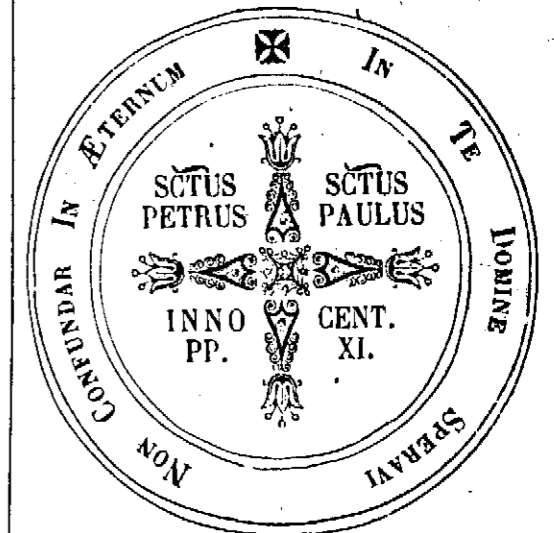
§ 5. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae voluntatis, innovationis, confirmationis, approbationis, roboris, dispositionis, decreti, executionis, mandati, declarationis, improbationis, annulationis, cassationis et institutionis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, anno Incar-

nationis Dominicae MDCLXXXVII, IV idus maii, pontificatus nostri anno XI.

Dat. die 12 maii 1687, pontif. anno XI.

✠ EGO INNOCENTIUS
CATHOLICAE ECCLESIAE EPISCOPUS.

- † Ego Nicolaus episcopus Ostiensis cardinalis Ludovisius decanus.
 - † Ego Alderanus episcopus Portuensis cardinalis Cybo.
 - † Ego Petrus episcopus Tusculanus cardinalis Ottobonus.
- Sequuntur subscriptiones aliorum d. minorum cardinalium.*

CLXXXVII.

Confirmantur quaedam decreta capituli generalis fratrum B. Mariae de Mercede redemptionis captivorum anno MDCLXXXVI edita.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

Militantis Ecclesiae regimini per ineffabilem divinae bonitatis abundantiam

Exordium.

1 In constit. ed. MDCLXXXVII, die 19 aprilis, pontif. XI, extat decretum de pecuniis mutuo accipiendis a superioribus; et Innocentii XII constit. ed. MDCXCI, die VII decembris, pontif. I, confirmantur constitutiones Ordinis.

nullo licet meritorum nostrorum suffragio praesidentes, ea, quae¹ pro felici prosperoque christifidelium, qui e fluctibus saeculi in portum religiosae vitae confugiunt, et vota sua Altissimo in sanctitate et iustitia assidue reddere satagunt, regimine et gubernio ac religionis incremento provide prudenterque constituta et ordinata esse noscuntur, ut firma semper atque inviolata persistant, apostolici muniminis nostri patrocinio, cum id a nobis petitur, libenter constabilimus.

De re de capituli referuntur.

§ 1. Exponi siquidem nobis nuper fecit dilectus filius Bartholomaeus de Ribero, vicarius et in Romanam Curiam procurator generalis Ordinis fratrum Beatae Mariae de Mercede redemptionis captivorum, in sacra theologia magister, quod in capitulo generali dicti Ordinis illiusque definitorio die 1 iunii anni proxime praeteriti MDCLXXXVI a dilectis pariter filiis magistro generali et definitorio eiusdem Ordinis unanimi consensu edita et promulgata fuerunt nonnulla statuta seu decreta tenoris qui sequitur, videlicet:

De lectoribus.

« Cupiens sanctum definitorium maiores in toto Ordine progressus litterarum cum profectu legentium philosophiam et sacram theologiam, utilitatemque discipulorum, tamquam praecipuum fundamentum et origo totius aestimationis religionis, augmentumque eius in spiritualibus et temporalibus, inviolabilis constitutione et statuto decernit, ut, qui deinceps cursum² lecturae operam daturi fuerint ut gradus praesentatorum et magistrorum obtineant, indispensabiliter se exercent in officio lectorum per spatium quindecim annorum, ita taliter, ut, qui gradum praesentati de iustitia obtenturi sint, prius se

¹ Male ed. Main. legit *eaque pro ea, quae* (R. T.).

² Forsan *cursum* (R. T.).

exerceant in officio lectoris per spatium octo annorum, quorum approbatio facta sit a capitulo provinciali suae provinciae; qui autem obtenturi fuerint gradum magistri similiter de iustitia, ultra illos octo annos lecturae requisitos ad gradum praesentati, per alios septem annos, etiam a capitulo provinciali approbatos, in lecturam se exercent. Decernens in praesenti decreto non comprehendendi patres lectores qui actualiter legunt sacram theologiam.

» Item circa praesentem materiam decernit sanctum definitorium, quod patres lectores, qui per spatium praedictorum quindecim annorum philosophiam ac sacram theologiam legerint, si nondum gradum praesentati obtinuerint, fruantur titulo lectorum iubilatorum cum omnibus gratiis, exemptionibus et praemiis, quibus gaudent patres praesentati, excepto dumtaxat voto, et cum praecedentia in loco ad omnes illos, qui non sunt praesentati de iustitia, tamquam si essent ultimi praesentati de iustitia, et servata inter ipsos lectores praecedentia secundum antiquitatem lecturae.

» Praeterea, quoniam magna experta sunt damna et inconvenientia ex hoc quod in provinciis Ordinis eligantur suffragia vocem habitura in capitulo generali, eo precise, si forte aliquis in capitulo provinciali impediri contigerit, decernit et stricte praecipit hoc statuto definitorium, ut in posterum, nulla causa, colore, vel praetextu quaesito, tale suffragium in aliqua provincia eligi possit, nisi evidenter authentico et fide digno testimonio constet de legitimo impedimento illius qui ad talem vocem habendam in capitulo generali electus fuerat capitulo provinciali suae provinciae, aliter autem factam praedictam electionem sanctum definitorium cassat, irritat

¹ Deest *praep. a* (R. T.).

atque nullam fuisse declarat, et talem electum incapacem habendi vocem seu suffragium in aliqua functione dicti capituli.

De non vocalibus.

» Deinde, considerans sanctum definitorium magna et intolerabilia dispendia, quae sunt in capitulis tam generalibus quam provincialibus causa religiosorum, qui non vocati, nec de corpore sunt capituli, nec functionem in ipso habent, et tamen in excessivo numero ad capitulum concurrunt: praecipit, sub poena excommunicationis maioris latae sententiae, trinam canonicam monitione de iure praemissa, ipso facto incurrendam, et sub poena privationis vocis activae et passivae in perpetuum, quibus poenis et censuris irremissibiliter punietur in eis incurrens, quod nullus religiosus, cuiuscumque gradus, qualitatis, vel conditionis extiterit, ire vel intrare praesumat in capitulum vel domum capituli, nisi sit de corpore ipsius capituli, vel de licentia reverendissimi patris generalis vel vicarii generalis totius Ordinis.

De alternativa.

» Cum etiam pervenisset ad notitiam huius sancti definitorii magnas subortas esse perturbationes in provincia Italiae ob non servatam alternativam inter fratres Italos et Hispanos in provisione officiorum vacantium, resolutorie praecipit ut in posterum indispensabiliter observetur praedicta alternativa et concordia inter Italos et Hispanos.

De procuratori generali in Curia Romana.

» Item, cognoscens hoc sanctum definitorium quam multum conducat bono communi religionis quod reverendi patres vicarii generales Italiae intersint capitulis generalibus, ut, tamquam procuratores generales Ordinis in Curiam Romanam, referant definitorio generali rationem certam et statutam¹ negociorum pendendum in ipsa Curia: declarat et

¹ Potius *lege statum* (R. T.).

decernit quod in posterum procurator generalis Ordinis in Curiam Romanam, qui vocatus accesserit ad capitulum generale, etiamsi tantum sit insignitus gradu praesentati, vocem et suffragium habeat in capitulo, tam quoad electionem reverendissimi magistri generalis, quam ad omnes alias functiones definitorii generalis.

De visitatoribus Indiarum.

» Animadvertens etiam sanctum definitorium gravissima damna et inconvenientia, quae sequuntur in provinciis Indiarum, ex hoc, quod reverendissimi patres vicarii generales earum instituunt visitatores provinciarum vel conventuum religiosos non praesentatos nec magistros, et similiter ex eo, quod, re non debita maturitate considerata, socios suos officii et honoribus dictarum provinciarum afficiunt: decernit et praecipit reverendis patribus vicariis generalibus Indiarum, quod in posterum non audeant nec possint nominare vel instituere visitatorem aliquem qui non sit ad minus praesentatus, nec conferre officium vel honorem religioso alicui, sive sit eius socius, sive non, nisi post quinquennium completum a die adoptionis eius in filium illius provinciae, in qua officium vel honorem consequatur sit.

De vicariis provincialibus.

» Attendens sanctum definitorium gravia inconvenientia, quae possunt oriri ex eo quod reverendi patres provinciales, qui a nostra constitutione facultatem habent creandi vicarios provinciales suarum provinciarum in casibus ibi expressis, eligant ad hoc munus religiosos non magistros nec praesentatos: decernit et praecipit dictis reverendis patribus provincialibus, quod imposterum in casibus constitutionis non possint instituere vicarium provinciale eum qui ad minus non sit insignitus gradu praesentati.

¹ Edit. Main. legit *generalis* (R. T.).

De patre Ferdinando de Carvaiat.

» Considerans hoc sanctum definitorium et totâ attentione perpendens infatigabilem laborem, vigilantiam, industriam et zelum reverendi patris M. Fr. Ferdinandi de Carvaiat et Rivera in promovendis causis religionis in Curia Romanâ, dum in eâ procurator generalis existeret: primo refert illi debitas gratias, deinde declarat, quod in virtute litterarum apostolicarum, quas impetravit, etiamsi tale munus procuratoris generalis Curiae non obierit per totum tempus a nostrâ sacrâ constitutione praefixum, est et manet pater provinciae Castellae, cum omnibus honoribus, gratiis, exemptionibus et praeeminentiis, quibus gaudent et gaudere solent omnes dictae provinciae patres de iustitiâ.

De numero lectorum.

» Confirmat sanctum definitorium decretum capituli generalis celebrati in conventu Carraracensi anno MDCLXXVI, in quo praecipitur quod in domibus seu conventibus studiorum non possint esse plures quam tres lectores sacrae theologiae in unoquoque, exceptis conventibus principatus Cataloniae, in quibus, quia pauci sunt ratione devastationis belli praeteriti, esse poterunt in unoquoque quatuor lectores sacrae theologiae.

De graduâ ex gratiâ.

» Similiter confirmat decretum eiusdem capituli generalis, iam etiam confirmatum in capitulo generali proxime praeterito Oscae celebrato anno MDCLXXXII, quo praecipitur ne possit admitti in aliquâ provinciâ gradus aliquis de gratiâ, nisi praevio rigoroso examine; et insuper decernit sanctum definitorium, quod patres magistri de gratiâ possint praecedere in locum sedendi patres praesentatos de iustitiâ, quin praesenti decreto intelligatur comprehendi patres magistros de gratiâ, qui actualiter inveniuntur in possessione talis praecedentiae.

» Ad obvianda inconvenientia et tollendas de medio omnes confusiones, decernit sanctum definitorium non posse reverendos patres secretarios reverendissimi patris nostri magistri generalis frui exemptionibus ipsis assignatis, quin prius per spatium completi quinquennii dictum officium exercuerint, et hoc sine praepiudicio eorum qui usque nunc fuerunt secretarii generales.

» Similiter decernit sanctum definitorium inviolabiliter observari, quae stabilita sunt in capitulis generalibus circa locum quem debent habere patres secretarii reverendorum patrum vicariorum generalium Indiarum.

» Considerans tandem sanctum definitorium inconvenientia quae oriuntur ex reassumptione officiorum, ita ut reverendi patres provinciales, absoluti sint et religantur vicarii provinciales decernit et praecipit: quod dicti reverendi patres provinciales absoluti non possint reelegi ad officium provincialis, etiamsi per renunciationem vacaverit, nisi transactis duobus trienniis.

» Circa expressionem¹ gratiarum, exemptionum et praeeminentiarum, quibus frui et gaudere debent patres magistri et praesentati, remittit se sanctum definitorium congregationi, ut supra num. 6 erigendae, ad disponendas et ordinandas sacras congregationes ».

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, tam praefatus Bartholomaeus procurator generalis, quam dicti magister generalis et definitorium, decreta seu statuta huiusmodi, quo firmiter subsistant et serventur exactius, apostolicae confirmationis nostrae robore communiri desiderent: nos, specialem illis gratiam facere volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et in-

¹ Forsan extensionem (A. T.).

De secretariis.

De provincialibus.

De magistris et praesentatis.

Confirmatio relatorum decretorum.

terdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, supplicationibus pro parte dicti Bartholomaei procuratoris generalis, etiam eorundem magistri generalis et definitorii nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum consilio, praeinserta statuta seu decreta, cum omnibus et singulis in eis contentis et expressis, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus, ac omnes et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus; salvâ tamen semper in praemissis auctoritate Congregationis memoratorum cardinalium.

Clausulae.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras et statuta seu decreta praeinserta semper firma, valida et efficacia existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab illis respective inviolabiliter observari, sicut in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contrariorum derogatio.

§ 4. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac, quatenus opus sit, dicti Ordinis, aliisve

quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides transumptorum.

§ 5. Volumus autem ut earundem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio quam extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xv maii MDCLXXXVII, pontificatus nostri anno XI.

Dat. die 15 maii 1687, pontif. anno XI.

CLXXXVIII.

Confirmatur erectio universitatis studii generalis in civitate Guatimala in Indiis Occidentalibus¹

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

Ex supremâ militantis Ecclesiae speculâ pastorales vigilias super universum gregem Domini cum¹ curae nostrae divinitus commissum iugiter agentes, ac mentis nostrae aciem per omnes christi-

Exordium.

¹ De erectione universitatis in dioecesi Chelmenensi vide constit. ed. MDCLXXXIV, die xx februarii, pontif. VIII.

¹ Particula cum redundat (A. T.).

stiani Orbis partes sollicitè circumferentes, ad ea, p. r. quae christifidelium mentes, depulsis ignorantiae tenebris, scientiae lumine illustrantur, ac sacrarum aliarumque bonarum litterarum studia ad Ecclesiae rei publicae decus et praesidium promoventur, libenter intendimus, munerisque nostri pastoralis benignitate interponimus, sicut pia orthodoxorum regum de Ecclesia Dei multis nominibus optime meritorum vota exposcunt, et nos, locorum, temporum, rerum et personarum qualitatibus mature consideratis, ad omnipotentis Dei gloriam, catholicaeque fidei conservationem et propagationem, ac publicam privatamque christifidelium utilitatem, salubriter in Domino expedire arbitramur.

Erectio dictae universitatis sub titulo S. Caroli.

§ 1. Nuper siquidem pro parte carissimi in Christo filii nostri Caroli Hispaniarum regis catholici nobis expositum fuit, quod, cum in civitate Guatimalae regni Novae Hispaniae in Indiis Occidentalibus, de eius regio assensu et licentiâ, una nova studii generalis universitas sub titulo seu invocatione sancti Caroli ad instar universitatum studiorum generalium Limanae et Mexicanae fundata ac erecta et instituta fuerit: ipse Carolus rex, provide considerans quantum exinde utilitatis divino cultui et servitio ac catholicae fidei tuitioni et propagationi communique et privato praesertim illius provinciae incolarum subditorum suorum bono sit accessurum, etiam sacros canones et theologiam in eadem novâ universitate doceri et perlegi, ac facultatum huiusmodi studiosos, peractis studiorum suorum laboribus, condignis graduum scholasticorum honoribus et praemiis decorari posse plurimum desideret. Quare eiusdem Caroli regis nomine fuit humiliter supplicatum ut in praemissis opportune provideret

et ut infra indulgere de benignitate apostolicâ dignaremur.

§ 2. Nos igitur, laudabilia ipsius Caroli regis in Dei obsequium Ecclesiaeque et reipublicae bonum studia plurimum in Domino commendamus¹, piisque eius postulatis favorabilem assensum, quantum nobis ex alto conceditur, praebere cupientes, huiusmodi supplicationibus inclinati, fundationem ac erectionem et institutionem dictae novae universitatis studii generalis in praefatâ civitate Guatimalae factas, ut praefertur, cum omnibus et singulis inde ceteroqui legitime sequutis et sequuturis (ita ut in eadem novâ universitate tam sacri canones et theologia, quam aliae omnes scientiae et facultates perlegi et doceri, in eisque studiosi, emensis² studiorum curriculum, ad quoscumque gradus scholasticos pro eorum meritis et idoneitate, quemadmodum in supradictis Limanâ et Mexicanâ universitatibus fieri consuevit, promoveri valeant), auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus, ac omnes et singulos iuris et facti ac solemnitatum in similibus etiam de necessitate observandarum aliosve quoslibet etiam quantumvis formales et substantiales defectus, si qui in praemissis vel eorum aliquo principaliter vel accessorie aut aliâs quomodolibet intervenerint, seu intervenisse, dici, censerî vel praetendi possent, plenissime et amplissime supplemus et sanamus, ac penitus et omnino tollimus et abolemus. Ac eidem novae universitati studii generalis, sic a nobis confirmatae et approbatae, illiusque rectori, magistris, doctoribus, lectoribus, praeceptoribus, scholaribus, procurato-

Confirmatio erectionis dictae universitatis ad instar illarum Limanae et Mexicanae.

¹ Forsan *commendantes* (R. T.).

² Perperam edit. Main. legit *immensis* pro *emensis* (R. T.).

ribus, bidellis, nunciis, ceterisque officialibus, ministris et personis quibuscumque nunc et pro tempore existentibus, ut omnibus et singulis privilegiis, indultis, libertatibus, immunitatibus, exemptionibus, favoribus, gratiis, praerogativis, honoribus et praeceminentiis, quibus praefatae Limana et Mexicana studiorum generalium universitates, illarumque rectores, magistri, doctores, lectores, praeceptores, scholares, procuratores, bidelli, nuncii, ceterique officiales et ministri, ac personae quaecumque respective, tam de iure et consuetudine, quam aliâs quomodolibet, utuntur, fruuntur, potiuntur et gaudent, ac uti, frui, potiri et gaudere possunt et poterunt in futurum, non solum ad eorum instar, sed etiam aequè principaliter et pariformiter, in omnibus et per omnia uti, frui, potiri et gaudere; rectori autem ipsius novae universitatis pro tempore existenti, ut illos, quos in eadem universitate per debitum tempus studuisse, ac scientiâ et moribus idoneos esse repererit, in praefatis facultatibus sive scientiis, quae in ipsâ universitate docebuntur seu legentur, ad baccalaureatus, etiam formati, licentiaturae, ac doctoratus et magisterii gradus, servatâ tamen in omnibus et per omnia formâ decretorum Viennensis et Tridentini conciliorum, quibus in aliquo derogare non intendimus, et aliâs iuxta laudabiles supradictarum Limanae et Mexicanae universitatum ritus et consuetudines, promovere, solitosque gradus huiusmodi eis conferre et exhibere; ipsis vero ad eodem gradus per illum sic promotis, ut postea publice privatimque, etiam in aliis universitatibus studiorum generalium, facultates sive scientias praedictas respective alios docere et interpretari, de eis disputare, aliosve actus quoscumque eorum gradibus convenientes exercere li-

bere et licite possint et valeant respective, auctoritate et tenore praedictis, concedimus et indulgemus.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quicumque in praemissis interesse habentes seu quomodolibet praetendentes illis non consenserint, nec ad ea vocati, citati et auditi, neque causae, propter quas praesentes emanarint, sufficienter adductae, verificatae et iustificatae fuerint, aut ex aliâ qualibet, etiam iuridicâ, piâ et privilegiatâ causâ, colore, praetextu et capite, etiam in corpore iuris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae aut interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam quantumvis formali et substantiali defectu notari, impugnari, retractari, infringi, in terminos iuris reduci, seu in controversiam vocari, aut adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque iuris, facti vel gratiae remedium impetrari vel intentari, seu impetrato aut etiam motu proprio et de apostolicae potestatis plenitudine concesso vel emanato quempiam in iudicio vel extra illud uti seu se iuvare ullo modo posse, sed ipsas praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque et non aliter in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos et Apostolicae Sedis nuntios, aliosve quoslibet, quacumque praeceminentiâ et potestate fungentes et functuros

Clausulae.

sublatâ eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contrariarum derogatio.

§ 4. Non obstantibus apostolicis, ac in universalibus provincialibusque et synodalibus conciliis editis, generalibus vel specialibus, constitutionibus et ordinationibus, necnon quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, quibusvis personis et locis, etiam specificâ et individuâ mentione dignis, sub quibuscumque verborum tenoribus et formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis et insolitis clausulis et decretis, in genere vel in specie, et aliâ in contrarium praemissorum concessis, ac etiam pluries confirmatis, approbatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica et individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio habenda aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et formâ in illis traditâ observatâ, exprimerentur et insererentur, praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, illis aliâ in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides transumptorum.

§ 5. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo per-

sonae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XVIII iunii MDCLXXXVII, pontificatus nostri anno XI.

Dat. die 18 iunii 1687, pontif. anno XI.

CLXXIX.

Prohibetur ne extrahantur libri musicales ex archivio cappellae pontificiae.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

§ 1. Cum, sicut dilectus filius modernus magister collegii cantorum pontificiae nostrae cappellae nobis nuper exponi fecit, occasione inventarii librorum musicalium ad dictam cappellam spectantium, non ita pridem per ipsum confecti, plura dictorum librorum folia, in quibus diversa missarum primordia descripta erant, seu etiam in quibus figurae nonnullae affabre et singulari artificio descriptae reperiabantur, ac forsitan integra volumina ex archivio seu custodia dictae cappellae in grave eiusdem praedicti iudicium temere sublata fuisse repertum fuerit: nos, eiusdem cappellae indemnitati, cuius cura strictiori iure nobis incumbit, ac dictorum librorum conservationi, quantum cum Domino possumus, benigne consulere, necnon eiusmodi malis in posterum occurrere volentes, ne de cetero quisquam¹, quavis

Prohibito ut in rubrica.

¹ Collegium cantorum cappellae erectum fuit a Sixto V, const. ed. MDLXXXVI, die 1 septembris, pontif. II; et ab Alexandro VIII, in constit. ed. MDCXC, die 21 octobris, pontif. II, editae fuere nonnullae ordinationes circa libros eiusdem cappellae.

² Aptius lege quisquam (R. T.).

auctoritate vel superioritate aut officio fungens, libros musicales, quinterniones, chartas et alia folia quaecumque, sive impressa sive manuscripta, tam hactenus in archivio seu custodia huiusmodi pro servitio dictae cappellae collocata, donata, seu aliâ assignata, quam in posterum forsitan collocanda, donanda et assignanda, sub quovis quaesito colore, praetextu, ingenio, causâ, ratione et occasione, praeterquam ad effectum illos seu illa ad supradictam cappellam pro usu cantorum praefatorum deferendi, ex archivio seu custodia huiusmodi extrahere et asportare, seu ut extrahantur et asportentur permittere aut consentire audeat seu praesumat, sub excommunicationis latae sententiae per contrafacientes eo ipso absque aliâ declaratione incurrendis poenis¹, apostolicâ auctoritate, tenore praesentium, interdicens et prohibemus.

Clausulae.

§ 2. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Harum publico.

§ 3. Volumus autem, ut, praefato usu finito, libri praedicti in archivio seu custodia huiusmodi sub poenis supradictis illico reponantur; utque praesentis prohibitionis exemplum valvis archivii et custodiae huiusmodi, seu alio conspicuo loco, ubi ab omnibus cerni possit, continuo affixum remaneat.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XV octobris MDCLXXXVII, pontificatus nostri anno XI.

Dat. die 15 octobris 1687, pontif. anno XII.

CXC.

Conceditur priori generali Ordinis Carthusiensis facultas absolvendi in foro

¹ Vel incurrenda poenâ legendum, vel in praecedentibus aliquid deest (R. T.).

conscientiae etiam per alios suos monachos a casibus reservatis in Bullâ Coenae Domini quoque contentis.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

Supremi apostolatus officium humilitati nostrae divinitus commissum postulât, ut, religiosarum personarum, earumque praesertim quae in agro sanctae solitudinis, cui benedixit Dominus, mundanis abiectis illecebris, devotum ac sedulum exhibent Altissimo famulatum, paternam curam gerentes, ad ea² peculiaris muneris nostri partes intendamus, quae spirituali earum consolationi quietique religiosae conducibilia fore in Domino arbitramur.

Exordium.

§ 1. Exponi siquidem nobis nuper fecit dilectus filius modernus prior generalis Ordinis Carthusiensis, quod in dicto Ordine semper bonâ fide creditum fuerit priorem generalem pro tempore existentem ipsius Ordinis, ex privilegiis plurium Summorum Pontificum, habere facultatem absolvendi personas sui Ordinis a quibuscumque excessibus, etiam in litteris apostolicis quae in die Coenae Domini quotannis legi seu promulgari consueverunt³, eumque hanc facultatem aliis subdelegare posse, quodque ita hucusque in eodem Ordine observatum fuerit. Verum, quia Congregatio particularis nonnullorum venerabilium fratrum S. R. E. cardinalium a nobis specialiter deputatorum censuit dictum priorem generalem pro tempore existentem huiusmodi facultate uti non posse, et ab eâ super hoc emanavit decretum tenoris qui sequitur, videlicet: « Monet sacra Congregatio tam reverendissimum patrem, quam reliquos superiores et monachos

Species facti.

¹ De alio privilegio huius Ordinis vide const. ed. MDCLXXXII, die XI septembris, pontif. VIII.

² Male edit. Main. legit ad eas (R. T.).

³ Forsan deest vox reservatis (R. T.).

Ordinis, ipsos in vim privilegiorum hactenus Ordini Carthusianorum concessorum nullatenus posse absolvere a casibus in Coena Domini et aliis Papae reservatis, proindeque supplicandum Sanctissimo pro necessariâ facultate concedendâ reverendissimo patri pro tempore existenti, etiam cum facultate subdelegandi, et cum specificâ derogatione dictae Bullae, necnon cum clausulâ quod non censeatur per annuam promulgationem dictae Bullae revocatum huiusmodi indultum, nisi factâ specificâ mentione Carthusianorum, etc., die xxix maii MDCLXXXVII; Sanctissimus dominus noster, auditâ relatione, etc., oratoris precibus benigne annuit. Romae, etc. — G. cardinalis CARPINAUS. B. BRANCATIUS secretarius »: nobis propterea dictus modernus prior generatis humiliter supplicari fecit ut sibi in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolicâ dignemur.

Concessio
praedictae fa-
cultatis.

§ 2. Nos igitur, qui auditâ relatione Congregationis huiusmodi petitis dicti moderni prioris generalis dudum annuendum duximus, eundem priorem generalem specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, eidem moderno et pro tempore existenti priori generali ordinario praefato, ut¹, per se, vel alium, seu alios, quos ad id subdelegandos duxerit, dicti Ordinis personas ab omnibus excommunicationis, suspensionis, aliisque ecclesiasticis, sententiis,

¹ Male edit. Main. legit et pro ut (R. T.).

censuris, a iure vel ab homine, quavis causâ latis seu inflictis, necnon ab omnibus eorum peccatis, criminibus, excessibus et delictis, ac casibus etiam per litteras apostolicas in die Coenae Domini legi et promulgari solitas aut alias quascumque nostras et Romanorum Pontificum constitutiones quomodocumque nobis et Sedi Apostolicae reservatis, poenentiâ salutari, et aliis, quae iniungenda fuerint, eis iniunctis, in foro conscientiae tantum absolvere et liberare valeat, perpetuis futuris temporibus facultatem concedimus et impartimur.

§ 3. Decernentes praesentes litteras perpetuo firmas, validas et efficaces esse et fore, itaut illae per annuam promulgationem dictarum litterarum apostolicarum in die Coenae Domini publicari solitarum numquam revocatae censeantur, aut censi possint vel debeant, nisi factâ specificâ mentione Carthusianorum.

§ 4. Non obstantibus praefatis in die Coenae Domini legi solitis litteris, et aliis constitutionibus et ordinationibus apostolicis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, harum serie ad praemissorum effectum tantum, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xviii octobris MDCLXXXVII, pontificatus nostri anno xii.

Dat. 18 octobris 1687, pontif. anno xii.

CXCI.

Damnantur propositiones et libri omnes ac manuscripta Michaëlis de Molinos¹.

¹ Plurimae aliae propositiones damnatae fuerunt in const. ed. MDCLXXIX, die 4 martii, pon-

Clausulae.

Contrariorum
derogatio.

Innocentius episcopus episcoporum¹,
servus servorum Dei,
ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Caelestis pastor Christus dominus, ut iacentem in tenebris mundum, variisque gentium erroribus involutum, a potestate diaboli, sub qua misere post lapsum primi nostri parentis tenebatur, suâ inefabili miseratione liberaret, carnem sumere, et in ligno Crucis chirographo redemptionis nostrae affixo in testimonium suae in nos charitatis sese hostiam viventem Deo pro nobis offerre dignatus est; mox, rediturus in caelum, Ecclesiam catholicam sponsam suam, tamquam novam civitatem sanctam Hierusalem descendentem de caelo, non habentem rugam neque maculam, unam, sanctam in terris relinquens, armis potentiae suae contra portas inferi circumvallatam, Petro apostolorum principi et successoribus eius regendam tradidit, ut doctrinam, ab ipsius ore haustam, sartam tectamque custodirent, ne oves, pretioso suo sanguine redemptae, pravarum opinionum pabulo in antiquos errores reciderent. Quod praecipue beato Petro mandasse nos sacrae litterae docent. Cui enim apostolorum, nisi Petro, dixit: *Pasce oves meas?* et rursus: *Ego rogavi pro te ut non deficiat fides tua, et tu aliquando conversus confirma fratres tuos?* Quare nobis, qui, non nostris meritis, sed inscrutabili Dei omnipotentis consilio in eiusdem Petri cathedrâ pari potestate sedemus, semper firmum in animo fuit ut populus christianus eam sectaretur fidem, quae a Christo domino per apostolos suos perpetuâ et nunquam interruptâ traditione praedicata fuit, quamque ipse usque ad saeculi consummationem permansuram esse promisit.

tif. III, et in Innoc. XII const. ed. MDCXCIX, die 12 martii, pontif. viii, extat damnatio libri gallici.

¹ Aliae edit. non habent *episcoporum* (R. T.).

Species facti.

§ 1. Cum igitur ad apostolatum nostrum relatum fuisset quemdam Michaëlem de Molinos prava dogmata tum verbo tum scripto docuisse et in praxim deduxisse, quae, praetextu orationis quietis, contra doctrinam et usum a sanctis Patribus ab ipsis nascentis Ecclesiae primordiis receptum, fideles a verâ religione et a christianae pietatis puritate in maximos errores et turpissima quaeque inducebant: nos, cui cordi semper fuit ut fidelium animae nobis ex alto commissae purgatis pravarum opinionum erroribus ad optatum salutis portum tuto pervenire possint, legitimis praecedentibus indiciis, praedictum Michaëlem de Molinos carceribus mancipari mandavimus; deinde coram nobis et venerabilibus fratribus nostris S. R. E. cardinalibus in totâ republicâ christianâ generalibus inquisitoribus apostolicâ auctoritate specialiter deputatis, auditis pluribus in sacrâ theologiâ magistris, eorumque suffragiis tum in voce tum scripto susceptis, matureque perpensis, imploratâ etiam Sancti Spiritus assistentiâ, cum praedictorum fratrum nostrorum unanimi voto, ad damnationem infrascriptarum propositionum eiusdem Michaelis de Molinos (a quo fuerant pro suis recognitae et de quibus propositionibus tamquam a se dictatis, scriptis, communicatis et creditis ipse convictus et respective confessus fuerat, ut latius in processu et decreto de mandato nostro lato die xxviii augusti praesentis anni MDCLXXXVII) devenire, ut infra, decrevimus.

PROPOSITIONES.

- I. Oportet hominem sibi¹ potentias annihilare. Et haec est via interna.
- II. Velle operari active, est Deum offendere, qui vult esse ipse solus agens; et ideo opus est se ipsum in Deo totum

¹ Aliae edit. habent *suas* pro *sibi* (R. T.).

et totaliter derelinquere, et postea permanere velut corpus exanime.

iii. Vota de aliquo faciendū sunt perfectionis impeditiva.

iv. Activitas naturalis est gratiae inimica, impeditque Dei operationes et veram perfectionem, quia Deus operari vult in nobis sine nobis.

v. Nihil operando anima se annihilat, et ad suum principium redit, et ad suam originem, quae est essentia¹ Dei, in qua transformata remanet ac divinizzata; et Deus tunc in se ipso remanet, quia tunc non sunt amplius duae res unitae, sed una tantum, et hac ratione Deus vivit et regnat in nobis, et anima se ipsam annihilat in esse operativo.

vi. Via interna est illa, in qua non cognoscitur nec lumen, nec amor, nec resignatio, et non oportet Deum cognoscere; et hoc modo recte proceditur.

vii. Non debet anima cogitare nec de praemio, nec de punitione, nec de paradiso, nec de inferno, nec de morte, nec de aeternitate.

viii. Non debet velle scire an gradiatur cum voluntate Dei, an cum eadem voluntate resignata maneat, nec ne: nec² opus est ut velit cognoscere suum statum, nec proprium nihil, sed debet ut corpus exanime manere.

ix. Non debet anima reminisci nec sui, nec Dei, nec cuiuscumque rei, et in via internā omnis reflectio est nociva, etiam reflectio ad suas humanas actiones et ad proprios defectus.

x. Si propriis defectibus alios scandalizet, non est necessarium reflectere, dummodo non adsit voluntas scandalizandi; et ad proprios defectus non posse reflectere, gratia Dei est.

xi. Ad dubia quae occurrunt an re-

¹ Vocem *essentia*, quae deest in edit. Main., nos addimus ex aliis edit. (n. T.).

² Vocem *nec* addimus ex aliis edit. (n. T.).

cte procedatur nec ne, non opus est reflectere.

xii. Qui suum liberum arbitrium Deo donavit, de nullā re debet curam habere, nec de inferno, nec de paradiso, nec debet desiderium habere propriae perfectionis, nec virtutum, nec propriae sanctitatis, cuius spem purgare¹ debet.

xiii. Resignato Deo libero arbitrio, eidem Deo relinquenda est cogitatio et cura de omni re nostrā, et relinquere ut faciat in nobis sine nobis suam divinam voluntatem.

xiv. Qui divinae voluntati resignatus est, non convenit ut a Deo rem aliquam petat, quia petere est imperfectio, cum sit actus propriae voluntatis et electionis, et est velle, quod divina voluntas nostrae conformetur, et non quod nostra divinae. Et illud Evangelii *Petite et accipietis* non est dictum a Christo pro animabus internis, quae nolunt habere voluntatem; imo huiusmodi animae eo perveniunt ut non possint a Deo rem aliquam petere.

xv. Sicut non debent a Deo rem aliquam petere, ita nec illi ob rem aliquam gratias agere debent, quia utrumque est actus propriae voluntatis.

xvi. Non convenit indulgentias quaerere pro poenā propriis peccatis debitā, quia melius est divinae iustitiae satisfacere, quam divinam misericordiam quaerere, quoniam illud ex puro Dei amore procedit, et istud ab amore nostri interessato, nec est Deo res grata, nec meritoria, quia est velle crucem fugere.

xvii. Tradito Deo libero arbitrio, et eidem relictā curā et cognitione animae nostrae, non est amplius habenda ratio tentationum, nec eis alia resistentia fieri debet, nisi negativa, nullā adhibitā industriā; et, si natura commovetur,

¹ Alii legunt *expurgare* (n. T.).

oportet sinere ut commoveatur, quia est natura.

xviii. Qui in oratione utitur imaginibus, figuris, speciebus et propriis conceptibus, non adorat Deum in spiritu et veritate.

xix. Qui amat Deum eo modo quo ratio argumentatur, aut intellectus comprehendit, non amat verum Deum.

xx. Asserere quod in oratione opus est sibi per discursum auxilium ferre et per cogitationes, quando Deus animam non alloquitur, ignorantia est. Deus nunquam loquitur; eius locutio est operatio; et semper in animā operatur, quando haec suis discursibus, cogitationibus et operationibus eum non impedit.

xxi. In oratione opus est manere in fide obscurā et universali cum quiete et oblivione cuiuscumque cogitationis particularis ac distinctae attributorum Dei ac Trinitatis, et sic in Dei praesentiā manere ad illum adorandum et amandum, eique inserviendum, sed absque productione actuum, quia Deus in his sibi non complacet.

xxii. Cognitio haec per fidem non est actus a creaturā productus, sed est cognitio a Deo creaturae tradita, quam creatura se habere non cognoscit, nec postea cognoscit illam se habuisse; et idem dicitur de amore.

xxiii. Mystici cum S. Bernardo in *Scala claustralium* distinguunt quatuor gradus: lectionem, meditationem, orationem et contemplationem infusam. Qui semper in primo sistit, nunquam ad secundum pertransit. Qui semper in secundo persistit, nunquam ad tertium pervenit, qui est nostra contemplatio acquisita. In qua per totam vitam persistendum est, dummodo Deus animam non trahat, absque eo quod ipsa id expectet, ad contemplationem infusam; et hac cessante, anima

regredi debet ad tertium gradum, et in ipso permanere, absque eo quod amplius redeat ad secundum aut primum.

xxiv. Qualescumque cogitationes in oratione occurrant, etiam impurae, etiam contra Deum, Sanctos, fidem et sacramenta, si voluntarie non nutriantur, nec voluntarie expellantur, sed cum indifferentiā et resignatione tolerantur, non impediunt orationem fidei; imo eam perfectiorem efficiunt, quia anima tunc magis divinae voluntati resignata remanet.

xxv. Etiam si superveniat somnus et dormiatur, nihilominus fit oratio et contemplatio actualis, quia oratio et resignatio, resignatio et oratio idem sunt, et dum resignatio perdurat, perdurat et oratio.

xxvi. Tres illae viae, purgativa, illuminativa et unitiva, sunt absurdum maximum quod dictum fuerit in mysticā, cum non sit nisi unica via, scilicet via interna.

xxvii. Qui desiderat et amplectitur devotionem sensibilem, non desiderat nec quaerit Deum, sed se ipsum, et male agit, cum eam desideret¹ et eam habere conatur, qui per viam internam incedit, tam in locis sacris, quam in diebus solemnibus.

xxviii. Taedium rerum spiritualium bonum est, siquidem per illud purgatur amor proprius.

xxix. Dum anima interna fastidit discursus de Deo et virtutes, et frigida remanet, nullum in se ipsā sentiens fervorem, bonum signum est.

xxx. Totum sensibile, quod experimur in vitā spirituali, est abominabile, spurcum et immundum.

xxxi. Nullus meditativus veras virtutes exercet internas, quae non debent a sensibus cognosci. Opus est amittere virtutes.

¹ Legerem indicativo modo *desiderat* (n. T.).

xxxii. Nec ante, nec post communionem alia requiritur praeparatio aut gratiarum actio pro istis animabus internis, quam permanentia in solita resignatione passiva, quia in ista continetur amor, qui modo perfectiore supplet omnes actus virtutum qui fieri possunt et fiunt in via ordinaria. Et, si hac occasione communionis insurgunt motus humiliationis, petitionis aut gratiarum actionis, reprimendi sunt, quoties non dignoscatur eos esse ex impulsu speciali Dei, alias sunt impulsus naturae nondum mortuae.

xxxiii. Male agit anima, quae procedit per hanc viam internam, si in diebus solemnibus vult aliquo conatu particulari excitare in se devotum aliquem sensum; quoniam animae internae omnes dies sunt aequales, omnes festivi; et idem dicitur de locis sacris, quia huiusmodi animabus omnia loca aequalia sunt.

xxxiv. Verbis et lingua gratias agere Deo, non est pro animabus internis, quae in silentio manere debent nullum Deo impedimentum apponendo quod operetur in illis; et, quo magis Deo se resignant, experiuntur se non posse orationem dominicam, seu *Pater Noster*, recitare.

xxxv. Non convenit animabus huius viae internae, quod faciant operationes etiam virtuosas ex propria electione et activitate, alias non essent mortuae: nec debent elicere actus amoris erga B. Virginem, Sanctos, aut humanitatem Christi, quia, cum ista obiecta sensibilia sint, talis est amor erga illa.

xxxvi. Nulla creatura, nec B. Virgo, nec Sancti sedere debent in nostro corde, quia solus Deus vult illum occupare et possidere.

xxxvii. In occasione tentationum, etiam

¹ Edit. Main. legit *viae* (R. T.).

² Aptius alii legunt *illud* (R. T.).

furiosarum, non debet anima elicere actus explicitos virtutum oppositarum, sed debet in supradicto amore et resignatione permanere.

xxxviii. Crux voluntaria mortificationum pondus grave est et infructuosum, ideoque dimittenda.

xxxix. Sanctiora opera, et poenitentiae quas peregerunt sancti, non sufficiunt ad removendam ab anima vel unicam adhaesionem.

xl. Beata Virgo nullum unquam opus exterius peregit, et tamen fuit sanctis omnibus sanctior. Igitur ad sanctitatem perveniri potest absque opere exteriori.

xli. Deus permittit et vult, ad nos humiliandos et ad veram transformationem perducendos, quod in aliquibus animabus perfectis, etiam non arreptitiis, daemon violentiam causet in eorum corporibus, easque actus carnales committere faciat, etiam in vigilia et sine mentis offuscatione, movendo physice illorum manus et alia membra contra earum voluntatem; et idem dicitur, quoad alios actus per se peccaminosos; in quo casu non sunt peccata, quia in his non adest consensus.

xlh. Potest dari casus quod huiusmodi violentiae ad actus carnales contingant eodem tempore ex parte duarum personarum, scilicet maris et feminae, et ex parte utriusque sequatur actus.

xliii. Deus praeteritis saeculis sanctos efficiebat tyrannorum ministerio, nunc vero eos efficit sanctos ministerio daemonum, qui, causando in eis praedictas violentias, facit, ut illi se ipsos magis despiciant atque annihilent, et se Deo resignent.

xliv. Iob blasphemavit, et tamen non peccavit labiis suis, quia fuit ex daemonis violentia.

¹ Edit. Main. legit *eam* pro *earum* (R. T.).

² Vel leg. *daemonis*, vel postea *faciunt* (R. T.).

xlv. Sanctus Paulus huiusmodi daemonis violentias in suo corpore passus est, unde scripsit: *Non quod volo bonum, hoc ago, sed, quod nolo malum, hoc facio.*

xlvi. Huiusmodi violentiae sunt medium magis proportionatum ad annihilandam animam et eam ad veram transformationem et unionem perducendam, nec alia superest via. Et haec est via facilior et tutior.

xlvii. Cum huiusmodi violentiae occurrunt, sinere oportet ut satanas operetur, nullam adhibendo industriam, nullumque proprium conatum, sed permanere debet homo in suo nihilo, et etiamsi sequantur pollutiones et actus obsceni propriis manibus, et etiam peiora, non opus est se ipsum inquietari, sed foras emittendi sunt scrupuli, dubia et timores, quia anima sit magis illuminata, magis roborata, magisque candida, et acquiritur sancta libertas. Et prae omnibus non opus est haec confiteri, et sanctissime sit non confitendo, quia hoc pacto superatur daemon, et acquiritur thesaurus pacis.

xlviii. Satan, qui huiusmodi violentias infert, suadet deinde gravia esse delicta, ut anima se inquietet, ne in via internam ulterius progrediatur; unde, ad eius vires enervandas, melius est ea non confiteri, quia non sunt peccata, nec etiam venialia.

xlvi. Iob ex violentia daemonis se propriis manibus polluebat, eodem tempore quo *mundas habebat ad Deum preces* (sic interpretando locum ex sap. xvi Iob).

l. David, Hieremias, et multi ex sanctis prophetis, huiusmodi violentias patiebantur harum impurarum operationum externarum.

li. In sacra Scriptura multa sunt exempla violentiarum ad actus externos

¹ Edit. Main. legit *alias* (R. T.).

peccaminosos; uti illud de Samson, qui per violentiam se ipsum occidit cum Philistaeis, coniugium inivit cum alienigena, et cum Dalila meretrice fornicatus est, quae alias erant prohibita et peccata fuissent; de Iuditha, quae Holoferni mentita fuit; de Eliseo, qui pueris maledixit; de Elia, qui combussit duces cum turmis regis Achab. An vero fuerit violentia immediate a Deo peracta vel daemonum ministerio, ut in aliis animabus contingit, in dubio relinquatur.

lii. Cum huiusmodi violentiae etiam impurae absque mentis offuscatione accidunt, tunc anima Deo potest uniri, et de facto semper magis unitur.

lxiii. Ad cognoscendum in praxi, an aliqua operatio in aliis personis fuerit violentia, regula, quam de hoc habeo, nedum sunt protestationes animarum illarum, quae protestantur se dictis violentiis non consensisse, aut iurare non posse quod in iis consenserint, et videre quod sint animae quae proficiunt in via internam, sed regulam sumere a lumine quodam actuali, cognitione humana ac theologica superiore, quod me certo cognoscere facit cum internam certitudine quod talis operatio est violentia, et certus sum quod hoc lumen a Deo procedit, quia ad me pervenit coniunctum cum certitudine quod a Deo proveniat, et mihi nec umbram dubii relinquit in contrarium, eo modo quo interdum contingit quod Deus, aliquid revelando, eodem tempore animam certam reddit quod ipse sit qui revelat, et anima in contrarium non potest dubitare.

lxiv. Spirituales vitae ordinariae in hora mortis se delusos inveniunt et confusos cum omnibus passionibus in alio mundo purgandis.

¹ Edit. Main. legit *perveniat* (R. T.).

² Forsan *viae* (R. T.).

Lv. Per hanc viam internam pervenitur, etsi multā cum sufferentiā, ad purgandas et extinguendas omnes passiones, ita quod nihil amplius sentitur, nihil, nihil, nec ulla sentitur inquietudo, sicut corpus mortuum, nec anima se amplius commoveri sinit.

Lvi. Duae leges et duae cupiditates, animae una et amoris proprii altera, tamdiu perdurant, quamdiu perdurat amor proprius; unde, quando hic purgatus est et mortuus, uti fit per viam internam, non adsunt amplius illae duae leges et duae cupiditates, nec ulterius lapsus aliquis incurritur, nec aliquid sentitur amplius, ne quidem veniale peccatum.

Lvii. Per contemplationem acquisitam pervenitur ad statum non faciendi amplius peccata, nec mortalia nec venialia.

Lviii. Ad huiusmodi statum pervenitur non reflectendo amplius ad proprias operationes, quia defectus ex reflexione oriuntur.

Lix. Via interna seiuncta est a confessione, a confessariis et a casibus conscientiae, a theologia et philosophiā.

Lx. Animabus proVectis, quae reflexionibus mori incipiunt, et eo etiam perveniunt ut sint mortuae, Deus confessionem aliquando efficit impossibilem, et supplet ipse tantā gratiā praeservante, quantam in sacramento reciperent, et ideo huiusmodi animabus non est bonum in tali casu ad sacramentum poenitentiae accedere, quia id est illis impossibile.

Lxi. Anima, cum ad mortem mysticam pervenit, non potest amplius aliud velle, quam quod Deus vult, quia non habet amplius voluntatem, et Deus illi eam abstulit.

Lxii. Per viam internam pervenitur ad continuum statum immobilem in pace imperturbabili.

Lxiii. Per viam internam pervenitur etiam ad mortem sensuum; quinimmo signum, quod quis in statu nihilitatis maneat, idest mortis mysticae, est si sensus exteriores non repraesentent amplius res sensibiles, ac si non essent, quia non perveniunt ad faciendum quod intellectus ad eas applicet.

Lxiv. Theologus minorem dispositionem habet quam homo rudis ad statum contemplativi; primo, quia non habet fidem adeo puram; secundo, quia non est adeo humilis; tertio, quia non adeo curat propriam salutem; quarto, quia caput refertum habet phantasmatis, speciebus, opinionibus et speculationibus, et non potest in illum ingredi verum lumen.

Lxv. Praepositis obediendum est in exteriore, et latitudo voti obedientiae religiosorum tantummodo ad exteriores pertingit. In interiore vero aliter res se habet, quo solus Deus et director intrant.

Lxvi. Risu digna est nova quaedam doctrina in Ecclesiā Dei, quod anima quoad internum gubernari debeat ab episcopo: quod si episcopus non sit capax, anima ipsum cum suo direttore adeat. Novam dico doctrinam, quia nec sacra Scriptura, nec concilia, nec canones, nec bullae, nec Sancti, nec auctores eam unquam tradiderunt, nec tradere possunt, quia Ecclesia non iudicat de occultis, et anima ius habet eligendi quemcumque sibi bene visum.

Lxvii. Dicere quod internum manifestandum est exteriori tribunali praepositorum, et quod peccatum sit id non facere, est manifesta deceptio; quia Ecclesia non iudicat de occultis, et propriis animabus praeiudicant his deceptionibus et simulationibus.

Lxviii. In mundo non est facultas, nec iurisdictio ad praecipendum ut manifestentur epistolae directoris quoad in-

ternum animae, et ideo opus est animadvertere quod hoc est insultus satanae ».

Damnatio re-
laturum propo-
sitionum.

Quas quidem propositiones tamquam haereticas, suspectas et erroneas, scandalosas, blasphemias, piarum aurium offensivas, temerarias, christianae disciplinae relaxativas et eversivas et seditiosas respective, ac quaecumque super iis verbo, scripto vel typis emissa¹ pariter cum voto eorumdem fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium et inquisitorum generalium damnavimus, circumscriptimus et abolevimus: deque eisdem et similibus omnibus et singulis post hoc quoque modo loquendi, scribendi, disputandi, easque credendi, tenendi, docendi, aut in praxim reducendi facultatem quibuscumque interdiximus, et contrafacientes omnibus dignitatibus², gradibus, honoribus, beneficiis et officiis ipso facto perpetuo privavimus³, et inhabiles ad quaecumque decrevimus, vinculoque etiam anathematis eo ipso innotavimus, a quo nisi a nobis et a Romanis Pontificibus successoribus nostris valeant absolvi. Praeterea eodem nostro decreto prohibuimus et damnavimus omnes libros, omniaque opera quocumque loco et idiomate impressa, necnon omnia manuscripta eiusdem Michaëlis de Molinos, vetuimusque ne quis cuiuscumque gradus, conditionis vel status, etiam speciali notā dignus, audeat sub quovis praetextu, quolibet pariter idiomate, sive sub eisdem verbis, sive sub aequalibus aut aequipollentibus, sive absque nomine, seu ficto aut alieno nomine, ea imprimere vel imprimi facere, neque impressa seu manuscripta legere vel apud se retinere, sed Ordinariis locorum aut haereticae

¹ Edit. Main. legit *concessa pro emissa* (R. T.).

² Perperam edit. Main. legit *dogmatibus pro dignitatibus* (R. T.).

³ Edit. Main. legit *privamus* (R. T.).

pravitatis inquisitoribus statim tradere et consignare teneantur sub eisdem poenis superius inflictis, qui Ordinarii et inquisitores statim ea igne comburant et comburi faciant. Tandem, ut praedictus Michaël de Molinos ob haereses, errores et turpia facta praedicta de debitis poenis in aliorum exemplum et ipsius emendationem plecteretur, lecto in eadem nostrā Congregatione toto processu, et auditis dilectis filiis consultoribus nostris sancti Inquisitionis officii, in sacra theologia et in iure pontificio magistris, cum eorumdem venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium unanimi voto, dictum Michaëlem de Molinos tamquam reum convictum et confessum respective et uti haereticum formalem, licet poenitentem, in poenam arcti et perpetui carceris, et ad peragendas alias poenitentias salutare, praeviā tamen abiuratione de formali per ipsum emittendā, servato iuris ordine, damnavimus: mandantes ut die et hora praefigendis in ecclesiā S. Mariae supra Minervam huius almae Urbis, praesentibus omnibus venerabilibus fratribus nostris S. R. E. cardinalibus et Romanae Curiae nostrae praelatis, universoque populo ad id etiam per concessionem indulgentiarum convocando, ex alto tenor¹ processus, stante in suggesto eodem Michaële de Molinos, unā cum sententiā inde sequutā, legeretur, et postquam idem Molinos habitu poenitentiae indutus praedictos errores et haereses publice abiurasset, facultatem dedimus dilecto filio nostri S. Officii commissario, ut eum a censuris, quibus innodatus erat, in formā Ecclesiae consueta absolveret; quae omnia in executionem dictae nostrae ordinationis die III septembris labentis anni solemniter adimpleta sunt.

¹ Male edit. Main. legit *tenore* (R. T.).

Prædicta n^o
mala de novo
confirmantur.

§ 2. Et licet supranarratum decretum, de mandato nostro latum, ad maiorem fidelium cautelam typis editum publicis locis affixum et divulgatum fuerit, nihilominus, ne huius apostolicæ damnationis memoria futuris temporibus deleri possit, utque populus christianus catholica veritate instructor per viam salutis incedere valeat, prædecessorum nostrorum summorum Pontificum vestigiis inhaerentes, hac nostrâ perpetuâ valiturâ constitutione supradictum decretum de novo approbamus, confirmamus et debitæ executioni tradi mandamus, iterum supradictas propositiones definitive damnantes et reprobantes, librosque et manuscripta eiusdem Michaëlis de Molinos prohibentes et interdicentes, sub eisdem poenis et censuris contra transgressores latis et inflictis.

Clausulae.

§ 3. Decernentes insuper praesentes litteras semper et perpetuo validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, sicque per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, quavis auctoritate subagentes et iuncturos, ubique iudicari et definiri debere, sublata eis et eorum cuilibet, quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, ac irritum et inane quidquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Fides transumptorum.

§ 4. Volumus autem ut praesentium transumptis, etiam impressis, manu notarii publici subscriptis, et sigillo alicuius personae in dignitate ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae ipsis originalibus litteris adhiberetur si essent exhibitae vel ostensae.

Sanctio poenalis.

§ 5. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrae approbationis, confirmationis, damnationis, repro-

bationis, punitionis, decreti et voluntatis infringere vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, anno Incarnationis Dominicae MDCLXXVII, XII kalendas decembris, pontificatus nostri anno XII.

Dat. die 20 novembris 1687, pontif. anno XII.

CXCII.

Confirmatur decretum capituli generalis Ordinis eremitarum sancti Augustini, quo senarius numerus magistrorum Peruanæ provinciae ad duodenarium extenditur¹.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

Pastoralis officii, quod auctore Deo gerimus, cura animum nostrum sollicitat, ut fovendis promovendisque inter viros religiosos, vota sua Altissimo in sanctitate et iustitiâ reddere satagentes, sacrarum eisquæ ancillantium bonarum litterarum studiis propensâ charitate incumbamus; ac proinde ea, quae consimili consilio statuta atque ordinata esse noscuntur, ut firma atque illibata persistent, apostolici muniminis nostri praesidio libenter corroboramus.

Exordium.

§ 1. Exponi siquidem nobis nuper fecit dilectus filius Ioannes de Suazo procurator provinciae Peruanæ Ordinis fratrum eremitarum sancti Augustini, quod

Species facti.

¹ Alia decreta pro provinciis Indiarum extant constit. ed. MDCLXXX, die 14 septembris, pontificatus IV; constit. ed. MDCLXXX, die VIII augusti, pontif. IV; et constit. ed. MDCLXXXVIII, die 27 februarii, pontif. XII. Pro solis vero magistris extat Innocentii XII constit. ed. MDCXC, die 30 aprilis, pontif. I, et constit. ed. MDCXCII, mense septembris, pontif. III.

(cum aliâs Congregatio venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita animadverterit in praefatâ provinciâ Peruanâ nonnullis ab hinc annis numerum fratrum valde excrevisse, ac plurimos ad praesens in illâ esse, qui, studiorum curriculum peractis, digni et idonei sunt, quibus magisterii gradus conferatur), inter alia pro salubri ac felici eiusdem provinciae regimine decreta, sub die XIX mensis novembris MDCLXXXIII demandavit, ut in capitulo generali eiusdem Ordinis tunc proxime celebrando de numero magistrorum eiusdem provinciae augendo ageretur; ac subinde idem capitulum generale, ut debitus virtuti honor rependeretur, et fratres praefatae provinciae congruis honorum praemiis ad sacrarum bonarumque litterarum studia amplectenda et prosequenda alacriores et ferventiores redderentur, re mature perpensâ atque discussâ, ac dilecto filio nostro Palutio tituli S. Mariae Transyberim S. R. E. presbytero cardinali de Alteriis nuncupato Ordinis praedicti apud nos et Sedem Apostolicam protectore approbante, inter ceteras pro dictâ Peruanâ provinciâ editas ordinationes, senarium eiusdem provinciae magistrorum numerum (si ita nobis placeret) ad duodenarium imposterum extendendum esse sancivit, decretumque hæc in re sub titulo pro Peruanâ provinciâ § 11 edidit tenoris qui sequitur, videlicet:

Decretum capituli generalis.

« Quoniam praefata provincia, satis ampla lateque extensa, divino favente Numine, viris eximiis abundat, quos debita praemiorum vicissitudine non decet esse destitutos, ac eadem sacra Congregatio ad capitulum generale commiserit agere de augendo numero magistrorum: declaratur, in provinciâ Peruanâ duodecim imposterum futuros esse magistros de

numero, si sanctissimo domino nostro placuerit, habito respectu proportionatae distributionis, itaut pro natis in Indiis, qui sunt in maiori numero, novem designentur magisteria, et tria pro Hispanis¹ longe paucioribus ».

Confirmatio
palatii decreti.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, dictus Ioannes decretum huiusmodi in praefato capitulo generali factum, ut firmiter subsistat et exacte servari valeat, apostolicæ confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum desideret: nos, ipsum Ioannem specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praecursorum, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illudque executioni mandari debere decernimus.

Clausulae.

§ 3. Decernentes pariter easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Derogatio
contrariorum.

§ 4. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apo-

¹ Edit. Main. legit *Hispanis* (R. T.).

stolicis, necnon, quatenus opus sit, provinciae et Ordinis praedictorum, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides transumptorum.

§ 5. Volumus autem ut earundem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XXII Ianuarii MDCLXXXVIII, pontificatus nostri anno XII.

Dat. die 22 Ianuarii 1688, pontif. anno XII.

CXCHII.

Confirmantur quaedam decreta capituli generalis Ordinis sancti Augustini, quibus prohibetur, ne religiosi provinciarum Mexicanæ et Mechoacanensis soli aut cum pallio vel galero incedant.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

Caordium.

Ex debito pastoralis officii, quod inscrutabilis divinae sapientiae altitudo humilitati nostrae, viribus licet et me-

1 De decretis pro provinciis Indiarum, vide praecedentem constit.; pro duabus vero provin-

ritis longe impari, imponere dignata est, palernam christifidelium, qui e fluctibus saeculi in portum vitae religiosae confugerunt, curam peculiari charitate assidue gerentes, ea, quae pro felici prospereque illorum regimine et gubernio provide constituta atque ordinata esse noseuntur, ut firma et illibata persistent, apostolici muniminis praesidio, cum id a nobis petitur, libenter roboramus.

§ 1. Exponi siquidem nobis nuper fecit dilectus filius procurator generalis Ordinis fratrum eremitarum sancti Augustini; quod aliâs, in capitulo generali dicti Ordinis in hac almâ Urbe nostrâ celebrato de anno MDCLXXIII, pro Mexicanâ et Mechoacanensi provinciis Ordinis praedicti edita et facta fuerunt nonnulla decreta, seu ordinationes, tenoris qui sequitur, videlicet: *Decreta capituli generalis anno MDCLXXIII Romae celebrati edita specialiter pro Mexicanâ et Mechoacanensi provinciis, etc.*, modo sequenti, videlicet:

« Magister frater NICOLAUS OLIVA Senen., etc. Etsi omnis gloria, etc.

« Quoniam vero audivimus in iisdem Mexicanâ et Mechoacanensi provinciis damnabilem irrepsisse abusum, ut religiosi nostri per urbes, oppida, perque loca, in quibus immorantur, dissociati incedant, pallium et galerum deferentes; idcirco decreto resolutum fuit in congregatione definitoriali capituli generalis, ut stricte, et sub poenis infra exprimendis, prohibeatur, prout nos tenore praesentium prohibemus, ne aliqui ex religiosis nostris praedictarum Mexicanæ neque Mechoacanensis provinciarum e conventibus, etiam associati, cum pallio neque cum galero exire audeant, et per publicas urbium aliorumque lo-

cis memoratis, vide Innoc. XII constit. edita MDCCXII, die 28 septembris, pontif. III, et constit. ed. MDCCXIX, die 5 septembris, pontif. IX.

Decreta praedicta edita fuere anno MDCLXXIII, et MDCLXXIV innovata.

eorum vias incedere sine socio; mandantes in meritum salutaris observantiae, et sub poenis privationis graduum et officiorum, aliisque nostro et successorum arbitrio reservatis, ut, quoties religiosus praedictis erit exeundum, serventur praescripta sacrarum nostri Ordinis constitutionum, et postulata atque obtenta a patre superiore licentiâ semper associati incedant, iuxta Christi Domini exemplum, qui apostolos discipulosque suos non solos, sed binos semper mittere consuevit. Romae, die II Iunii MDCLXXIII.

Et sane decretum contra usum pallii et galeri pro praedictis provinciis subinde innovatum et confirmatum fuit in nupero capitulo generali eiusdem Ordinis in eadem Urbe celebrato de anno MDCLXXXV per aliud decretum ibidem editum sub titulo pro Mexicanâ provinciâ sub n. x tenoris qui sequitur: « Innovatur et confirmatur decretum reverendissimi Olivae contra usum pallii et galeri in Mexicanâ et Mechoacanensi provinciis ».

Confirmatio relatorum decretorum.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, eorumdem decretorum observantia in praedictis provinciis hucusque neglecta fuerit, et de praesenti etiam negligatur, ideoque idem supra dictus procurator generalis, quo illa firmitus subsistant et serventur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri summopere desideret: nos, eius votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, ipsumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc hu-

militer porrectis inclinati, praeserta decreta et ordinationes, auctoritate apostolica, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiciamus, ac omnes et singulos iuris et facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, supplemus.

§ 3. Decernentes praeserta decreta et ordinationes, ac easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab illis respective, sub poenis in eisdem decretis contra transgressores inflictis, inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Clausula.

§ 4. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon provinciarum et Ordinis praefatorum, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Contrariorum derogatio.

§ 5. Volumus autem ut earundem praesentium litterarum transumptis, seu

Fides transumptorum.

exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxvii ianuarii MDCLXXXVIII, pontificatus nostri anno XII.

Dat. die 27 ianuarii 1688, pontif. anno XII.

CXCIV.

Confirmatur decretum Congregationis episcoporum et regularium super executione constitutionum Tertii Ordinis sancti Francisci quoad fratres laicos et oblatos provinciae Franciae¹.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

Species facti.

§ 1. Alias, pro parte dilecti filii Benedicti, Parisiensis, procuratoris provinciae Franciae Tertii Ordinis sancti Francisci, nobis exposito, quod superiores dictae provinciae a pluribus annis ad hanc sanctam Sedem recursum pluries habuerunt pro bono regimine et receptione fratrum tam laicorum quam oblatorum seu serventium dicti Ordinis in eadem provinciâ, et plures super huiusmodi negotio litterae apostolicae in simili formâ Brevis expeditae emanarunt, veram tamen exinde pacem et religiosam tranquillitatem inter utrosque fratres praefatos adhuc consequi non valuerunt, quandoquidem ex eorundem fratrum laicorum et oblatorum differentia (alii

¹ De Oblatis vide constitut. ed. MDCLXXXI, die 27 augusti, pontif. v. Aliud vero decretum congregationis particularis extat Inn. XII constit. ed. MDCCXIII, die 19 octobris, pontif. III.

etenim pileum, alii vero caputium deferunt) continua ferme dissidia inter eos exoriuntur, indeque, humani generis inimico scissuras huiusmodi promovente, cum minori zelo exhibent Altissimo famulatum; et in eadem expositione subiuncto quod ad perturbationes praefatas praecidendas in postremo provinciali capitulo dictae provinciae die xxix maii MDCLXXXVI celebrato decretum fuit, idque ab omnibus vocalibus, nemine reluctante, subsignatum, iterum ad nos recurrere, quatenus in posterum in praefata provinciâ constitutiones et statuta circa fratres laicos, tam praesentes quam futuros, quoad eorum iura stricte observari, et fratres oblatos, qui nunc in eadem provinciâ existunt, ad statum laicalem assumi, cum privilegio gaudendi iuribus fratrum laicorum, modo quartum professionis annum attigerint, ut in iisdem statutis praefertur, mandarem; et propterea nobis humiliter supplicato, ut, ad praenarratas controversias tollendas, quae novum adhuc paternae charitatis et prudentiae nostrae praesidium exposcunt, praefatae capituli provincialis petitioni annuere dignaremur: nos, supplicem libellum huiusmodi ad Congregationem venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum remisimus, a qua emanavit decretum tenoris, qui sequitur, videlicet: « Sacra congregatio eminentissimorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita, attentâ remissione sigilli¹ per SS. D. N. factâ, censuit circa praemissa servanda esse praedicti Ordinis constitutiones. Romae, xv novembris MDCLXXXVI. — I. cardinalis CARPINEUS. Loco † sigilli. B. PANCIATICUS secretarius ».

¹ Forsan libelli (R. T.).

Confirmatio
relati decreti.

§ 2. Cum autem, sicut praedictus Benedictus nobis denuo exponi fecit, ipse decretum huiusmodi pro firmiori illius subsistentiâ et observatione apostolicae confirmationis nostrae robore communitari summopere desideret: nos, ipsum Benedictum specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praesentium, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus; salvâ semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis cardinalium.

Clausulae.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Derogatio
contrariorum.

§ 4. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac, quatenus opus sit, provinciae praedictae, et aliis quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudini-

bus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xiiii martii MDCLXXXVIII, pontificatus nostri anno XII.

Dat. die 13 martii 1688, pontif. anno XII.

CXCIV.

Confirmatur nova collectio statutorum Ordinis Carthusiensis¹.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

Iniunctum nobis divinitus apostolicae servitutis officium, meritis licet et viribus longe impares, ad Ecclesiae Catholicae per universum terrarum orbem diffusae aedificationem, bonorumque et piorum operum incrementum et animarum salutem fideliter exequi, adiuvante Domino, satagentes, regulares Ordines in Ecclesia Dei pie sancteque institutos, ac multiplici celeberrimâque virtutum laude fulgentes, in salutari eorum vivendi normâ veterisque disciplinae observantiâ confovere atque conservare omni studio connitimur; ac proinde ea, quae pro felici prosperoque religiosorum virorum, eorumque praesertim, quos, suave Christi iugum sub austerioris vitae re-

Exordium.

¹ Extat decretum quoddam capituli generalis in const. ed. MDCLXXXII, die 31 iulii, pontif. VI, et aliud congregationis particularis in Innocentii XII const. ed. MDCCXII, die 11 aprilis, pontif. I.